

M a i T ú Ā n

TẬP
TRUYỆN
NGẮN

Chuyện tình
trong
hang Én

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chuyện tình trong hang Én

Mai Tú Ân

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Ba anh em](#)

[Bài Học Đầu Đời](#)

[Có một thời như thế](#)

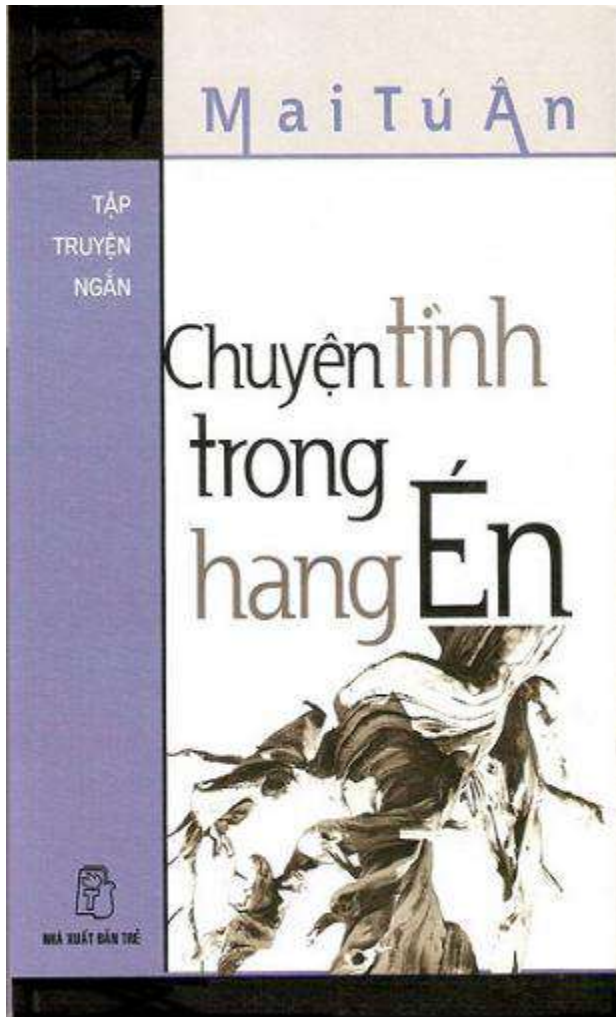
[Những cơn bão biển.](#)

[Viên đạn cuối cùng](#)

[Người thứ 79](#)

[Câu chuyện người ca sĩ](#)

Mai Tú Ân
Chuyện tình trong hang Én
Mở đầu

Trong một chuyến đi thực tế ở Tây Nguyên, tình cờ tôi đã theo chân một đơn vị quân đội có cái tên khá mỹ miều là đơn vị : "Đi Tìm Đồng Đội". Đó là một nhóm nhỏ quân nhân và cựu binh có nhiệm vụ đi tìm và thu nhặt hài cốt liệt sĩ hy sinh từ hồi chiến tranh. Công việc này của họ cũng gian nan vất vả chẳng kém gì thời còn phải luồn rừng đánh Mỹ năm xưa. Cũng phải hành quân hàng tháng trời, vượt qua những khu rừng âm u hay trèo đèo lội suối để đến được những địa điểm mà ngày xưa là bãi chiến trường. Ở những nơi đó, thời gian và cây rừng đã che phủ tất cả, chỉ còn lại một màu

xanh mênh mông bạt ngàn của núi rừng. Thật kỳ lạ khi những địa danh chiến trường khét tiếng, những mảnh đất đẫm máu năm xưa ta với địch đã giành giật từng tấc đất thì giờ đây gần như mất hút vào trong những khu rừng âm u chẳng có mấy người qua lại, ngoại trừ bàn chân của những người trong nhóm tìm kiếm hài cốt này.

Công việc của họ cũng giống như công việc của kẻ đi tìm vàng, khi họ cũng phải lặn lội đến mọi chốn thâm sơn cùng cốc để tìm kiếm và đào bới. Thay vì thu hoạch được vàng thì họ lại chỉ tìm về những bộ xương cốt. Và cũng giống như vàng, hài cốt bộ đội ngày càng ít dần khiến cho các cuộc tìm kiếm của họ ngày càng vất vả hơn.

Chỉ dựa vào những dấu vết ít ỏi còn lại của tài liệu xưa, hay lần mò theo ký ức đã nhạt nhòa của các cựu chiến binh, nhóm tìm kiếm quanh năm lùng sục trong các vùng rừng núi hoang vu. Họ đào bới và thu nhặt mọi thứ liên quan đến người lính đã chết trận năm xưa. Những cái sọ người nhe răng trông ớn lạnh, những bộ xương mọc xám cho đến những di vật mục nát đã nằm ở đó hàng chục năm trời. Tất cả đều được ghi chép cẩn thận và xếp vừa gọn vào một cái ba lô lính. Mỗi cái ba lô là tất cả những gì còn lại của một người lính. Công việc thu nhặt hài cốt hoàn tất. Cả nhóm tổ chức một buổi lễ hương khói để vừa tưởng niệm vừa mừng cho các đồng đội được trở về quê hương sau bao năm xa cách. Một buổi lễ đơn giản nhưng vô cùng xúc động. Trong ánh nắng chiều tàn, những người lính trong đội truy tìm đứng nghiêm thành hàng để chào đồng ba lô sắp gọn trên hố đất mới đào nham nhở. Rồi họ trở về căn cứ, trao lại những gì thu nhặt được và bắt đầu cho một chuyến tìm kiếm mới.....

Người dân sự duy nhất trong nhóm là một người đàn ông trung niên với khuôn mặt khắc khổ đầy râu ria. Tôi rất ngạc nhiên khi biết anh là người gốc Hà Nội và là một cựu binh của binh chủng thông tin liên lạc. Là đồng hương nên anh rất quý tôi, và mặc dù chênh lệch tuổi tác nhưng chúng tôi đã mau chóng trở nên thân thiết. Mỗi buổi tối ở nơi trú chân, khi các chiến sĩ trong đơn vị đã chìm vào giấc ngủ thì anh thường ngồi cùng với tôi bên đống lửa cháy đỏ để chuyện trò, có khi kéo dài thâu đêm suốt sáng. Giữa đêm tối mênh mông của núi rừng, tôi say mê lắng nghe anh kể chuyện về

đời lính, về cuộc chiến tranh đã qua và nhất là về công việc mà anh đang làm. Đó là tìm và đưa về những bộ hài cốt liệt sĩ mà oan hồn của họ như vẫn còn đang lang thang nơi rừng sâu núi thẳm này.

Một đêm bên đống lửa, không nén được sự tò mò tôi lên tiếng hỏi anh :

- Tại sao anh lại tham gia đơn vị này, một đơn vị chuyên đi...ồ, xin lỗi anh. Tôi chỉ định nói là....

- Không sao. Anh không tỏ ra phật ý mà còn mỉm cười nói với tôi : Có phải ý cậu muốn nói là tại sao tôi không ở nhà nhàn nhã với vợ con mà lại phải ăn rừng ở núi với công việc khốn khổ này chứ gì ? Một công việc mà các cụ nhà ta thường gọi nôm na là công việc : " hốt cốt" hay "bốc mả" chứ gì ?

Trong khi tôi lúng túng ngồi im lặng thì anh nói tiếp, giọng sôi nổi hẳn lên :

- Sự thực thì lúc đầu tôi chỉ đi tìm hài cốt một người rất thân của tôi ở Trường Sơn. Rồi sau đó thì chính công việc này đã cuốn hút tôi mãi tới tận bây giờ.

Anh đưa tay chỉ về giữa chỗ trú chân, nơi có căng một cái lều nilông duy nhất để tạm che mưa gió cho đống ba lô hài cốt được xếp gọn gàng trong đó rồi nói :

- Theo đuổi công việc này một thời gian đã khiến cho tôi hiểu ra rằng, mỗi bộ hài cốt mà ta đã lấy lên khỏi lòng đất kia chính là một con người. Đó là một người lính với một cuộc đời và một số phận cũng như bao nhiêu con người khác. Họ đã nằm im lìm ở nơi thâm sâu cùng cốc này bao nhiêu năm sau khi chiến tranh đã qua đi. Và giờ đây chúng tôi đang làm cái công việc là đưa họ trở về với gia đình họ, như một người thân đã bao năm xa cách chứ không phải chỉ là những bộ xương khô. Tôi cảm thấy hạnh phúc khi đem được một bộ hài cốt liệt sĩ trở về quê hương của họ, trở về với vòng tay của cha mẹ, vợ con họ. Có lẽ cậu sẽ hỏi vì sao tôi yêu thích công việc này phải không ?

Không đợi tôi trả lời, anh lên tiếng giọng xa xôi :

- Vì tôi đã chót yêu những bộ hài cốt.....

Tôi kinh ngạc nhìn anh và liên tưởng đến một vài người cựu quân nhân mà tôi đã từng gặp. Đó là những con người mà đầu óc đã bị chiến tranh, bị thời gian bào mòn khiến họ không còn minh mẫn nữa. Hay là những ông lão

cựu chiến binh, người đeo đầy huân chương nhưng lại nói năng lung tung trong các buổi lễ lạc. Như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, anh mỉm cười nói tiếp :

- Tôi nói nghiêm túc đấy anh bạn trẻ. Thực sự thì tôi đã yêu bộ hài cốt đầu tiên mà tôi đi tìm. Đó chính là người vợ của tôi. Cô ấy đã phải nằm lại Trường Sơn trong quên lãng cho mãi tới tận gần đây. Hơn 20 năm sau chiến tranh tôi mới tìm gặp lại cô ấy, và đem cô ấy về với mình như đem một người vợ về nhà. Đúng hơn là đem về những gì còn lại của hình hài một cô gái tuổi đôi mươi mà tôi đã từng yêu say đắm. Chính vì đem cô ấy về mà tôi mới biết rằng, tôi vẫn còn yêu những gì còn lại của cô ấy như yêu chính bản thân cô ấy vậy.

Anh ngừng lại thẫn thờ nhìn ngọn lửa nhảy tí tách, rồi lên tiếng :

- Có lẽ cậu sẽ ngạc nhiên lắm nếu biết rằng chúng tôi đã yêu nhau và thành vợ thành chồng với nhau khi cô ấy đã như một người chết rồi.

Nhìn vẻ mặt càng lúc càng ngơ ngẩn của tôi, anh mỉm cười, nụ cười thật hiền hậu rồi nói tiếp : Để cậu không phải rối tung đầu óc lên tôi sẽ kể lại câu chuyện tình của tôi và cô ấy nhé.

Chúng tôi đang ngồi bên ngọn lửa bập bùng giữa rừng đêm âm u. Xung quanh bóng tối bao trùm với tiếng gió hú trên tàn cây cao. Tiếng côn trùng nỉ non cùng với ánh sáng đom đóm lập lòe qua lại như những linh hồn bơ vơ đang than khóc. Anh yên lặng thật lâu, mắt phản chiếu ngọn lửa long lanh. Rồi anh lên tiếng, như từ một cõi xa xăm vọng lại :

- Đó là một câu chuyện tình không thể tin được nếu không phải của chính mình. Một chuyện tình yêu mà niềm hạnh phúc được trộn lẫn với nỗi đau thương. Tình yêu kỳ lạ đó của chúng tôi chỉ có được từ trong say đắm mãnh liệt nhất của tuổi trẻ, từ trong nghiệt ngã nhất của chiến tranh. Từ sự sống và cái chết...

Anh đưa mắt nhìn ra màn đêm dày đặc xung quanh. Ánh lửa bập bùng soi rõ khuôn mặt khắc khổ của anh như đang chìm vào ký ức xa xôi nào đó. Thời gian đã để lại những dấu ấn không thể xóa nhòa trên gương mặt anh, nhưng trong đôi mắt của người lính già Trường Sơn năm xưa vẫn lấp lánh tia sáng khi nhớ lại cái thời đã qua... Yên lặng thật lâu như để cho những kỷ

niệm ngày xưa tràn về, anh bắt đầu câu chuyện của mình :

Hồi đó tôi là một điện tín viên trẻ tuổi đóng trong cung đường X., một khu vực ác liệt nhất trong dải Trường Sơn mịt mù bom lửa. Đó là một con đường huyết mạch để đưa hàng hóa và những đoàn quân ra trận. Như một con rắn khổng lồ ẩn hiện, nó nằm vắt vẻo trên lưng những ngọn núi cao chót vót. Có lúc nó chui tọt và mất hút vào trong những vực sâu mịt mù sương khói rồi lại bất ngờ phơi mình ra giữa sườn đồi loang lổ hố bom. Ẩn mình trong rất nhiều hang đá tự nhiên nằm rải rác hai bên đường là các đơn vị quân đội và TNXP có nhiệm vụ bảo vệ và sửa chữa con đường.

Công việc thông tin liên lạc của đơn vị tôi là nhận các chỉ thị qua điện đài hoặc mooc, rồi báo cáo các tin tức liên quan đến con đường sống còn này. Ngoại trừ mối nguy hiểm thường xuyên của những đợt ném bom bắn phá của máy bay Mỹ ra thì công việc cũng không có gì vất vả. Chỉ có điều làm cho chúng tôi chán nản nhất ở đây là cuộc sống thiếu thốn tình cảm của những người lính trẻ. Cả bọn chúng tôi tuổi đời trên dưới đôi mươi đang tràn đầy nhựa sống mà phải quanh năm ẩn mình trong vùng rừng núi âm u đó.

Nhưng may mắn cho chúng tôi khi có một đơn vị thông tin liên lạc kéo đến đóng quân ở ngay sát con đường, phía bên kia núi. Có cả một tiểu đội toàn là các cô gái trẻ măng thuộc bộ phận cơ yếu đóng trong một cái hang đá có tên là hang Én. Vì cùng thuộc một đơn vị nên chẳng bao lâu tôi đã làm quen được với các cô gái ở hang Én.

Tôi đem lòng yêu cô tiểu đội trưởng nhóm các cô gái đó ngay từ cái nhìn đầu tiên. Một cô gái đẹp với thân hình nảy nở của tuổi đôi mươi tràn đầy sức sống. Trong các buổi họp toàn đơn vị tôi luôn lén lút ngắm nhìn cô ấy mỗi khi có cơ hội. Khuôn mặt bầu bĩnh với bộ ngực no tròn làm chặt căng chiếc áo lính. Hay nhìn trộm theo khi cô ấy bước đi với đôi mông tròn cứ nảy nảy theo nhịp gập ghềnh của con đường xuống núi.

Công việc chung khiến cho tôi có nhiều điều kiện để gặp gỡ cô tiểu đội trưởng xinh đẹp đó. Trong các buổi họp giao ban, cùng với những câu chuyện băng quơ đã làm cho tôi hiểu nhiều hơn về Xuân, tên của nàng. Cô cũng người Hà Nội, đã tốt nghiệp đại học và mới tình nguyện vào chiến

trường.

Cuộc sống của các cô gái mới lần đầu vào chiến trường rất cần có những bàn tay mạnh mẽ của cách đàn ông. Và tôi mau chóng trở thành người giúp đỡ đặc lực của nàng. Thật ấm lòng khi được Xuân tặng cho một cái nhìn biết ơn mỗi khi tôi trao cho nàng một món quà gì đấy. Khi thì một miếng thịt rừng săn được, khi thì là bó rau rừng. Chúng tôi vẫn gặp nhau trong công việc với vẻ lạnh lùng, hay trao đổi với nhau những câu nói khô khan về chuyên môn. Kỷ luật thời chiến, cùng với sự nghiêm ngặt của công việc chung đã không cho phép chúng tôi có được quan hệ nam nữ thân mật, hay chuyện yêu đương tình ái. Thế cho nên giữa tôi và nàng chỉ là trao nhau những cái nhìn vụng trộm trong các cuộc họp đơn vị. Đậm đà hơn nữa là những dòng chữ yêu thương được chúng tôi viết vội chen ngang vào giữa lúc dịch mật mã, để rồi sau đó cũng xé rất nhanh, ngay khi người kia vừa đọc xong chữ cuối.

Không có một lời nói, nhưng càng ngày tôi và nàng càng hiểu điều cả hai đều muốn. Giống như lửa gần rơm, chúng tôi muốn được gần gũi với nhau nhiều hơn nữa. Chúng tôi muốn được ở gần bên nhau, được chạm vào nhau, hay muốn cảm nhận được hơi thở nóng hổi của nhau qua những cái hôn nồng cháy. Giữa những dòng chữ chúng tôi viết vội cho nhau, thì những lời lẽ yêu thương ngày càng trở nên nhiều hơn, mạnh dạn hơn. Và tên của một cánh rừng gần chỗ đóng quân của chúng tôi cũng được nhắc đến nhiều nhất, như là một nơi hẹn hò lý tưởng cho đôi tình nhân đang hừng hực lửa yêu đương.

Đó là một khoảnh rừng nhỏ được anh em trên cung đường đặt cho cái tên rất chí lý là khu rừng Tình Ái. Trong khi xung quanh bị bom Mỹ cày xới tan hoang thì khoảnh rừng đó vẫn tồn tại một cách kỳ lạ. Các dây leo xanh rì cuốn lấy những thân cây rừng cao vút. Bên dưới là cả một lớp thảm dày và mềm như nhung của lá rụng. Thậm chí có cả một con suối nhỏ chảy róc rách quanh những phiến đá xanh rêu...

Khu rừng Tình Ái đó đã trở thành một điểm hẹn lý tưởng cho các cặp trai gái yêu nhau ở cung đường này. Tuy luôn phải phập phồng nỗi lo sợ bị phát hiện nhưng các cặp tình nhân vẫn lén lút tìm được một chút thiên đường ở

đó. Xa cách hẳn với nhiệm vụ thời chiến, họ ngả mình trên lớp lá cây êm dịu, dưới bóng cây che chở và để mặc cho con tim lên tiếng.

Nhưng đó chỉ là chuyện tưởng tượng của đám lính trẻ đơn vị tôi khi mơ về khu rừng đó. Trên cung đường này người ta cấm tiệt chuyện trai gái yêu nhau. Mới trước đó có một đôi trai gái thuộc đơn vị bạn đã bị bắt quả tang khi đang ân ái với nhau trong khu rừng Tình Ái. Cả hai người bị kỷ luật và bị trục xuất về hậu phương. Lúc đó mà bị đưa về hậu phương là một nỗi nhục lớn, nhưng việc có được một cô người yêu và một đêm hẹn hò ở khu rừng Tình Ái vẫn là mơ ước của cánh lính trẻ chúng tôi. Ngay cả câu chuyện của cặp tình nhân xấu số nọ cũng là một đề tài hấp dẫn được cả đơn vị chúng tôi nghe say xưa trong một thời gian dài. Các cậu lính trẻ cứ nghệt mặt ra để nghe anh chàng cảnh vệ, người đã tham gia bắt đôi tình nhân nọ ba hoa kể lại. Nhất là cái đoạn họ bị bắt quả tang trong khu rừng Tình Ái, trên người không còn một mảnh vải.

Ngoài những buổi họp ra thì chúng tôi rất khó để gặp nhau. Vì Xuân thuộc về một đơn vị liên lạc đặc biệt. Chung quanh nàng có bao nhiêu những qui định bảo mật nghiêm ngặt khiến cho tôi khó có thể tiếp cận được với nàng. Trước cửa hang Én, nơi Xuân và đồng đội đóng quân bao giờ cũng có vài anh chàng cảnh vệ vũ trang đứng thù lù ở đó như những tảng đá ngăn đường. Đừng nói tới chuyện vào trong hang Én, chỉ cần đến gần cửa hang thôi là ngay lập tức thấy xuất hiện những tên mặt sắt đen xì đó với khẩu súng gắn lưỡi lê sáng quắc chĩa thẳng vào mặt.

Nhưng tôi không chịu thua và cố tìm mọi cách gặp mặt nàng. Có lẽ vì thấy tôi cứ lờn vờn trên con đường chạy qua trước cửa hang Én mãi mà chẳng nước non gì nên ông Trời đã giúp đỡ tôi. Một hôm rất tình cờ, tôi phát hiện ra ngay gần cửa hang Én có một cái ngách nhỏ chỉ vừa đủ một người chui lọt. Cái lỗ chuột này lại ăn thông vào tận phía trong rất gần với hang Én. Tuy vẫn còn bị một vách đá chắn ngang nhưng đây là lối dẫn đến gần chỗ người yêu của tôi nhất. Tuy cái ngách này không thể vào được hang Én, cũng như không thể gặp nàng tiên của tôi được nhưng đối với cả hai chúng tôi thì vấn đề đã được giải quyết. Qua bức tường đá chắn ngang đó, tôi có thể dùng tín hiệu Mooc gõ vào cho Xuân bất kỳ điều gì muốn

nói. Cũng là một điện tín viên nên nàng dễ dàng nhận được các lời nhắn của tôi và trả lời theo đúng cách như vậy. Chỉ cần một cuốn sổ với cây bút chì, kèm theo cái búa nhỏ thì những tiếng gõ vang vọng đó sẽ cho chúng tôi biết mọi thứ cần trao và nhận, giống như tôi và nàng đang ngồi nói chuyện với nhau vậy. Tuy việc gặp nhau này không được trọn vẹn lắm nhưng xét theo hoàn cảnh hiện thời thì như thế cũng là tạm đủ với tôi rồi.

Từ lúc phát hiện ra cái ngách này, bất cứ lúc nào rảnh là tôi lại bí mật chui vào trong đó. Trong một tư thế nửa nằm nửa ngồi tôi hì hục gõ những ký hiệu ngắn dài khác nhau. Và cũng trong tư thế kỳ cục đó, tôi đón nhận nhận các tín hiệu của nàng từ trong hang Én vọng ra. Nếu lúc đó mà có cuộc thi hiệu thích viên nhanh nhất của toàn đơn vị, tức là cuộc thi ngành của những người đánh và dịch moọc thì chắc chắn Xuân, người yêu của tôi sẽ đứng thứ nhất, còn tôi thì sẽ về...nhì. Chẳng mấy khi cần đến giấy bút, chúng tôi trao và nhận tín hiệu với nhau rất nhanh. Và đề tài thì dĩ nhiên là về tình yêu của hai con tim chúng tôi rồi.

Thật kỳ lạ khi những lời lẽ yêu thương được trao và nhận bằng cách rán hết sức để gõ vào bức tường đá xù xì ngăn cách đó vẫn làm cho chúng tôi cảm thấy rung động không kém gì những lời thủ thỉ ngọt ngào bên tai. Được thoải mái trao đổi với nhau những lời yêu thương tình tứ bất cứ lúc nào, nhất là khi chúng tôi đang ở giữa một vùng trọng điểm bắn phá của máy bay Mỹ, một vùng mà người ta gọi nôm na là "túi bom của cung đường" này. Ấy là chưa kể lúc đó chuyện lãng nhãng trai gái ở đơn vị đang bị kết án không thua gì tội đào ngũ. Quả thật thì lúc đó tôi là một thằng trai hạnh phúc nhất trên cung đường này.

Tất nhiên cũng có sự bất tiện trong cái cách trao đổi kỳ cục này, nhưng đối với chúng tôi thì chẳng hề gì. Thậm chí nó còn tốt nữa khi chúng tôi có thể mạnh dạn trao đổi những lời tình tứ mà nếu gặp mặt nhau thì chắc chúng tôi đã không thể thốt được thành lời. Nàng là một cô gái nhút nhát mà tôi thì cũng chẳng hơn gì. Hóa ra cái kiểu tán tỉnh kiểu này lại giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Thật khôi hài khi chính bức tường đá ngăn cách chúng tôi lại khiến cho cả hai trở nên mạnh dạn hơn trong việc trao tặng cho nhau những lời yêu thương nồng nàn nhất. Cũng bằng cái cách kỳ cục này, chúng tôi

thổ lộ tất cả mọi chuyện mà trong hoàn cảnh bình thường chắc chúng tôi không dám nói ra. Mặc dù phải ở trong cái hốc đá lạnh lẽo đó hàng giờ liền để hì hục gõ như một anh thợ đẽo đá, mặc dù hai cánh tay mỏi nhừ nhưng trong lòng tôi luôn tràn ngập niềm hạnh phúc mỗi khi trở về chỗ đóng quân từ cái ngách nhỏ bé đó.

Đó là một quãng thời gian thật đẹp của chúng tôi. Chúng tôi dành tất cả thời gian rảnh để liên lạc với nhau bằng cái phương cách vừa cổ lỗ lại vừa hiện đại đó. Nép mình trong cái ngách chật hẹp và ẩm ướt đó, tôi gõ tín hiệu vào và lắng nghe tín hiệu của nàng gửi ra. Chúng tôi trao đổi với nhau mọi thứ về cuộc sống, về tình yêu.. Từ những câu nói yêu đương tha thiết, những lời thề non hẹn biển cho đến cả những chuyện vãn vợ mà chỉ có những kẻ yêu lắm mới nói ra được.

Xuân cho tôi biết cuộc sống hiện tại trong quân ngũ của nàng. Đời sống chiến trường thật gian nan khiến nàng phải nhiều lần khóc thầm vì nhớ nhà. Nhưng rồi công việc thời chiến cuốn hút nên nàng đã mau chóng thích nghi với cuộc sống mới. Và giờ đây khi quen biết tôi thì nàng chẳng còn thấy buồn nữa. Đôi khi nàng cảm thấy mình như đang ở Hà Nội và hẹn hò với một chàng trai nào đó. Chỉ có điều là những anh chàng Hà Nội tán gái dẻo queo như rót mật vào tai, còn ở đây thì thật kỳ cục với những lời tỏ tình được động thành thạch vào vách đá. Có hôm nàng thú thật là đã ù hết cả tai sau một buổi hẹn hò với tôi. Quả thật là không đẹp lắm khi tình yêu thơ mộng của chúng tôi lại được trình diễn hết sức thô kệch như thế, khi cả hai cùng ráng sức nện vào bức tường đá ngăn cách giữa hai người.

- Nhưng em thích cái anh chàng tỏ tình giống như một người thợ đẽo đá hơn. Nàng vừa cười khanh khách vừa cho tôi biết điều đó. Tôi không thể thấy nàng cười, nhưng tôi chắc chắn nàng vừa cười vừa gõ moọc câu đó cho tôi.

Nàng còn khoe đã có hẳn một góc riêng ở trong hang Én. Đó là một cái hõm đá ăn vào vách hang rất đẹp được nàng biến thành một cái phòng ngủ nho nhỏ che bằng vải dù. Bên trong được nàng sắp xếp bài trí rất ấm cúng với những chùm hoa hay lan rừng lung linh khoe sắc mỗi khi bật đèn pin lên. Những chùm hoa lan tuyệt đẹp đó nàng tìm được trong khu rừng Tình

Ai và mỗi buổi trưa khi đi ăn cơm nàng phải đem ra ngoài cửa hang đặt để lấy ánh nắng mặt trời. "Bí mật nhé anh ? Em đã có cả một bức tượng Đức Mẹ Đồng Trinh do đá mọc tự nhiên mà thành ở ngay trên đầu năm của mình. Hàng đêm trước khi đi ngủ em vẫn bí mật cầu nguyện, vì em có Đạo mà. Em còn cầu xin Đức Mẹ cho anh vào được hang Én, vào được cái góc riêng tư của em nữa" Nàng cười giòn tan, má ửng đỏ khi lên tiếng như thách thức tôi.

Thật sung sướng khi được nghe những lời ngọt ngào như vậy, tuy nó chỉ là những tiếng gõ lạch cạch dài ngắn khác nhau qua bức tường đá vô tri kia. Nàng còn tâm sự với tôi rằng, từ khi biết được tình yêu với tôi nàng rất muốn được khám phá ra tường tận chuyện yêu đương tình ái. Nàng yêu và rất muốn được yêu nhưng nàng cũng rất sợ khi phải tiến xa hơn. Nàng sợ sẽ bị bắt quả tang, sợ bị kỷ luật đưa về hậu phương như cặp nhân tình xấu số ở khu rừng Tình Ái nọ..

Nhưng rồi qua thời gian và qua bao nhiêu lần cánh tay tôi mỗi như cùng với cái đầu luôn vánh vất vì phải nghe quá nhiều tiếng gõ đập, thì cuối cùng vào một buổi sáng đẹp trời, nàng đã ban cho tôi một cái hẹn ở khu rừng Tình Ái.

- Đêm nay em sẽ là vợ của anh. Những tiếng gõ run rẩy của nàng vọng ra đã khiến cho tôi ngơ ngẩn. Chẳng cần ghi chép thì tôi cũng biết được các tín hiệu đó nói lên điều gì.

Thế là tôi đã có được một cái hẹn tuyệt vời của Xuân. Suốt ngày hôm đó tôi cứ như bay bổng trên chín tầng mây, không lúc nào không nghĩ đến Xuân và cái thiên đường nho nhỏ ở khu rừng Tình Ái nọ. Không tuyệt vời sao được khi chúng tôi chưa hề gặp gỡ riêng với nhau lần nào. Tuy hàng ngày chúng tôi vẫn thường gặp mặt nhau trong các buổi họp giao ban tại hầm ban chỉ huy. Ở đó tôi và nàng chỉ lén lút trao đổi với nhau những cái nhìn tình tứ . Cũng có được vài cái bắt tay câu giờ với nàng khi chia tay, hay khi chúng tôi cùng đi sát bên nhau trong giao thông hào chật hẹp. Khi đó tôi có thể chạm vào người nàng, gần đến mức cảm nhận được làn da thịt chắc lắn cùng hơi thở nóng gấp gáp của nàng. Nhưng giờ đây thì tôi đã có được một cái hẹn rõ ràng với nàng ở khu rừng Tình Ái vào đêm nay.

Đó là một ngày đẹp trời cho một buổi hẹn hò. Cả ngày chỉ có vài trận ném bom ngăn ngừa của máy bay Mỹ. Tại hầm thông tin của tôi, các cuộc gọi cũng ít nên tôi sẽ không phải bận rộn nhiều. Chắc bên bộ phận của nàng cũng vậy. Cuộc hẹn hò đêm nay chắc chắn sẽ là một cuộc hẹn hò hoàn hảo. Ngay cả bầu trời hôm đó cũng trong xanh với những làn gió mát mẽ thổi từ trên núi xuống. Trong khi chờ đợi màn đêm buông xuống, tôi tha hồ thả cho trí tưởng tượng bay bổng. Tôi mơ thấy chúng tôi nằm bên nhau trên lớp thảm nhung mềm mại ở khu rừng Tình Ái. Trong bóng đêm và trong vòng tay nhau, tôi như ngạt thở khi cảm nhận được thân hình mềm mại của Xuân đang ở trong vòng tay siết chặt của mình. Hơi thở nàng nóng hổi và đôi môi mọng mớ gọi mời. Rồi tôi thấy chúng tôi đang ân ái với nhau, dưới những tán cây trong khu rừng Tình Ái tình tứ nọ...

Ôi, bạn ơi. Đó là những giây phút hạnh phúc nhất của đời tôi vì chẳng mấy thời gian nữa thì cũng là lúc tai họa đổ lên đầu chúng tôi, những kẻ mới lần đầu nếm mùi yêu đương một cách nghiệt ngã và đau đớn nhất....

Người lính già nghẹn ngào khi kể đến đây. Trong bóng đêm không nhìn rõ nét mặt nhưng tôi chắc rằng anh đang rưng rưng nước mắt. Im lặng hồi lâu rồi anh mới tiếp tục câu chuyện :

- Trong khi tôi đang khấp khởi chờ đợi và mơ đến buổi tối ở khu rừng Tình Ái thì đột nhiên tiếng keng báo động vang lên dồn dập. Tiếng máy bay gào rú, tiếng bom nổ làm rung chuyển cả núi đồi. Vài loạt súng phòng không nổ vang lên rồi mau chóng chấm dứt. Khác với mọi lần, trận ném bom này thật ngăn ngừa. Không gian nơi chúng tôi đóng quân yên tĩnh trở lại khi tiếng keng báo yên nổi lên. Mọi người cười nói ồn ào kéo nhau ra khỏi hầm trú ẩn, trong khi nhiều anh chàng còn chưa kịp chui vào lúc có tiếng keng báo động. Nhưng tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên khi lại nghe thấy tiếng keng cấp cứu vang lên khẩn cấp. Rồi 3 tiếng súng báo nguy vang lên từ phía hang Én.

Linh cảm có điều nguy hiểm cho Xuân cùng tiểu đội nữ ở đó, tôi vội vã lao tới hang Én. Một đám đông đang đứng tùm tùm trên con đường, ngay phía trước cửa hang. Tôi gạt đám đông ra và sững người lại. Một tảng đá lớn như một khối nhà nhiều tầng đang nằm lù lù nằm trước cửa hang. Qua

bom mà máy bay Mỹ vừa ném ban nãy đã làm vỡ một khối đá núi khổng lồ khiến nó lăn xuống bịt kín cửa hang Én. Y như một cái nút chai đậy chặt lấy miệng hang vậy. Qua tiếng hét gọi của những người cấp cứu, tôi được biết toàn bộ tiểu đội nữ thông tin đã bị kẹt ở trong hang Én.

Lúc đó tôi cũng như mọi người đều chưa lường hết được tai họa. Xuân và các đồng đội của cô vẫn còn sống. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì tưởng sẽ gặp cái tin khủng khiếp hơn nhiều. Tảng đá khổng lồ kia chỉ bít lấy cửa hang chứ người ở trong không hề hấn gì vì hang Én rất sâu và có nhiều góc ngách. Chúng tôi sẽ cứu được các cô gái bị kẹt trong đó ra. Vấn đề chỉ là giải phóng khối đá quái ác đang lấp kín miệng hang Én mà thôi.

Tất cả mọi người đều có mặt trước cửa hang Én. Các chuyên gia phá đá mở đường cùng mọi phương tiện cứu hộ đã được điều động nhanh chóng đến. Tuy rằng không thể dùng thuốc nổ để phá khối đá được vì sẽ nguy hiểm cho những người bên trong hang nhưng ai nấy đều tin rằng, khi các xe kéo được điều tới thì tảng đá kia sẽ bị búng khỏi miệng hang. Những chiếc xe kéo khổng lồ đã từng kéo ủi sạt cả một quả núi để mở ra con đường này sẽ dễ dàng làm công việc đó. Và các cô gái trong hang Én sẽ được cứu thoát mà không ai mất một sợi tóc nào. Không khí xung quanh cuộc cứu nạn không có vẻ bi thảm lắm. Mọi người cười nói vui vẻ khi bắt tay vào cuộc.

Trong khi chờ đợi xe kéo đến, tôi nghĩ đến cái ngách nhỏ bé của mình. Tôi bí mật chui vào đó và gõ tín hiệu vào trong hang Én. Thật ấm lòng khi lại nghe thấy tín hiệu mooc của Xuân thông báo ra là tất cả vẫn an toàn.

Tiếp tục trao đổi qua bức tường đá, tôi cho nàng biết công việc cứu hộ bên ngoài đang diễn ra khẩn trương. Tôi không giấu được niềm tự hào khi đang cùng đồng đội hợp sức búng tảng đá quái ác trước cửa hang để cứu Xuân và các đồng đội. Giống như một câu chuyện thần thoại, khi chàng hoàng tử đang giải thoát cho nàng công chúa bị gã phù thủy nhốt trong hang đá vậy. Tôi còn cam đoan với nàng là hang Én sẽ được khai thông mau chóng. Có thể trước tối nay và chúng tôi sẽ không lỡ cái hẹn tuyệt vời ở khu rừng Tình Ái đêm nay....

Bằng một nỗ lực phi thường, người ta đã điều lên đoạn đường ngay trước

cửa hang Én hai chiếc xe kéo. Tất cả xúm lại luồn dây cáp kéo vào các khe hõm của tảng đá rồi những chiếc xe kéo nổ máy. Khói phun ra đen kịt, sợi cáp căng ra và rung lên bần bật. Nhưng tảng đá vẫn im lìm như cũ mặc cho hai cái máy kéo lồng lên dữ dội. Một vài lần thử sau cũng đem đến kết quả thất vọng như lần đầu. Có lẽ vì tảng đá quá lớn, lại kéo chạy dọc con đường ngang với cửa hang nên lực kéo yếu đi rất nhiều. Mọi người bàn tán mãi rồi quyết định mạo hiểm đưa máy kéo tới trước cửa hang Én để kéo trực tiếp ngay chính diện. Những sợi dây cáp được thu ngắn lại hết mức và hai người lái tình nguyện đã có mặt trên máy kéo. Thật nguy hiểm vì bên kia con đường là một cái vực sâu hun hút. Chỉ cần quá đà một chút là xe kéo sẽ lao thẳng xuống vực sâu.

Chúng tôi nín thở khi hai chiếc xe kéo cùng lồng lên phun khói mù mịt khiến cho tảng đá nhúc nhích. Khi mọi người đã tưởng nó bắt đầu rục rịch để rời khỏi miệng hang thì bỗng phụt lên một tiếng. Các sợi dây cáp bằng thép bỗng cùng lúc đứt ngay giữa chừng khiến cho cả hai chiếc máy kéo bị bất ngờ, lao vọt ra khỏi con đường và rơi thẳng xuống miệng vực sâu phía dưới. Tiếng la hét thất thanh của đám đông và mọi người vội vàng đổ xô tới. Tất cả sững sờ nhìn thấy hai khối thép khổng lồ rơi xuống vực và tan tành như món đồ chơi trẻ con.

Trong khi mọi người hối hả tìm cách cứu hai người lái máy kéo thì tôi đứng chết lạng tại chỗ. Thế là hết ! Sự cố xảy ra như một lưỡi dao thọc sâu vào tim tôi. Cơ hội duy nhất để cứu các cô gái trong hang Én, cứu nàng tiên của tôi đã tiêu tan như những mảnh vụn của hai cỗ máy kéo đang cháy nghi ngút dưới vực kia. Đó là hai chiếc xe kéo duy nhất của cả cung đường này.

Hai người lái xe hy sinh, nhưng chúng tôi mau chóng hiểu rằng cái chết của họ chưa phải là tai họa cuối cùng. Không còn máy kéo để búng khối đá khổng lồ đang bịt chặt miệng hang Én kia thì Xuân và đồng đội của nàng sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn trong đó. Hang Én sẽ trở thành nhà tù và rồi là nấm mồ của họ. Cái chết sẽ đến với họ chậm nhưng chắc chắn và vô phương cứu chữa. Tất cả chúng tôi bỗng kinh hoàng nhận ra điều đó. Chẳng còn biết làm gì được nữa trong cơn tuyệt vọng. Người thì ngồi than khóc cho các đồng đội xấu số, kẻ thì đề nghị những biện pháp giải cứu điên

rõ nhất.

Tôi vẫn đứng như trời trồng ở vị trí cũ. Sự tuyệt vọng, nỗi đau đớn đã chế ngự hết cả con người tôi. Vậy là người con gái tôi yêu sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đó nữa. Nàng sẽ chết. Hang Én sẽ là nấm mồ của nàng và cả là nấm mồ của tình yêu thật đẹp mới bắt đầu của tôi nữa.

Ngay đêm đó tôi lên thẳng hầm ban chỉ huy đơn vị Chính tại nơi đây tôi đã được gặp Xuân hàng ngày, nhưng giờ đây thì tôi chỉ còn một mình thần thờ ngồi đối diện với chính trị viên Tư Thăng.

Anh ta kiên nhẫn ngồi nghe những kế hoạch cứu người của tôi. Không biết đến lần thứ bao nhiêu, anh lắc đầu nói với tôi :

- Không. Không thể có xe kéo nữa. Chúng ta đã mất hai người và hết phương tiện rồi. Chúng ta đã hết cách rồi đồng chí hiểu không ?

- Nhưng ta có thể điều thêm nhiều xe ở nơi khác đến rồi hợp lực lại ....

Chính trị viên lắc đầu :

- Đồng chí cũng biết rằng trong thời điểm máy bay địch ném bom liên tục như lúc này thì không thể nào điều được nhiều xe kéo lên cung đường này. Ngoài ra việc tập trung một số lượng cơ giới như vậy trước cửa hang Én sẽ thu hút sự chú ý của máy bay Mỹ và làm lộ bí mật con đường huyết mạch này. Với lại hiện nay tất cả mọi nơi đều cần đến xe kéo. Ở các đơn vị bạn vì thiếu xe kéo mà họ đã phải dùng sức người để kéo đá, bạt núi hoặc lắp hố bom thông đường.

Anh ta dừng lại để lấy trong túi ra một tờ giấy. Quay sang tôi anh nói dằn từng tiếng :

- Cấp trên đã quyết định ngừng công việc cứu nạn ở hang Én.

Trong khi tôi đang ngỡ sờ không tin ở tai của mình nữa thì Tư Thăng lớn tiếng đọc : "Để tránh sự hoang mang của cán bộ chiến sĩ trong tiểu đoàn và để tập trung vào nhiệm vụ thông đường, Ban chỉ huy đơn vị quyết định chấm dứt công việc cứu nạn ở hang Én. Cùng quyết định tổ chức lễ truy điệu tập thể cho các đồng chí có tên sau đây....Các đồng chí đó cũng được đề nghị truy tặng danh hiệu liệt sĩ, được phong quân hàm vượt cấp..

Trong cơn hoảng loạn, tôi gào vào mặt chính trị viên :

- Truy điệu với truy tặng cái gì trong khi các đồng chí ấy vẫn còn sống

trong hang Én. Họ còn sống và đang chờ chúng ta cứu giúp...

- Tôi biết điều đó. Tôi cũng như anh đều biết rằng các cô gái trong hang Én vẫn còn sống và đang từng giây từng phút chờ đợi chúng ta. Nhưng chúng ta phải chấp nhận thực tế rằng, trong hoàn cảnh hiện nay chúng ta không thể cứu các đồng chí trong hang Én được. Chúng ta đã làm hết cách rồi. Đang là thời điểm chiến tranh ác liệt nên chúng ta đành phải nuốt nỗi đau này vào lòng để dồn sức vào việc thông đường cho các đoàn xe ra trận. Chúng ta không thể để tuyến đường bị ngưng trệ để lao vào làm một công việc không thể thành công được. Tôi cũng đau lòng lắm và cũng hiểu rằng chính vì không còn cách nào khác mà cấp trên đã phải ra quyết định đau đớn này. Nhưng đây là một quyết định hợp lý và chúng ta phải thi hành.

Tôi rời khỏi hầm chỉ huy như kẻ mất hồn. Tôi không dám ghé vào cái ngách nhỏ quen thuộc cạnh hang Én để báo cho Xuân và các cô gái trong hang cái tin dữ này. Tôi cứ đi, đi mãi. Một cách tình cờ tôi đi tới khu rừng Tình Ái. Đứng ngẩn ngơ trong bóng tối của khu rừng, tôi oán trách số phận đã giáng cho tôi một đòn quá nghiệt ngã. Đáng lẽ đêm nay tôi và Xuân có một buổi hẹn hò đầu tiên ở đây, trong khung cảnh thiên nhiên tình tứ này. Vậy mà giờ thì tôi ở đây một mình để than khóc cho người yêu của mình đang bị kẹt trong hang Én, khóc than cho cái tình yêu đầu đời của mình cũng bị chôn sống luôn trong cái hang oan nghiệt đó. Tôi bật khóc và cứ để mặc cho nước mắt giàn giụa trên mặt. Những giọt nước mắt đầu tiên từ khi tôi trưởng thành.

Sáng hôm sau đơn vị làm lễ truy điệu cho tiểu đội nữ thông tin trong hang Én. Buổi lễ tiến hành ngay cửa hang, trước tảng đá quái ác đang bịt chặt hang Én. Dán trên các mặt nham nhở của tảng đá khổng lồ đó là tên và những tấm ảnh cắt vội ở giấy tờ cá nhân của 8 cô gái. Đó chính là những cô gái đang còn sống trong bóng đen của hang Én, trong đó có nàng tiên của tôi. Tôi không có can đảm tham gia buổi lễ mà chỉ đứng từ đằng xa để nhìn người ta tuyên án tử cho người yêu của mình. Lọt súng nổ vĩnh biệt vang lên làm tôi giật mình như nó đã bắn thẳng vào trái tim đang tan nát của tôi.

Không kìm được nữa, tôi chạy ngay đến cái ngách quen thuộc của mình để

báo cái tin khủng khiếp đó cho các cô gái trong hang Én. Lần đầu tiên kể từ khi biết cách sử dụng Mooc, tôi không muốn đánh chính xác các tín hiệu đó nữa.

Trong hang im lặng và tôi thấy nó kéo dài vô tận. Mãi rồi mới có tiếng mooc trong hang trả lời, như từ trong địa ngục vọng ra.

- Không còn cách nào khác hả anh ?

- Không !

Lại im lặng. Tôi sẵn sàng đánh đổi bất cứ giá nào để biết lúc này Xuân đang nghĩ gì. Thậm chí tôi ước rằng mình đang ở trong hang Én lúc đó. Để được ở cạnh nàng khi phải nghe cái điều khủng khiếp đó. Bị tuyên bố chết khi vẫn còn đang sống.

- Như vậy là hết phải không anh ?

Tôi không trả lời và cũng không dám động đến cây búa nhỏ dùng để gõ tín hiệu.

- Buổi lễ truy điệu trang trọng lắm anh nhỉ ?

- Phải. Rất trang trọng và nhiều người đa khóc.

- Thế anh có khóc không ?

Tôi không trả lời mà chỉ áp mặt vào bức tường đá, để mặc cho nước mắt mình hòa lẫn vào những giọt nước rỉ ra từ bức tường đá lạnh ngắt.

- Đừng buồn anh à. Tiếng gõ quen thuộc vọng ra. Mọi sự rồi sẽ trôi qua và anh sẽ dần dần quên em đi.

- Anh sẽ không bao giờ quên. Tôi vừa gào lên vừa gõ điên cuồng vào tảng đá. Anh sẽ ở lại đây và gọi vào trong hang cho tới khi quả núi khổng lồ khiếp này tan ra thành bụi...

- Đừng như thế anh yêu. Anh vẫn còn nhiệm vụ phía trước. Hãy can đảm lên.

Thật kỳ lạ là khi đang tuyệt vọng ở trong hang chờ chết thì nàng lại an ủi tôi ở bên ngoài. Nàng vỗ về tôi và động viên tôi hãy cứng rắn lên chứ đừng mềm yếu như thế. Nàng bắt tôi phải hứa không được đau buồn, không được lơ là nhiệm vụ. Thế là tôi phải hứa với nàng tất cả, kể cả những điều tôi không thể làm được.

Công việc thời chiến không cho phép tôi vắng mặt lâu ở đơn vị, nhưng mỗi

khi xong việc thì tôi lại có mặt ngay ở trong cái ngách nhỏ bé bên cạnh hang Én. Mọi người trong đơn vị đều biết được nỗi đau của tôi và thông cảm với những đêm tôi vắng mặt ở đơn vị. Họ biết tôi thức trắng đêm với những buổi lên đồng liên lạc với người cõi âm của mình. Có lần anh Tư Thăng siết chặt tay tôi và nói với đôi mắt rơm rớm lệ :

- Hãy nói cho các đồng chí ấy biết rằng tất cả mọi người trong đơn vị đã phải nuốt nước mắt vào lòng để biến đau thương thành hành động. Vì nhiệm vụ thông xe, vì con đường.....

Tôi phải nghiêng răng lại để không bật khóc khi gửi những lời đó vào trong hang Én.

- Em rất hiểu mọi người. Bọn em biết rằng mọi người đã làm tất cả. Chỉ tại số phần của bọn em quá đen bạc. Tại sao quả bom ấy không phá sập luôn cái núi này đi. Tại sao nó không giết chết bọn em ngay mà chỉ bịt lối vào hang khiến cho bọn em dở sống dở chết như thế này. Tại sao....nhưng thôi, em sẽ không phí phạm thời gian ít ỏi còn lại của mình vào việc than khóc đâu. Ở trong này chúng em đã ôm nhau than khóc nhiều quá rồi. Hơn nữa em không muốn làm cho anh buồn thêm. Chúng ta hãy nói những chuyện gì vui vẻ hơn đi.

- Em nói đi. Anh rất muốn nghe thấy các tín hiệu của em từ trong đó vọng ra. Tôi trả lời và đau đớn nghĩ : Trong hoàn cảnh khủng khiếp này thì còn chuyện gì vui vẻ được nữa.

- Anh biết không, ở trong này bọn em đã tìm thấy nhiều chú chim én non bơ vơ trong những cái tổ nhỏ xíu treo trên vách đá. Có lẽ khi hang Én bị bít lối ra vào thì bố mẹ chúng đi kiếm ăn đã kẹt ở bên ngoài không trở vào với đám chim non tội nghiệp này được. Dưới ánh đèn pin, bọn em thấy chúng nhỏ xíu, chưa mở mắt với lớp lông tơ thưa thớt. Những con chim non đó cứ rúc vào nhau kêu la suốt nhưng chúng nào biết bố mẹ chúng không thể trở về được nữa. Bọn em đã phải bóp nhỏ lương khô ra để bón vào những cái mỏ xinh xinh luôn mở ngóac ra đó. Chúng ăn no rồi rúc đầu vào nhau kêu khe khẽ với vẻ rất yên bình. Anh biết không, nhiều lần em bật đèn pin lên chỉ để ngắm nhìn những chú chim non dễ thương đó. Chúng nhắm nghiền mắt rúc vào nhau, ríu rít vô tư vì chúng không như 8 đứa bọn em, chúng

không biết tai họa đã giáng xuống đầu chúng như bọn em....

Tôi ẩn mình hàng giờ liền trong cái ngách đá nhỏ bé của mình để nghe tiếng gõ lạch cạch từ trong hang vọng ra. Dường như nàng tiên của tôi đang thủ thủ tâm sự bên tai mình. Những câu chuyện huyền thuyên không đầu không đuôi, những lời nhắn gửi giống như những lời trăng trối cuối cùng của nàng.

- Anh đang nghĩ gì vậy ? Đột nhiên nàng hỏi.

- Anh đang mong ước được ở trong đó với em. Tôi trả lời rất thật với lòng mình. Được ở cùng em trong hang Én lúc này.

- Ôi, anh điên quá đi. Anh muốn ở trong này để làm gì ?

- Để chúng ta thành vợ thành chồng. Tôi trả lời ngay mà không cần suy nghĩ. Việc này đã ám ảnh tôi dai dẳng kể từ cái hẹn không thành ở khu rừng Tình Ái.

Im lặng thật lâu rồi tín hiệu của nàng vọng ra, lúng túng đầy lỗi mọc :

- Có thật anh muốn thế không ? Muốn...muốn chúng ta là vợ...vợ chồng đó ?

- Đúng như vậy. Anh muốn ở trong hang lúc này để đưa em vào cái góc riêng tư của em. Ở đó anh sẽ ân ái với em nhiều, thật nhiều....

- Anh có thể ân ái với em ở trong cái hang bị lấp kín như trong hang Én này sao ? Nó tối đen và lạnh lẽo lắm.

- Anh bất cần. Anh có thể ân ái với em ngay cả trong nhà mồ. Anh sẽ làm như vậy cho tới khi chúng ta cùng kiệt sức mà chết. Em chịu không ?

Ở bên kia bức tường đá im lặng rất lâu. Tôi hồi hộp chờ đợi và rồi tiếng gõ của nàng vọng ra :

- Không. Em sẽ là một kẻ giả dối nếu lúc này lại đồng ý cho anh cái điều mà em không thể cho được. Mặc dù em rất muốn nhưng bây giờ chúng ta như hai kẻ đang ở hai thế giới âm dương cách biệt nhau...

- Đừng nghĩ như vậy. Chúng ta chỉ cách nhau một bức tường đá thôi. Mà cho dù có cách trở âm dương thì anh vẫn ao ước được ở cùng em lúc này.

- Anh thật dễ thương quá. Những lời nói của anh cũng tuyệt vời làm sao. Em cũng ao ước được ở gần anh, trong hang này hay ngoài kia cũng được.

- Không. Chúng ta phải cùng ở trong hang Én như lúc này thì chúng ta mới

đến với nhau trọn vẹn nhất. Chỉ ở trong bóng đêm đen với cái chết đang chậm chạp đến gần thì anh và em mới sống hết mình cho tình yêu của chúng ta được. Nếu ở ngoài này thì chúng ta lại là những người rụt rè nhút nhát. Chúng ta sẽ sợ trách nhiệm, sợ ảnh hưởng đến công việc chung. Chúng ta sợ bị kỷ luật như cặp tình nhân bị bắt ở khu rừng Tình Ái. Chúng ta sẽ chẳng sống chết cho tình yêu.

- Anh nói đúng. Chỉ ở trong cái hang tối đen này chúng ta mới yêu nhau hết mình được. Ôi, Lúc này em ao ước được ở trong vòng tay mạnh mẽ của anh biết bao nhiêu. Nếu được như vậy thì em sẽ chẳng còn sợ gì bóng tối trong hang Én này lẫn cái chết đang đến nữa.

Buổi tối tôi lại mò đến cái ngách nhỏ quen thuộc của mình. Tôi điện vào hỏi nàng:

- Giờ này em đang làm gì ?

- Em đang đợi anh. Em muốn hỏi anh có còn muốn lấy em làm vợ trong hoàn cảnh này nữa hay không ?

- Còn, còn và hơn lúc nào hết. Tôi gấp gáp trả lời.

Im lặng một chút rồi Xuân điện ra cho tôi :

- Vậy thì chúng ta sẽ là vợ chồng với nhau nhé ? Nhưng phải làm phép cưới đàn ông theo lễ nhà thờ vì em là một cô gái vừa có Đạo, lại vừa ngoan hiền đấy. anh chịu không ?

Ôi, Trời đất. Bây giờ mà nàng yêu cầu tôi làm lễ ma đạo, tà đạo gì đi nữa để có được nàng thì tôi cũng đồng ý ngay tức khắc. Sự vui mừng cùng với nỗi đau không nói được thành lời khiến tôi nện như điên cái cây búa nhỏ vào vách đá :

- Anh đồng ý. Anh đồng ý. Nhưng chúng ta sẽ phải làm gì ?

Nàng vừa cười vừa cho tôi biết rằng tôi sẽ không phải làm gì cả ngoài vai trò của một chú rể, còn nàng thì sẽ vừa làm linh mục ban phước vừa làm cô dâu hạnh phúc của tôi :

- Lặp lại theo em nhé ? Tôi tên là Vinh, thượng sĩ đơn vị Z. xin thề trước Chúa rằng sẽ yêu thương đồng chí Xuân, hạ sĩ cùng đơn vị suốt đời, dù trong khó khăn hay trong yên bình. Chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa. À, không. Ngay cả cái chết cũng không thể chia lìa đôi lứa. Amen !

- Xin Thề ! Amen !

Có thể cậu không tin nhưng với tôi thì đó là lời thề thiêng liêng nhất. Lúc đó tôi thấy mình như đang ở trong hang Én, tay trong tay với Xuân. Còn nàng thì đỏ mặt bừng bừng khi đón nhận niềm hạnh phúc trong ngày trọng đại nhất của một người con gái. Các đồng đội của nàng xúm quanh chúc mừng cặp vợ chồng mới cưới. Những cái bắt tay, những nụ cười và cả những giọt nước mắt chúc mừng.... Rồi chúng tôi dìu nhau vào trong cái góc nhỏ riêng tư ngọt ngào hạnh phúc của nàng....

- Anh à. Tín hiệu ngược ngừng và e thẹn từ trong hang đá của người vợ mới cưới của tôi vang vọng ra. Em đã cởi hết quần áo rồi và đang nằm trên những lớp chăn ấm ngay trong cái góc riêng tư của mình để chờ anh nè....

Tôi chắc hẳn nàng đang không còn mảnh vải nào trên người, thân thể trắng nõn nà đang nằm đợi tôi trong cái góc hạnh phúc đó trong hang Én. Má nàng đỏ rục cùng với hơi thở nóng hổi gấp gáp ...và đang ngược ngừng gõ tín hiệu mời gọi đến cho tôi.

- Oi. Em không còn là một thiếu nữ nữa mà đã trở thành một người đàn bà hạnh phúc rồi.... Tiếng gõ đập dồn dập gấp gáp từ trong hang Én vọng ra. Em đã trở thành người vợ thực sự của anh rồi anh ơi...

Một tiếng nấc nghẹn ngào khiến cho người đàn ông đang ngồi trước mặt tôi ngưng bật. Anh như chìm ngập vào trong ký ức đẹp đẽ, đôi mắt thần thờ nhìn ngọn lửa tí tách nhảy múa trước mặt. Rồi anh lại tiếp tục câu chuyện, miên man như tự nói với chính mình :

- Tôi đáp trả, nồng nàn và ngập tràn cảm xúc. Suốt buổi tối hôm đó, tôi nằm ở trong cái ngách lạnh lẽo của mình để trao và nhận sự ân ái của một cặp vợ chồng son. Tôi cảm nhận được hết niềm hạnh phúc của một chàng trai mới cưới vợ. Những tiếng gõ trầm đục ngăn dài vọng lại từ bức tường đá xù xì đã đưa tôi vào cảm giác ngất ngây của chàng trai tân bước vào buổi tối động phòng với cô dâu mới cưới. Thậm chí trong cái ngách lạnh lẽo đó, tôi còn cảm nhận được hơi thở nóng rục của nàng. Hùng hực, ngọt ngào rồi bùng nổ và cuối cùng là sự thanh thoát dịu êm.... Tôi không bao giờ quên được những cảm giác ngất ngây của đêm động phòng kỳ lạ đó.

Mỗi khi hết nhiệm vụ ở đơn vị là tôi lại háo hức đến ngay với người vợ mới cưới của tôi ở trong hang Én. Qua vách đá, chúng tôi khám phá lẫn nhau. Không một chút e dè ngượng ngập khi cùng trao và nhận thân xác cho nhau. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua khi tôi ngã mình trên phiến đá lạnh, người lâng lâng hạnh phúc để nghe tiếng gõ quen thuộc của nàng từ trong vang vọng ra.

- Ông xã ơi ? Anh không biết rằng anh và cái tình yêu tuyệt vời của anh đã nâng đỡ tinh thần em nhiều như thế nào đâu. Những tiếng gõ vào vách đá hơn vạn lời nói bóng bẩy văn chương, nó quyến rũ em đắm với tình yêu kỳ lạ này. Em đang ngồi trong bóng tối mà như ngỡ đang ở trong vòng tay siết chặt đến ngạt thở của anh. Em như chơi vơi trong hạnh phúc khi được yêu. Em cảm nhận được đến cả hơi thở, đến cả da thịt của anh nữa.

Có lẽ sự đồng cảm đã khiến cho tín hiệu tình yêu được thu nhận đầy đủ dù phát ra bằng cách nào. Chúng tôi cho và nhận tình yêu vội vàng, gấp gáp. Tình yêu của chúng tôi càng mãnh liệt hơn khi cả hai đều biết cái chết đang chậm chạp đến với nàng.

- Anh ơi. Có lẽ em đã may mắn khi thần Chết để em lại một ít thời gian, để em được hưởng hạnh phúc được sống trong tình yêu. Điều mà em chưa bao giờ được hưởng trong hơn hai mươi năm của cuộc đời mình. Cảm xúc lẫn lộn giữa tình yêu và cái chết. Nhưng em hạnh phúc khi biết bên ngoài đó còn có một người mà mình đã thuộc về người đó, và người đó cũng đã thuộc về mình, cả tâm hồn lẫn thể xác. Trong hoàn cảnh này em thấy mình may mắn biết bao. Hơn hẳn những người đồng đội đáng thương của em trong hang lúc này.

- Các chị ấy như thế nào ? Tôi hỏi và bây giờ như mới chợt nhớ ra, không phải chỉ có một mình người yêu tôi bị kẹt trong hang Én.

- Ôi, sao em thấy thương các chị ấy quá. Trong hoàn cảnh tuyệt vọng này cả bọn chúng em không còn nước mắt để khóc cho số phận mình nữa. Những ngày đầu tiên gặp nạn, khi còn hy vọng thoát thân và còn có nhiều pin dự trữ thì bọn em cũng phân chia nhau đi tìm lối thoát. Nhưng vô ích thôi vì trước kia người ta chọn cái hang Én này cho bộ phận cơ yếu bọn em

đóng quân chính là vì nó kín như bưng, đảm bảo bí mật. Chính vì vậy mà dù có cố gắng bao nhiêu đi nữa thì bọn em cũng chẳng thể nào tìm ra được, dù chỉ là một cái lỗ nhỏ đủ cho tia sáng lọt vào. Cái hang này sẽ là nắm mồi chung an toàn nhất của bọn em. Giờ đây khi đã hết hy vọng thì tất cả bọn em ngồi quây quần bên cạnh nhau. Trong bóng tối bọn em chỉ còn biết ôm chặt lấy nhau, để cùng nhau chia sẻ sự sợ hãi và cả nỗi tuyệt vọng nữa. Thương các chị ấy quá nên em đã làm một việc mà nếu không ở trong hoàn cảnh này em sẽ không làm .....

- Em đã làm gì ?

- Anh đừng giận nhé. Em đã đồng ý chia sẻ cho các đồng đội đang tuyệt vọng của mình cái tình yêu mà anh dành cho em. Các chị ấy đều là những người con gái tuổi đôi mươi, đang chờ cái chết đến trong cảnh tuyệt vọng như em thì bỗng nhiên cùng cảm nhận được những dư vị ngọt ngào của tình yêu của anh giống như em. Và cả sự ân ái nồng nhiệt của anh nữa. Mà em có giấu cũng chẳng được vì tín hiệu của anh gửi vào cho em sẽ dội đập vào bất cứ góc ngách nào trong cái hang Én âm u này.

Có một lần nàng vừa cười vừa nói với tôi. Tôi không nghe thấy tiếng cười nhưng tôi chắc chắn rằng nàng đã cười và nói :

- Này ông xã ơi. Những câu chuyện phòng the của chúng mình bây giờ không còn riêng tư nữa đâu đấy. Liệu mà ban phát cho kín kín một chút vì tất cả bọn em trong này đều giỏi việc gửi và nhận tin bằng mọc lăm đấy nhé.

Nhưng ngay sau đó nàng đã điện ra tiếp :

- Anh không biết rằng tình yêu của anh dành cho em cũng đã nâng đỡ các chị ấy như thế nào đâu. Tất cả bọn em đã cùng hồi hộp chờ đợi, cùng buồn vui mỗi khi lắng nghe những tín hiệu anh gửi vào đấy.

- Họ còn may mắn hơn anh. Tôi đột nhiên vừa gõ vào đá vừa điên cuồng gào lên trong cái ngách chật hẹp. Họ không có người yêu để tâm sự, để ân ái qua một bức tường đá như một người đang ở cõi dương, người đang ở cõi âm. Họ cũng không phải nhìn người yêu của mình chết đang chết mà không làm gì được. Còn anh thì phải ở đây để chịu đựng tất cả những điều đó...

Có lẽ nàng đã cảm nhận được nỗi đau đớn của tôi khi tuôn ra những lời lẽ đó nên nàng ngắt lời tôi :

- Ôi, đừng nghĩ như vậy. Nếu trái bom làm cho trái núi này sập lên đầu tụi em thay vì chỉ bịt kín lối thì em sẽ rời bỏ cuộc sống này bình yên hơn. Hoặc chúng ta không quen nhau trước đây, hoặc không liên lạc với nhau bằng cách này thì em cũng sẽ giống như như các đồng đội xấu số của mình. Cũng chỉ biết than khóc cho số phận và chờ đợi cái chết đến với mình hay tự mình đi tìm nó bằng một viên đạn vào đầu. Giờ đây thì em đang tan nát cõi lòng khi nghĩ anh đang phải đau khổ ngoài đó. Nỗi đau này khiến cho em như chết lần thứ hai vậy.

- Anh xin lỗi em. Anh đã....

- Để cho anh hiểu được suy nghĩ của em nên em đã viết tất cả vào một cuốn nhật ký. Những thời điểm tuyệt vọng nhất, những giây phút hạnh phúc nhất khi bị chôn sống trong nấm mồ này. Cả những điều chúng ta đã trao đổi tín hiệu moọc qua vách đá em cũng đã lưu lại trong cuốn sổ này. Em còn viết tất cả mọi suy nghĩ, cảm nhận của em với ý nghĩ chắc chắn rằng sau này anh sẽ đọc nó. Lúc đó anh sẽ hiểu là dù trong hoàn cảnh trở trêu này thì cũng có một người con gái đã yêu anh biết bao. Người con gái ấy cũng hạnh phúc và đau khổ biết bao với tình yêu kỳ lạ này. Em không biết được bao nhiêu lâu sau khi em chết, anh sẽ đọc được cuốn sổ nhật ký này. Có thể là ngay hôm sau, có thể là năm mươi năm nữa nhưng bất cứ lúc nào anh trở về với hang Én với em thì anh sẽ đọc được cuốn sổ. Lúc đó nếu anh còn yêu em, còn muốn em làm vợ anh thì hãy mang em, mang bất cứ thứ gì còn lại của thân xác em đến bất cứ nơi đâu anh muốn. Để em được làm vợ anh mãi mãi.

Người lính già ngừng kể. Anh run rẩy lần mò trong hành lý của mình để lấy ra một cuốn sổ đã cũ và rách nát. Trùi mền vuốt ve nó, anh lật qua lại vài trang rồi nói :

- Tôi đã giữ cuốn sổ này như một kỷ vật vô giá của người vợ đáng thương của mình. Những trang viết mờ mẫm thiếu ánh sáng của nàng về những ngày cuối cùng của tiểu đội nữ thông tin trong hang Én. Nàng kể chuyện về các con chim én non đã lần lượt chết hết khiến cho các cô gái đó vừa khóc

vừa chôn cất chúng. Lúc đó họ đã gần hết pin dự trữ. Các cô gái, với súng ngắn trong tay đã thề quyết sẽ tự sát cùng nhau khi ánh sáng cuối cùng không còn nữa. Và khi bóng đen tuyệt đối bắt đầu ngự trị trong hang Én thì tất cả các cô gái đó đã ôm hôn vĩnh biệt nhau lần cuối cùng. Họ không còn nước mắt để khóc than nữa mà chỉ lẳng lặng trở về những góc riêng của họ. Những tiếng súng lần lượt vang lên trong bóng đêm đen. Nhưng người yêu của tôi, được tình yêu ban cho sức mạnh đã sống một mình trong bóng đen tăm tối đó. Một mình nàng đã sống và lần lượt khâm liệm cho những người đồng đội đã không còn can đảm sống thêm đó. Phần nàng thì vẫn cô độc, lẻ loi sống một mình trong bóng tối vĩnh cửu đó. Nàng đã sống để chờ đợi, để hy vọng cho đến phút giây cuối cùng, ba tháng sau đó.

Một cái nấc nghẹn ngào khiến cho anh ngưng câu chuyện kể. Tôi chỉ còn biết im lặng nhìn người đàn ông khắc khổ đó như đang trở về với quá khứ của mình thì bỗng anh lên tiếng :

- Tôi ân hận mình đã không chờ đợi được, trong khi người con gái yêu tôi đã sống một mình giữa bóng đen mịt mù trong hang Én với một nghị lực phi thường để chờ đợi tôi. Vậy mà tôi đã để cho nàng phải chờ đợi thêm hai mươi năm mới quay trở lại hang Én.

Tôi không nén được sự tò mò muốn biết được cái kết cuộc của câu chuyện tình đầy chất huyền bí nọ nên lên tiếng hỏi anh :

- Anh có đợi đến lúc cuối cùng của cô ấy không ?

- Không. Chắc tôi sẽ nổi cơn điên lên nếu như không có đồng đội cứu giúp. Những ngày mai mê phờ phạc với cái tình yêu cõi âm của tôi chấm dứt khi chính trị viên Tư Thăng gọi tôi lên căn hầm chỉ huy quen thuộc. Anh ta gằn giọng nói :

- Tôi nhắc lại với cậu rằng : các đồng chí trong hang Én đã hy sinh anh dũng.....

- Hy sinh cái con khỉ. Tôi lớn tiếng quát. Tôi vẫn liên lạc với họ hàng ngày...

- Tôi hiểu tâm trạng của cậu. Tư Thăng hạ giọng nói : Nhưng chúng ta đang ở trong thời điểm ác liệt nhất của chiến tranh. Chúng ta còn có con đường phải thông xe bằng bất kỳ giá nào. Không thể cho không khí đau thương

lan ra khắp đơn vị được. Tôi tin rằng chính các đồng chí đã hy sinh đó cũng hiểu rằng chúng ta đã làm hết cách rồi.

Chính trị viên đã nói đúng. Một người trong số "các đồng chí đã hy sinh đó", chính là nàng tiên của tôi cũng đã hiểu. Tôi nhớ rõ trong một lần liên lạc, nàng cũng đã gõ cho tôi những tín hiệu tương tự :

- Anh yêu ơi. Anh không thể đòi hỏi mọi người phải bỏ hết cả nhiệm vụ để lao vào một cuộc cứu nạn không thể thành công được. Cũng như dù em và anh đều rất muốn chúng mình thành vợ chồng thực sự, được ân ái với nhau như là vợ chồng thực sự, chứ không phải qua bức tường kỳ cục này nhưng chúng ta đều hiểu là không thể được. Đó là sự thực mà chúng ta phải chấp nhận.

Tư Thăng quan sát tôi từ nãy đến giờ và anh ta vừa lắc đầu vừa rút từ túi ra một tờ giấy :

- Tôi gọi cậu lên không phải để cậu chấp nhận thực tế hay không. Đây là quyết định điều động cậu lên Ban chỉ huy tiểu đoàn để đi công tác gấp. Khởi hành ngay lập tức và có người hộ tống.

Hai anh chàng cảnh vệ vũ trang xuất hiện và tôi hiểu rằng đó là hai người "hộ tống" của mình. Dù tôi không muốn rời xa hang Én lúc này nhưng đây là mệnh lệnh nên phải chấp hành.

Nhưng Tư Thăng đã nói nhỏ khi siết tay từ biệt tôi :

- Tôi cho cậu khởi hành chậm một giờ. Chỉ một giờ thôi đấy.

Tôi liền lao lại cái ngách nhỏ quen thuộc và ở đó tôi và nàng đã bịn rịn chia tay nhau. Một cuộc chia tay giống như bao cuộc chia tay của các cặp vợ chồng trẻ. Tôi hứa với nàng là chỉ ít ngày là tôi sẽ trở về hang Én với nàng.

- Đừng nghĩ đến em nữa. Em không muốn anh cứ phải đau khổ mãi khi nghĩ đến em. Hãy quên em đi vì anh còn có cả một cuộc đời dài trước mắt. Nếu anh còn nhớ tới em thì dù sớm hay muộn anh hãy quay trở lại hang Én này để đưa em theo anh bất cứ đâu anh nhé. Vĩnh biệt anh, người vợ mãi mãi yêu anh.

- Anh thề dù sống hay chết thì anh cũng sẽ trở về hang Én này để đưa em về với anh, như đưa một người vợ về nhà của mình. Tôi đã gõ liên tục vào

trong hang Én nhiều lần lời hứa đó của mình.

Lúc đó tôi đã thề với người con gái tội nghiệp đang chết dần chết mòn trong cái nhà mồ tối đen bên kia bức tường rằng tôi sẽ gặp lại nàng dù bao năm nữa và tôi đã nói thật lòng

Ngay đêm đó tôi lên đường. Một tuần lễ xa hang Én và chờ đợi khôn khổ đã kéo dài lê thê. Khi được trở về, tôi lao như bay đến cái ngách nhỏ hẹn hờ bên cạnh hang Én. Ở đó trong suốt nhiều ngày liền tôi không ngừng gõ các tín hiệu vào hang. Không có tiếng trả lời quen thuộc. Vách đá trơ trơ im lìm đáng sợ. Chỉ có tiếng gõ tuyệt vọng của tôi dội lại âm vang như từ trong nhà mồ. Thế là hết. Nàng tiên của tôi đã ra đi...

Tuy biết trước giây phút chia lìa này nhưng khi nó đến. Tôi vẫn thấy như có bàn tay bóp chặt lấy trái tim tan nát của mình. Nằm trong cái ngách nhỏ bé đó, tôi khóc cho Xuân, khóc cho tôi và cho cả cái tình yêu nghiệt ngã của chúng tôi nữa.

Chiến tranh kết thúc, tôi rời khỏi quân ngũ và trở về quê hương. Tôi đã lập gia đình và dang dở một lần. Thình thoảng cái tình yêu đầy vẻ liêu trai trong hang Én lại trở về trong tôi và nàng tiên của tôi cũng hiện về trong những giấc mơ đó. Nhưng than ôi ! Giống như bao thời điểm oai hùng của chiến tranh đã nhạt nhòa đi bởi thời gian, thì kỷ niệm về mối tình lãng mạn ở hang Én trong tôi cũng đã phai mờ dần trong ký ức.

Chỉ đến khi Tư Thắng, chính trị viên cũ của đơn vị tới gặp tôi và cho biết sắp khai quật hang Én thì tình yêu ngày xưa mới bùng dậy. Ngay lập tức, tôi cùng Tư Thắng trở lại nơi chốn xưa và tham gia vào nhóm khai quật hang Én. Qua bao nhiêu khó khăn, tốn bao nhiêu thuốc nổ người ta mới khoét thủng tảng đá quái ác năm xưa đã bít kín cửa hang. Không có gì tả nổi tâm trạng tôi lúc đó khi run rẩy bước vào trong hang... Đây là lần đầu tiên tôi bước vào hang Én, hai mươi năm sau khi người yêu cùng với tình yêu đầu đời của tôi bị chôn sống trong cái chốn oan nghiệt này.

Nhìn những di vật của Xuân và đồng đội để lại trong hang, kỷ ức về một thời máu lửa trong tôi bỗng như trỗi dậy xâm chiếm tâm hồn tôi. Tình yêu lãng mạn và đầy vẻ huyền thoại của chúng tôi năm xưa bỗng hiện hình y hệt như nó vốn có. Như một hạt giống ẩn mình trong đất đá khô cằn bao

năm nay bỗng nở thành một bông hoa đầy đủ hương sắc ngay giữa trong trái tim chai sạn của tôi. Nó khiến cho tôi nhớ rõ từng giây phút, từng câu nói mà nàng tiên dịu hiền của tôi đã ban tặng thời đắm say đó. Thậm chí những tiếng gõ tín hiệu moọc mà nàng đã trao và nhận với tôi qua vách đá cũng hiện lên rõ rệt đến từng tiếng một.

Đọc cuốn nhật ký Xuân để lại trong hang, tôi mới biết được người vợ yêu dấu của tôi vẫn còn sống khi nhận được các tín hiệu cuối cùng của tôi gửi vào. Nàng không trả lời khi nghe thấy những tiếng gõ điên cuồng của tôi vì nàng không muốn tôi phải đau khổ mãi. Nàng đã sống một mình hang Én như một mầm cây leo lét trong bóng tối, với tình yêu là sức mạnh duy nhất để nàng sống. Nàng tiên của tôi cứ sống mãi như thế cho đến khi những thiên thần đưa nàng thoát khỏi bóng đêm mịt mù trong hang Én để đến với Thiên Đường ngập tràn ánh nắng.

Người vợ yêu dấu của tôi đã sống, đã yêu và đã chết đi khi thân xác nàng còn trong trắng hơn cả Đức Mẹ đồng trinh.

HẾT

Sài Gòn ngày 1/07/2005

Mai Tú Ân

Chuyện tình trong hang Én

Ba anh em

(Miền Nam những năm 1960)

Bóng tối bắt đầu bao trùm lên con hẻm nhỏ. Những ngôi nhà trong xóm nghèo này đang lục tục lên đèn chuẩn bị cho bữa cơm tối. Tiếng người nói râm ran cùng tiếng bát đĩa khua lách cách. Mùi cá kho thơm lừng của nhà ai đó bốc lên thoang thoảng trong gió. Riêng căn nhà tôi tàn nằm cuối con hẻm vẫn im lìm như cũ. Ngọn đèn đường hắt những tia sáng vàng vọt yếu ớt vào đến tận hiên nhà, nơi có ba đứa trẻ đang ngồi yên lặng, mắt thao láo nhìn về phía đầu hẻm. Như mọi ngày chúng đang ngồi chờ mẹ chúng đi làm

Đó là ba anh em ruột tuy chúng chẳng giống nhau một chút nào. Thăng Hai, anh lớn nhất mười hai tuổi thì mặt mũi khô ngô. Đứa sau là con Gái, có nước da đen thui và mái tóc xù xoắn tít. Còn thằng út Lai thì lại có nước da trắng bệch và mái tóc vàng rơm luôn rối bù.

Con Gái gãi mái tóc xoắn bù xù của nó rồi lăm lét đôi mắt trắng dã nhìn sang thằng anh đang im lặng ngồi dựa cửa. Nó lên tiếng hỏi anh nó, vẫn cái câu mà tối nay nó đã hỏi mấy lần rồi :

- Không biết mẹ có về sớm không anh Hai nhỉ ? Em đói bụng quá rồi.

- Em cũng đói. Em cũng đói lắm rồi. Thăng út Lai thấy con chị hỏi cũng la ầm lên. Nó đã hơn bốn tuổi rồi nhưng vẫn nhõng nhẽo vì nó là đứa bé nhất nhà.

- Câm mồm hết đi ! Thăng Hai quát, mắt không rời khỏi con hẻm. Là thằng anh lớn nhất nhà nên nó phải trông hai đứa em mỗi khi mẹ nó đi làm. Từ chập tối đến giờ, hai đứa em nó đã hỏi như vậy mấy lần rồi và lần nào nó cũng quát lên y như vậy. _ Tao cũng đang đói lắm rồi đây.

Tất cả lại nín thinh. Cả ba đứa ngồi im lặng trong bóng tối, mắt chong chóng về phía đầu hẻm, nơi mẹ nó sẽ trở về vào mỗi buổi tối. Thinh thoảng chúng hít hà mùi thơm từ bếp nhà hàng xóm bay sang và nuốt nước miếng

chòanh choạch. Bên ngoài phố người xe qua lại nhộn nhịp. Con hẻm dẫn vào nhà chúng vắng tanh, chỉ có dăm nhà mở cửa ngồi hóng gió. Vài hàng quà rong uể oải qua lại trước nhà chúng với tiếng rao hàng vật vờ tắc nghẹn.

Con Gái ngồi không yên. Nó lăm lét nhìn thẳng anh nó vài lần rồi rụt rè hỏi :

- Không biết tối nay mẹ có tìm được người khách nào không nhỉ ?
- Chắc chắn là có. Thăng Hai trả lời chắc nịch. Hôm nay trời không mưa.
- Nhưng hôm qua trời cũng không mưa mà mẹ đâu có khách. Cả hôm kia cũng thế...Con Gái rụt rè nói khẽ.
- Cả mấy hôm trước trời cũng không mưa mà mẹ cũng không có khách. Thăng Lai bô bô nói lớn tiếng. : Làm em phải nhịn đói nè...

Thăng Hai ngồi thẳng dậy, bực dọc nói :

- Tao đã bảo với chúng mày bao nhiêu lần rồi là trời không mưa lớn nhưng vẫn có mưa lất phất. Mà cứ có hột mưa, dù lớn hay nhỏ thì ai người ta ra ngoài đường chơi làm gì cho bẩn hết quần áo. Mà đã không có ai ra đường thì mẹ đào đâu ra khách.
- Nhưng ngộ nhờ hôm nay trời mưa thì sao ? Con Gái lên tiếng yếu ớt hỏi.
- Mày cầm ngay cái mồm đi. Thăng Hai quát lên. Bộ mày muốn trù ẻo để mẹ không có khách hả ? Để cho cả nhà nhịn hả ?

Thăng Hai định la tiếp nhưng thấy con Gái mặt xịu xuống nên nó thôi không nói nữa. Nhìn hai đứa em đang iu xịu ngồi bó gối bên cạnh, nó biết chúng đang đói bụng lắm rồi. Từ sáng đến giờ mẹ chúng chỉ nấu được một nồi cháo nhỏ cho cả nhà bằng một lon gạo vay của bà Tư chạp phô đầu hẻm. Mẹ chúng chỉ húp một hai thìa cháo loãng và hứa tối nay về sẽ mua thật nhiều bánh mì cho chúng ăn thỏa thích. Mấy hôm trước mẹ chúng cũng hứa như vậy và tối nào chúng cũng phải đi ngủ với cái bụng đói meo.

Mẹ chúng làm nghề mát xa nên thường đi làm vào lúc trời chập chạng tối. Đôi khi trở về cùng với một hai người khách. Khách hàng toàn là đàn ông. Thăng Hai biết được họ là những người lính về phép, người chạy xe ôm,

hay làm công nhân ở cảng...Họ thường say khướt và làm ồn ào cái xóm nhỏ này lên. Có người ở lại qua đêm, nhưng phần nhiều thì họ chỉ ở lại một chốc rồi lảo đảo đi về, người trần trùng trực với áo vắt vai.

Thằng Hai nhớ lại đó là những lúc mẹ nó chưa bị bệnh, khi còn có khách hàng mỗi đêm. Những lúc đó mẹ thường bảo cả ba anh em chúng ra ngoài đường chơi, hay sang nhà bà Tư Chạp phở đầu hẻm ngồi đợi. Đưa khách vào nhà, mẹ nó đóng tấm ván cửa ọp ẹp và mát xa cho họ ở trong đó. Công việc của mẹ thường không lâu. Khi chúng thấy người khách của mẹ trở ra khỏi hẻm thì chúng lật đật trở về. Mẹ đưa những đồng tiền nhàu nát cái bần mới lấy được của khách bảo thằng Hai đến tiệm bà Tư mua gạo và thức ăn. Trong lúc mẹ nó tắm thì anh em nó lục cục nhóm lửa nấu cơm. Khi đêm đã khuya và mọi nhà trong xóm đều đã đi ngủ cả thì cả nhà nó bắt đầu ngồi quanh mâm cơm, bên dưới ngọn đèn dầu tù mù xì xụp ăn.

Có những đêm khách về khuya quá, lúc mẹ chúng đưa khách về thì bắt gặp cả ba anh em chúng nó ngủ gục ở đầu hẻm , hoặc vật vạ trên vỉa hè ngoài phố. Thế là mẹ bồng thằng Lai, ngủ oặt ẹo trên tay và dắt nó với con Gái, còn đang ngái ngủ bước thấp bước cao trở về nhà. Mẹ lại phải tất tả chạy ra phố, lúc này đã vắng ngắt để tìm mua thức ăn cho anh em chúng. Có lúc chúng gượng mở mắt để ăn, có lúc chúng ngủ thiếp đi tay còn nắm chặt ổ bánh mì đến tận sáng hôm sau.

Chỉ có thằng Lai còn bé quá nên hay mè nheo khóc nhè mỗi khi phải nhịn đói, chứ còn nó và con Gái thì đã quen với cảnh chờ đợi và ăn ngủ thất thường như thế này rồi. Chúng thường tự động ra ngoài đường chơi khi mẹ có khách. Nhiều khi chúng ngủ luôn ở ngoài đường khi mẹ có khách ở lại qua đêm. Khi đó chỉ có thằng Lai được ngủ lại trong nhà vì nó còn bé quá mà. Mẹ thường cười bảo thế. Nhưng dù có phải ra đầu hẻm chờ, hoặc phải ngủ luôn ngoài đường cho đến sáng hôm sau thì chúng vẫn thích hơn. Vì như thế là mẹ có khách, có tiền để mua gạo ăn chứ không phải đêm nào mấy mẹ con cũng phải ôm nhau ngủ với những cái bụng réo sôi ầm ĩ.

Thằng Hai rất thương mẹ vì biết mẹ đã phải một mình vất vả kiếm tiền để nuôi ba anh em chúng. Ngoài nó ra chẳng đứa nào biết mặt cha chúng cả. Mẹ chúng không bao giờ nói, còn chúng thì chẳng bao giờ nghĩ có một người cha ở trên đời. Bà Tư chạp phô nói ba anh em chúng có ba người cha khác nhau. Như ba của con Gái là một ông Mỹ đen, còn ba của thằng Lai là một ông Mỹ trắng. Đúng là con Gái trông đen thui đen thui với mái tóc xoắn tít, còn thằng Lai thì có nước da trắng bênh bênh cùng mái tóc vàng hoe bần như bị cháy nắng thật. Nhưng chúng nó chẳng tin lời bà Tư nói một chút nào. Mẹ nó nói chúng là anh em ruột của nhau và đều là con của mẹ sanh ra cả. Thằng Hai tin như vậy và khi bọn trẻ con trong xóm chọc ghẹo, gọi đứa trắng đứa đen, em của nó là đồ con lai Mỹ thì thằng Hai lồng lên để bênh vực cho hai đứa em nó.

Dạo gần đây thì mẹ chúng đã trải qua một cơn bệnh kéo dài và không đi làm thường xuyên được nữa. Nhà chẳng còn đồng bạc nào ngoài cái lu gạo nhẵn thín. Từ dạo mẹ chúng bị bệnh nghỉ làm cả tháng nay thì cả nhà chỉ biết sống nhờ vào bà Tư chạp phô. Khi không còn mua thiếu được nữa thì chúng sống lây lất vào lòng hảo tâm của mấy người hàng xóm. Do vậy dù chưa khỏi hẳn bệnh, mẹ chúng vẫn cố gượng dậy để đi làm. Vậy mà tối nào trời cũng đổ mưa tầm tã khiến cho mẹ chúng phải trở về, không có người khách nào mà lại còn ướt như chuột lột. Những đêm đó cả nhà nó lại phải đi ngủ với những cái bụng đau quặn lên vì đói.

Những ngày sau dù có mưa to gió lớn thì tối nào mẹ chúng cũng phải đánh phấn thoa son, sửa soạn lại bộ áo dài ấm mưa hôm trước để đi làm. Cái dáng gầy gò của mẹ chúng liêu xiêu đi ra ngoài phố khi đường đã lên đèn. Cả ba anh em chúng lại ra hiên nhà ngồi chờ với cái bụng trống rỗng, để rồi lại thấy mẹ chúng lúi thúi trở về một mình giữa cơn mưa phùn lất phất.

Đã ba ngày nay mẹ chúng trở về một mình. Không dám nhìn dám con đang thao láo mắt chờ đợi, mẹ dúai vội cho chúng chia nhau mấy cái kẹo tằm mà

chị bạn nào đó cho rồi dỗ dành thằng Lai ngủ. Còn nó và con Gái lẳng lẳng giăng mừng rồi chui vào ngủ cùng mẹ. Trong khi anh em chúng lăn ra ngủ thì mẹ thường ngồi im lặng, cái bóng gầy của mẹ ngồi bó gối trong đêm. Thỉnh thoảng mẹ thở khò khè, cổ kèm chế cơn ho khiến cho người mẹ run lên...

Bà Tư chạp phô nói rằng vì mẹ cố gắng làm việc mà lại thiếu ăn nên mẹ bị lao phổi. Cô Trang ở nhà xéo bên cạnh, một cô gái trẻ cũng làm nghề mát xa như mẹ, thỉnh thoảng phải dúm cho mẹ ít tiền và nói :”Chị nên bồi dưỡng đầy đủ chứ không bệnh sẽ nặng thêm đấy.” Mẹ cười, nhận tiền của cô Trang và đưa cho con Gái đi đong gạo...

Tiếng rao của gánh chè đêm đi qua trước cửa nhà khiến cho con Gái và thằng Lai giật mình tỉnh dậy. Mùi chè đường thơm ngào ngạt xông thẳng mũi mấy đứa trẻ khiến cho bụng chúng sôi quặn lên. Hai đứa quờ quạng trở dậy và hỏi thằng Hai xem mẹ đã về chưa. Con Gái ôm bụng nhăn nhó, trong khi thằng Lai mè nheo đòi ăn chè...

Cổ dẫn cái bụng đang sôi âm ỉ, thằng Hai nhớ lại cái chiêu mà dạo này nó hay đem ra để đánh lừa hai đứa em để chúng quên đi cơn đói. Nó tăng hăng rồi lấy giọng nghiêm trang nói :

- Chè đường thì có nghĩa lý gì, chúng mày đã ăn sôkôla chưa ? Tao thì tao đã ăn nhiều lắm rồi, ăn đến phát ngán.

- Chỉ xạo. Anh Hai ăn hồi nào vậy ? Hai đứa em quên mất gánh chè, mắt sáng lên nao nao hỏi lại.

- À, hồi đó tụi bây còn nhỏ xíu. Thằng Hai từ tốn kể. Nó đã nhiều lần kể chuyện này cho hai đứa em trong những đêm bụng đói chờ mẹ về. Vừa kể nó vừa nhớ lại những ngày xưa của chính nó, nhớ đến từng chi tiết của nhỏ nhất của thời đó.

- Hồi đó mẹ còn trẻ đẹp như cô Trang hàng xóm bây giờ nên có rất nhiều người đến nhờ mẹ mát xa cho họ. Bà Tư chạp phô ngày nào cũng dẫn vài ba người khách lại tận nhà. Mẹ chỉ cần ở nhà tiếp khách chớ không cần

phải ra phố tìm như bây giờ đâu. Mà không phải chỉ một người đâu nhe. Tối nào cũng vài ba người tới kiếm lặn. Mẹ thích tiếp ai thì tiếp, không thích thì đuổi họ về...

- Anh Hai nói xạo, em hồng tin mẹ đuổi khách về. Con Gái trề cái môi dầy ra nói. Thằng Lai không biết gì cũng bai bãi la theo : Anh Hai xạo, em cũng hồng tin vụ mẹ đuổi...đuổi khách...

Lần nào nghe kể đến đoạn này là hai đứa em nó lại la lên đúng như vậy. Thằng Hai đã kể chuyện này nhiều lần lắm rồi, mỗi lần nó thêm thắt một chút nên giờ chính nó cũng không biết là có thật hay không nữa. Nó mỉm cười kể tiếp :

- Thiệt mà. Tụi bây không tin thì cứ hỏi bà Tư xem có đúng như vậy không. Vì đông khách quá nên tối nào mẹ cũng phải đuổi mất mấy người khách. Thế là mấy người bị đuổi, trong đó có cả mấy người Mỹ như ba của tụi bây đó, mua kẹo sôkôla cho tao để lấy lòng mẹ. Họ dúi vào túi quần tao rất nhiều kẹo. Cái kẹo nào cũng to bằng bàn tay nè. Thế là tối nào tao cũng lai rai ăn sôkôla khiến cái miệng tao đỏ chót như miệng bà già ăn trầu. Ăn không hết tao còn để dành để bán lại cho mấy cô bạn của mẹ nữa kia. Rồi mấy ông đó còn cho tao tiền nữa kia...rất nhiều tiền...

- Anh Hai xạo. Anh Hai nói dóc. Hai đứa em đồng thanh la lên.

- Thiệt mà. Tụi bây không tin thì cứ hỏi mẹ xem. Tao đã để dành được đến mấy ngàn đồng rồi nhé. Nếu về sau tao không lấy tiền đó ra cho mẹ vay lấy lãi thì bây giờ tao sẽ lấy cho tụi bây coi ngay.

Nhìn hai đứa em vừa ngẩn ngơ nghe, miệng vừa tóp tép, thằng Hai thấy tội nghiệp. Nó suy nghĩ một hồi rồi nói thêm :

- Lúc đó ba của con Gái và ba của thằng Lai có nhiều tiền và nhiều sôkôla lắm.

- Vậy sao giờ ba em không cho em sôkôla đi ? Thằng Lai phụng phịu nói.

- Ủ, sao ba em cũng không cho em tiền đi ? Con Gái rụt rè lên tiếng.

- Lúc đó chúng mày còn chưa đẻ ra thì biết gì.

- Thế bây giờ em biết ăn sôkôla rồi, sao ba em không đến cho em ăn đi.

Thằng Hai bực tức chửi thành tiếng :

- Mày ngu bỏ mẹ đi. Ba mày có biết có mày đâu mà đến cho ăn. Với lại ổng

tếch về xứ của ông rồi còn đâu nữa.

Con Gái lăm lét đưa đôi mắt đầy tròng trắng nhìn thẳng Hai rồi rụt rè hỏi :

- Vậy ba của em có biết em không hả anh Hai ? Và ba em có tếch...tếch về xứ ổng như ba thằng Lai không hả anh Hai.

- Thì ba mà cũng giống như ba thằng Lai thôi, ổng đến đây có vài lần thì làm sao mà biết tụi bây được. Và cũng giống như ba của thằng Lai, ổng cũng tếch mẹ nó về xứ ổng rồi.

Con Gái lại cắn đôi môi dày, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng hỏi :

- Tại sao cùng là mẹ đẻ ra mà em thì đen thui, thằng Lai trắng bạch mà anh Hai hồng giống như vậy.

- À, Tại vì ba tao là người nước mình chứ không phải là người nước ngoài như ba của tụi bay. Thằng Hai tự hào nói. Ba tụi bay là người nước khác sang đây.

- Vậy ba tụi em sang đây để làm chi vậy ?

Thằng Hai nói :

- À, mấy ổng sang đây để óanh nhau với người xứ mình. Nghe bà Tư chạp phô nói cái xứ của ba tụi bây giàu lắm . Ở đó người ta chẳng làm gì cả mà suốt ngày chỉ ăn kẹo cao su và óanh nhau thôi. Họ cứ hai người một, đứng đối diện với nhau như thế này, mỗi người một khẩu súng sáu đeo bên hông rất óach.

Thằng Hai nhóm mình đứng lên rồi làm bộ ưỡn thẳng người nói : Họ rút súng ra rồi :”Phằng” một cái, bắn thẳng vào nhau. Ai rút bắn nhanh là thắng. Ai rút sau là chết tốt. Họ cứ làm như thế cho đến khi hết người thì thôi...Đánh với người của họ chán, họ kéo nhau sang nước mình để đánh người xứ mình. Vì ba tao là người xứ mình nên ổng phải bỏ vào rừng để làm Cách Mạng, để đánh nhau với ba của tụi bây.

- Trông ba em như thế nào hả anh Hai ? Con Gái cắn chặt đôi môi dày của nó rồi khê lên tiếng hỏi. Đây là lần đầu tiên nó hỏi về ba của nó.

Thằng Hai chẳng biết gì về ba của con Gái hay ba của thằng Lai, mà nó cũng chẳng cần biết. Ba của hai đứa em nó chắc chắn là một thằng lính Mèo. Trắng hay đen thì cũng là một thằng Mèo, là kẻ thù của ba nó và cũng

là kẻ thù của nó luôn. Nó bực tức nói lớn :

- Ôi dào tụi bây để ý làm chi đến mấy ông đó. Các ông đâu có nhớ thương gì tụi bây, đâu có xứng đáng làm ba của tụi bây.

- Vậy ai xứng đáng làm ba của em hả anh Hai. Con Gái vừa hỏi vừa vò vò cái đầu xoắn tít của nó.

- Em nữa. Ai xứng...xứng...là ba...ba của em. Thăng Lai lọng ngọng hỏi theo, đôi mắt màu xanh đục của nó hồi hộp nhìn thăng Hai.

Thăng Hai đã nghĩ đến vấn đề này từ lâu. Nó lên tiếng trả lời dứt khoát :

- Ba của tao. Chính ba của tao sẽ là ba của tụi bây luôn. Khi nào ông trở về tao sẽ nói ông nhận tụi bây là con. Ba anh em mình đều là con của mẹ thì cũng đều là con của ba luôn.

- Được không hả anh Hai ? Hai đưa mắt sáng rỡ lao nhao hỏi.

- Được chứ. Chắc chắn là được. Thăng Hai trả lời chắc nịch. Nó thấy hài lòng khi nhìn vẻ mặt hớn hở của hai đứa em. Chúng đã tạm quên đi cơn đói và cười toe tóet...

- Anh Hai kể chuyện ba của anh đi ? Con Gái nói và thăng Lai hùa theo.

- Ừ. Tao sẽ kể chuyện ba tao, mà từ giờ trở đi cũng là ba của tụi bây đó. Thăng Hai cố nhớ lại những kỷ niệm mơ hồ về người cha của nó cùng với những điều mẹ nó đã kể về người cha đó :

- Mẹ kể ba là người đẹp trai nhất. Ông ấy to lớn, mạnh khỏe và có nhiều cô mê tít thò lò. Ba tao ở luôn tại căn nhà này cùng với mẹ, vì ông ấy là chồng của mẹ, chứ không phải là khách như ba của tụi bây đâu. Lúc đó mẹ còn trẻ đẹp chứ không ốm tong như bây giờ đâu. Mẹ thường mặc một cái áo dài màu tím khi cùng với ba và tao đi chơi phố. Lúc đó ba thường bồng tao trên vai rồi cùng mẹ đi coi xiệc ngoài rạp. Sau đó còn đi ăn ở nhà hàng thiết lớn nữa kìa. Chỉ vì sau này có chiến tranh, ông ấy đi vào rừng làm Cách Mạng, rồi bị mất tích thì mẹ mới phải đi làm cái nghề này....

- Mất tích là chết rồi phải không anh Hai ? Con Gái đột nhiên hỏi.

- Mà ngu quá. Mất tích là mất tích, còn chết là chết chứ sao lại giống nhau được. Thăng Hai ồn tồn giải thích. Chết là đi xuống âm ti luôn không trở về nữa như chồng bà Tư chạp phô đó. Còn mất tích là vẫn trở về được.

- Vậy ba của em với ba của thăng Lai thì sao ? Mấy ông chết hay mất tích

hả anh Hai ?

- Ba của tụi bây về xứ mấy ổng luôn, không bao giờ trở lại nữa thì là chết rồi còn gì nữa. Giống như chồng của bà Tư chạp phô đó. Có trở về đâu. Còn ba của tao chỉ bị mất tích thôi. Oảng nhất định sẽ trở về. Thăng Hai nói, giọng đầy tin tưởng.

- Thế ngộ nhờ ba của anh trở về thấy tụi em đưa đen đưa trắng như vậy ổng không nhận tụi em làm con thì sao hả anh Hai ? Con Gái lo lắng hỏi.

Thăng Hai trầm ngâm suy nghĩ. Nó cũng đã nghĩ đến chuyện này nhiều lần rồi và cũng đã quyết định rồi. Nó nói giọng cương quyết :

- Tao sẽ nói tụi bay đều do má sanh ra cả. Chúng mày là ruột thịt với tao...

- Nhưng ngộ nhờ ba anh nhất quyết không nhận tụi em...

- Thì tao sẽ không nhận ổng làm cha nữa. Tao cũng không thèm đi coi xiệc hay đi ăn nhà hàng với ổng nữa. Chớ nhất định tao không bỏ tụi bây.

- Anh Hai hứa đó nhen. Anh Hai nhớ đó nhen. Cả hai đưa em nó tranh nhau nói.

- Tao hứa. Thăng Hai đồng dục nói. Nó thấy hơi tiêng tiếc khi không được đi ăn nhà hàng hay đi coi xiệc khi ba nó trở về. Nhưng nó không thể bỏ hai đứa em nó được.

Đêm đã về khuya. Đường phố vắng bóng người dầm. Cả ba anh em chúng dựa lưng vào nhau thiu thiu ngủ. Bỗng đằng xa ánh chớp lóe sáng lên. Rồi một tiếng sấm nổ đanh khiến cả ba anh em giật mình. Gió lạnh thổi đến khiến chúng co dúm vào nhau.

- Hình như trời sắp mưa to phải không anh Hai ? Con Gái hỏi, giọng thảng thốt.

Thăng Hai ậm ừ không trả lời. Con Gái nói như muốn khóc :

- Vậy là hôm nay lại nhịn đói nữa rồi phải không anh Hai ?

- Em không chịu đâu. Em không chịu đói đâu. Thăng Hai kêu lên bai bai, mái tóc rơm bần của nó lắc qua lắc lại.

- Chúng mày cầm mồm hết đi. Thăng Hai quát lớn : Trời sấm chớp như vậy thì chắc gì đã có mưa...

Cơn mưa kéo đến rất nhanh. Rồi càng lúc càng lớn lên với những hạt mưa rơi lộp độp trên mái nhà. Gió lạnh ào ào tuôn thốc qua căn nhà trống huếch

hóc của chúng khiến chúng phải rút dần vào trong nhà. Ngồi dựa nhau run lập cập, ba anh em vẫn ngóng mắt nhìn ra phía đầu hẻm. Con hẻm mờ đi trong cơn mưa tầm tã. Ngoài phố một chiếc xe con chạy vụt qua, nước bắn tung tóe. Vài bóng người trùm kín trong áo mưa cầm cúi bước vội. Thình thoảng một tiếng sét nổ văng lên và tung ánh chớp xanh lè lên những khuôn mặt sợ hãi của lũ trẻ khiến chúng co dúm lại.

- Có lẽ hôm nay mẹ cũng không kiếm được người khách nào anh Hai nhỉ. Con Gái nói, rằng nó đánh vào nhau lập cập. Mấy hôm trước cũng mưa lớn như thế này.

- Ủ. Đã không có khách mà tao còn sợ mẹ bị trúng gió vì mắc mưa nữa kìa.

- Em không chịu đâu. Em không nhịn đói đâu. Thằng Lai mếu máo nói. Nó quệt mũi dãi trên miệng rồi ti ti ngồi khóc.

- Mà im cái mồm đi. Mà không biết thương mẹ hả. Trong khi mẹ đang bị mắc mưa thì mà lại khóc nhè đòi ăn. Mà đúng là thứ con lai dơ, thứ máu tạp... Thằng Hai quát lên chửi thằng em. Lần đầu tiên nó chửi em nó theo kiểu của bà Tư chạp phờ thường hay chửi. Bà Tư nói thứ hai dòng máu thì không có tình cảm....

- Đúng rồi đấy. Nó đúng là đứa hai dòng máu, không biết thương mẹ. Con Gái hùa theo.

- Chị cũng là con lai...lai. Hai dòng...dòng...Thằng Lai ngọng nghịu nói : Chị không thương mẹ nên mới bị mẹ đuổi...đuổi ra ngoài đường ngủ...ngủ...

- Mẹ không thương tao hồi nào ? Mẹ đuổi tao hồi nào ?

- Hồi mẹ có khách...khách ở lại đêm. Mẹ không cho chị ngủ...ngủ trong nhà. Mẹ đuổi...đuổi chị ra ngoài cùng với anh Hai đó.

- Không phải mẹ ghét tao. Con Gái nói như khóc: Tại vì tao lớn rồi nên tao phải ra ngoài đường chứ bộ. Rồi mà lớn lên mẹ cũng đuổi mà ra đường ngủ...

- Mẹ không ghét đứa nào trong tụi bay cả. Thằng Hai chen vào giải thích. Đứa nào lớn lên cũng phải vậy thôi. Hồi trước tao còn bé tao cũng được ngủ trong nhà như chúng mà chứ bộ. Tại vì mấy người khách mát xa của mẹ không muốn có những đứa lớn ở trong nhà khi họ ở lại qua đêm. Vì

mày còn bé chứ mày lớn thêm chút nữa thì mày cũng ra đường ngủ như tui tao thôi.

Thằng Lai mếu máo nói :

- Tại sao Lai lớn...lớn Lai lại phải ra ngoài đường ngủ hả anh Hai ?
- Tại vì sợ mày lớn mày nhìn thấy khách của mẹ :”chuống cời” chớ sao nữa ? Bây giờ mày còn bé tí thì biết gì. Thằng Hai nhỏ giọng nói. Tao đã nhìn thấy khách của mẹ “chuống cời” rồi nè.
- Cả em cũng nhìn thấy mấy ông như vậy nữa nè. Con Gái vênh váo nói theo. Chỉ có thằng Lai bé tí không biết gì thôi.
- Đừng hòng mà Lai không biết nhé. Lai cũng nhìn thấy mấy ông khách “chuống...chuống cời”. Lai còn thấy cả mẹ “chuống cời” nữa nè. Thằng Lai cười khè khè khoái chí nói.

Hai đứa lớn nhìn thằng Lai sững sờ, khiến nó đang vênh vang đắc ý phải khựng lại. Nó im bật lăm lét nhìn thẳng anh. Thằng Hai đứng dậy nắm cổ áo nó nói :

- Mày ăn nói bậy bạ quá rồi. Mày dám nói mẹ như thế hả ? Phải phạt mày thôi. Khoanh tay quì xuống góc nhà kia. Tao sẽ bắt mày quì cho đến khi mẹ về.
- Và cũng không cho nó ăn uống khi mẹ về. Con Gái nói theo.

Thằng Lai sụt sịt tiến lại góc nhà, nơi nó vẫn thường quì nhiều lần trước đây.

- Chỗ này mưa hắt ướt hết rồi. Anh Hai cho em vào quì trong nhà hén....
- Ừ. Được. Thằng Hai đáp.
- Mẹ về anh Hai nhớ kêu em nhen. Nó mếu máo nói : Em phải đợi mẹ về để mẹ dẫn đi ăn phở.
- Ừ được.

Thằng Lai quì khuất trong chỗ tối, khóc ti tỉ. Hai đứa lớn im lặng ngóng mắt ra phía bên ngoài. Mưa đã tạnh bớt chỉ còn lất phất quanh ngọn đèn đường.

Cách nhà nó mấy căn là nhà của cô Trang, cũng làm nghề mát xa như mẹ nó. Đó là một ngôi nhà cao tầng mới xây, to và đẹp nhất trong cái xóm nghèo này. Từ bên trong ngôi nhà đó vọng ra tiếng nhạc âm ỉ, tiếng cười

nói... Có cả tiếng trò chuyện bằng tiếng nước ngoài nữa.

Con Gái đưa đôi mắt trắng dã dòm sang bên đó rồi quay lại thì thào nói với thằng Hai :

- Sao trời mưa gió thế này mà cô Trang vẫn có nhiều khách thế nhỉ. Có cả mấy ông Mỹ nữa. Trong khi mẹ tìm mãi mà chẳng có lấy một người khách.

- Tao nghe Bà Tư chập phô bảo tại vì mẹ mình có ba anh em mình nên mới không có khách. Còn bây giờ cô Trang có nhiều khách vì cô ấy trẻ nên cô ấy lấy hết khách của mẹ. Bà Tư nói bây giờ cô ấy thích tiếp ai thì tiếp, đuổi ai thì đuổi.

- Ủ nhưng vài năm nữa, khi cổ cũng có mấy đứa con đen trắng như tụi bây thì cổ cũng chẳng còn ai để đuổi đâu. Cô ấy lại phải đi ra ngoài đường đón khách về nhà như mẹ thôi.

Con Gái cau có đôi mày đen rồi nói quả quyết :

- Lớn lên em sẽ không bao giờ đi làm mát xa như mẹ, như cô Trang đâu.

Thằng Hai suy nghĩ giây lát rồi nói, giọng chắc nịch :

- Còn tao thì lớn lên tao sẽ vào rừng làm Cách Mạng như ba của tao. Khi nào đuổi hết mấy ông Mỹ kia về xứ của mấy ông thì tao sẽ cùng ba tao trở về...

Cả hai đứa ngồi yên mắt mơ màng nhìn ra con hẻm vắng ngắt.. Thình thoảng thằng Hai ngó chừng thằng Lai trong góc nhà. Nhưng nó thấy thằng Lai đã bò ra ngay sau lưng hai đứa và đang lăn quay ra ngủ, ngón tay cái dút vào miệng mút chèm chẹp. Thằng Hai với tấm mền đắp cho em nó cẩn thận rồi nó quay sang nói khẽ với con Gái :

- Thằng Lai lớn rồi nên chắc nó sắp tới nó cũng phải ra ngoài đường ngủ như tao với mày mất thôi.

Con Gái thở dài nói :

- Ủ, Nhưng cũng may là dạo này mẹ không có khách ở lại qua đêm.

Cơn mưa lại đổ xuống rào rào xuống mái tôn. Những hạt mưa bay loang lóang quanh ngọn đèn đường đầu hẻm. Những cơn gió mạnh thốc những hạt mưa vào tận trong nhà khiến cho anh em chúng phải thụt lui dần.

Thằng Hai đứng dậy bồng thằng em đang ngủ ngoặt ngoặt vào trong góc nhà. Con Gái cầm theo tấm mền rách vào theo. Trùm tấm mền lên người cả

ba anh em chúng xong, thằng Hai nói :

- Thôi khuya lắm rồi, bọn bay đi ngủ đi. Tao trông chừng khi nào mẹ về tao kêu dậy.

Con Gái ở trong chăn thò đầu ra thì thào nói :

- Anh Hai nhớ giữ lời hứa với tụi em đó nghen ?

- Nhớ gì ? Thằng Hai ọm ờ hỏi.

- Thì anh Hai hứa sẽ không bỏ em khi ba của anh trở về đó.

- Cả em nữa, anh Hai hứa đừng bỏ em nghen. Thằng Lai bỗng tỉnh giấc lú lú nói theo.

- Ủ, ừ được rồi. Tao hứa.

Cả ba anh em chúng từ từ đi vào giấc ngủ. Trong giấc mơ của mình, thằng Hai thấy ba nó trở về. Ba nó trông oai phong lắm liệt trong đoàn quân chiến thắng đang tiến vào thành phố. Mọi người đổ ra đường hô hoan chào mừng với cờ hoa rợp trời. Mẹ nó vẫn trẻ đẹp như ngày xưa, trong chiếc áo dài màu tím đã tươi cười dẫn ba anh em chúng ra đón. Ba nó ôm hôn tất cả thật chặt. Rồi một tay ba nó nhắc bổng thằng Lai đặt lên trên vai khiến cu cậu cười sảng sặc, còn tay kia ôm con Gái vào lòng...Lạ kỳ thay, khi ba nó ôm hôn anh em chúng thì nó thấy con Gái không còn nước da đen thui cùng mái tóc xoắn tít. Cũng như thằng Lai chẳng còn nước da trắng bệch cùng mái tóc vàng hoe bần nữa. Cả hai đứa em nó giống hệt như chính bản thân nó vậy. Tất cả ba anh em chúng đều giống y như nhau và giống y như ba của chúng. Nó khẽ nở nụ cười sung sướng khi chìm vào giấc mơ đẹp đẽ đó. Bên ngoài trời vẫn mưa rầu rĩ. Cánh cửa trước nhà vẫn mở toang. Từng cơn gió lạnh thổi ào ào qua căn nhà trống huếch trống hóc...

HẾT

Mai Tú Ân

Chuyện tình trong hang Én

Bài Học Đầu Đời

Nhân ngày giỗ đầu của cha tôi, tôi đưa vợ con về thăm nhà. Mẹ tôi đã già đi nhiều, khi bà run run đưa cho tôi nén nhang và nói :

- Một năm qua rồi mà mẹ không thể nào quên được cha của con. Đối với mẹ thì cha con là một người đàn ông tốt nhất trên thế gian này.

- Vâng. Với con thì cha cũng là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này. Tôi lên tiếng hoàn toàn tán thành ý kiến của mẹ tôi. Nhìn tấm di ảnh lung linh của cha tôi trên bàn thờ, bỗng tôi chợt nhớ rằng đã có lúc tôi căm ghét cha của mình.

Năm đó tôi 20 tuổi, đang học năm thứ hai ở trường đại học Luật. Thật ra thành tích học tập thì chẳng có gì, nhưng về khoản ăn chơi các loại thì lại đứng vào hàng đầu bảng ở trường. Nhất là những chuyện trăng hoa trai gái. Vì tôi thuộc vào loại gia đình khá giả, lại là con một của một gia đình “con ông cháu cha” như người ta thường nói. Hơn nữa tôi lại có được một bộ mã bánh bao mà tôi được thừa hưởng từ cha tôi, một ông giám đốc xí nghiệp cỡ lớn. Với tất cả ưu điểm như thế, tôi đã trở thành một tay ăn chơi có tiếng của trường. Một tay săn gái thành công và cũng là một đối tượng săn đuổi của nhiều cô nữ sinh viên cùng trường. Những ngày đến trường của tôi là những cuộc hẹn hò liên tu bất tận với các cô nàng còn đang cắp sách tới trường.

Nhưng thời gian gần đây tôi không còn đến trường, cũng như đến với các cuộc hẹn hò đều đặn như trước nữa. Nguyên do là đã có mâu thuẫn xảy ra giữa cha mẹ tôi đã khiến cho không khí gia đình chúng tôi trở nên u ám không thể chịu nổi. Có một người đàn bà nào đó đã chen vào cuộc sống vốn êm đềm từ trước tới giờ của cha mẹ tôi. Chẳng ai biết chút gì về người đàn bà đó, dĩ nhiên trừ cha tôi ra. Chỉ biết là độ này cha tôi có nhiều sự thay đổi khác thường và lại hay vắng nhà.

Trong bữa cơm mà độ này chỉ có hai mẹ con, mẹ tôi thường cúi gập rít lên :

- Cha mày đã từng đó tuổi rồi mà còn đổ đốn ra chỉ vì một con đĩ. Chắc hẳn nó chỉ là một con đĩ nào đó mới đi phá hại gia cang nhà người ta.

Sự ghen tuông đã làm cho mẹ tôi cáu bẳn, khó chịu và làm cho không khí gia đình tôi lúc nào cũng căng thẳng như sắp có giông bão vậy. Cha tôi lại càng vắng mặt nhiều hơn. Thậm chí có đêm ông đã không về nhà nên chỉ có một mình tôi phải chịu trận khi mẹ tôi nổi cơn tam bành . Bà nói trong cơn uất nghẹn :”Lại về nhà con đĩ đó chớ đi đâu”.

Để tránh không khí ngột ngạt của cuộc “chiến tranh lạnh” trong gia đình, tôi bỏ nhà đi hoang. Thật ra là chui vào ký túc xá sinh viên mà mấy thằng bạn học ở dưới tỉnh lên đang trú ngụ. Trải qua mấy ngày ăn ngủ vật vờ ở đó, tôi quá khiếp hãi khi hàng đêm phải ngủ trên những cái giường tầng kê sát nhau trong phòng. Khi giăng mùng chung quanh thì những cái giường ấy trông giống như những cái hộp mà thằng Quân khờ, bạn tôi thường nói bóng bẩy rằng :” Nếu là cái giường thì quá chật, nhưng nếu là cái quan tài thì lại quá rộng rãi”. Rồi hàng ngày phải xơi những bữa cơm quá đạm bạc của ký túc xá sinh viên cũng làm tôi mau chóng chán cảnh đi hoang.

Tôi trở về nhà. Phần vì cũng đã sợ cuộc sống “giang hồ lãng tử” , mà đọc trong tiểu thuyết thì hấp dẫn lắm, phần nữa vì tôi chợt nhớ đến trách nhiệm của một người con trai duy nhất trong gia đình. Khi nhà có chuyện, là thân trai tôi cũng phải làm một cái gì đấy cho các bậc sinh thành chứ. Mẹ tôi mừng rỡ khi tôi xơ xác trở về, nhưng lại càng vui mừng hơn nữa khi tôi, với tư cách là người đàn ông trong gia đình, tuyên bố là sẽ đứng ra giải quyết vấn đề khó xử hiện nay trong gia đình tôi. Đó là trả lại sự êm ấm mà gia đình tôi vẫn có lúc trước. Nghĩa là tôi sẽ tự đứng ra để giải quyết vấn đề về người đàn bà nọ, cái người đã phá hoại sự êm ấm trong gia đình chúng tôi. Người mà mẹ tôi thường gọi một cách không được lịch sự nhưng lại hoàn toàn chính xác là một “con đĩ”. Tôi phải tìm ra kẻ đó và bằng mọi cách, phải loại trừ kẻ đó ngay lập tức. Xin đừng hiểu chữ loại trừ đó theo kiểu bắn giết hay thủ tiêu mà đơn giản chỉ là loại trừ con người xấu xa đó

ra khỏi cha tôi mà thôi. Nói tóm lại đây chỉ là một kiểu đánh ghen thông thường. Công việc này cũng chẳng hấp dẫn gì nhưng vì là một người con trai có trách nhiệm nên tôi cũng phải làm một cái gì đó chứ.

Tôi bắt đầu sứ mạng quan trọng này với khoản tiền chi phí hậu hĩnh của mẹ tôi. Công việc là bí mật đi theo dõi cha tôi để tìm ra nơi ở của người đàn bà bí ẩn nọ. Chỉ sau vài ngày theo sát cha tôi, cũng như vận dụng hết tất cả những gì mà tôi đọc được trong các truyện trinh thám, tôi đã biết được địa chỉ tôi cần tìm. Đó là một căn nhà nhỏ nằm trong một căn hẻm yên tĩnh ở đường Z., bên cạnh một cái công viên nhỏ có những hàng ghế đá xinh xắn. Thế rồi chỉ cần một cuộc điều tra nho nhỏ với các bà hàng xóm xung quanh, đã cho tôi biết được tất cả. Trong những trường hợp như thế này thì những người hàng xóm lắm mồm đó thường nói nhiều hơn những gì được hỏi. Bà hàng xóm kế ngôi nhà đó cho tôi biết rằng người chủ ngôi nhà đó là một người đàn bà, dĩ nhiên rồi.

- Bà ấy tên là Trinh. Một bà hàng xóm khác, mắt nhìn trước nhìn sau rồi thì thào nói thêm vào. Bà ấy ở đó có một mình. Thỉnh thoảng, chồng bà ấy đến trên một chiếc xe hơi hiệu X...

À, Ra thế. Ông “chồng” của chủ nhân ngôi nhà đó mà mấy bà hàng xóm nói chính là cha tôi. Đó là chiếc xe hơi mà ông thường đi.....

Tôi ra về, trong lòng giận sôi sùng sục. Dù đã biết trước, nhưng tôi không khỏi bất ngờ khi biết được sự thật phũ phàng đó. Cha tôi vốn là một con người đạo đức cả ở cơ quan nơi ông lãnh đạo, và là người cha mẫu mực mà chúng tôi thương yêu kính trọng ở nhà. Thế mà qua cái việc lừa dối mẹ tôi thì ông cũng đã đánh mất lòng kính trọng nơi chúng tôi rồi.

Nhưng dầu sao đấy cũng là cha của tôi. Còn cái người mà tôi cần giải quyết lại là người đàn bà bí ẩn ở trong ngôi nhà nhỏ kia, người “vợ” mà cha tôi đã thường xuyên lui tới và là con “đĩ” như mẹ tôi thường nói. Trong lòng sôi sục ý muốn báo thù, ngay ngày hôm sau tôi đã quyết định đi tìm người đàn

bà ấy mà không cho ai hay biết. Với lòng hăng say của một kẻ đang khao khát lập công đầu, tôi sẽ đến gặp bà ta với bao nhiêu kế hoạch đã được sắp xếp sẵn trong đầu. Đã nhiều lần tôi tưởng tượng ra cái cảnh một thằng con trai đến nhà nhân tình của cha mình. Là một luật sư tương lai, hơn nữa lại là một kẻ lọc lõi cả trường tình lẫn trường đời, tôi sẽ có cách nói để hạ gục bất cứ kẻ nào. Nhất là kẻ đó lại là một người đàn bà. Tôi sẽ đến ngôi nhà đó để tìm bà ta. Ở đó tôi sẽ không chửi bới, không làm ầm ĩ lên như những kẻ đánh ghen tầm thường khác. Mà sẽ như mèo vờn chuột, tôi sẽ hành hạ bà ta bằng những lời lẽ sắc như dao của mình. Tôi sẽ làm như những nhân vật trong các phim cao bồi của Mỹ thường làm, là vờn cho kẻ thù của họ suy sụp mất hết tinh thần rồi mới lạnh lùng hạ sát. Tất nhiên là tôi không định hạ sát bà ta, mà sẽ lạnh lùng nói cho bà ta biết những hậu quả xấu sẽ đến với bà ta, nếu tiếp tục lao vào con đường phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Tôi hả hê trong lòng như đã nhìn thấy trước mắt cái cảnh bà ta vừa ngạc nhiên vừa run rẩy khi thành linh thấy xuất hiện thằng con trai của cái gia đình mà bà ta đang phá hại ở ngay trong cái ổ xấu xa đó. Bà ta sẽ sụp đổ xuống khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của tôi, mà tôi tin rằng bà ta sẽ thấy nó đáng sợ và khủng khiếp hơn những thứ như dao lam, axit...hay những thứ vũ khí đánh ghen tầm thường khác. Chắc chắn là cái kẻ khốn khổ đó, một người đàn bà mà tôi nghĩ cũng thuộc lớp tuổi của mẹ tôi, sẽ sụp xuống chân tôi để cầu xin tôi sự tha thứ. Tôi như đã nhìn thấy cả những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhăn nheo của bà ta khi thề thốt xin chấm dứt những quan hệ xấu xa với cha tôi. Và tôi sẽ sẵn lòng độ lượng tha thứ....

Rồi khi chiến thắng trở về, bằng một vẻ khiêm tốn giả vờ tôi sẽ kể cho mẹ tôi nghe về kết quả tốt đẹp của công việc. Nhất là phải kể cho kỹ cái cảnh người đàn bà tội nghiệp kia đã phải cầu xin tôi tha thứ như thế nào. Tôi sẽ trở thành một người hùng trong gia đình. Và cha tôi, sau một thời gian chấm dứt với người đàn bà xấu xa đó sẽ nói với tôi : "cám ơn con, nếu không có con thì...."

Đã tới trước căn nhà của kẻ thù. Tôi dừng lại một chút để cố tạo ra cho mình một khuôn mặt lạnh lùng cùng với điệu bộ dữ dằn, rồi mạnh mẽ đập cửa. Cửa mở, một cô gái trẻ xuất hiện nhìn tôi dò xét. Tôi đồng dục lên tiếng :

- Tôi cần tìm bà Trinh. Phiên cô kêu bà ấy dùm.

Cô gái không biến đi để gọi người tôi cần tìm, mà vẫn đứng chặn ngay cửa. Tôi hạ giọng nhắc lại :

- Tôi cần tìm bà Trinh có việc. Phiên cô gọi dùm bà ấy ra đây. Tôi là người quen của ông Y. (ông Y. chính là cha tôi).

- Người quen của ông Y. à ? Cô gái tròn xoe mắt nhìn tôi hỏi : Anh là bạn hay là đồng nghiệp của ông ấy ?

Bực tức, tôi quát to tiếng : Tôi là con của ông ấy. Tôi muốn gặp bà Trinh để.....

Tôi chột sượng lại không nói hết câu khi thấy cô gái cứ đứng đó, ngạc nhiên mở to đôi mắt đen lánh nhìn tôi. Rồi đôi môi mọng đỏ của cô nở nụ cười làm khuôn mặt cô rạng rỡ hẳn lên :

- Mời anh vào nhà. Cô gái mở rộng cửa ra, trên môi vẫn là nụ cười và ánh mắt lóng lánh nhìn tôi như riều cợt, rồi nói giọng dài ra : tôi là bà Trinh đây.

Tôi sững sốt và kinh ngạc nhìn cô gái. Cô ta còn quá trẻ, và không thể tưởng tượng được cô ta lại là nhân tình của cha tôi. Ngoài ra cô ta còn quá đẹp. Trong bộ đồ ngủ lộng lẫy bó sát lấy người, cô ta đứng trước mặt tôi với một vẻ ngang tàng và bộ ngực ưỡn ra như thách thức. Vẫn nụ cười tươi như hoa và đôi mắt đen lóng lánh nhìn tôi như riều cợt, trông cô ta thật đẹp và sang trọng. Tuy chỉ cỡ tuổi tôi, nhưng cô ta có một phong thái tự tin và già dặn hơn nhiều. Phong thái tự tin chỉ có ở những người phụ nữ đẹp và biết chắc là mình đẹp mới có được. Vậy ra đây là người đàn bà đã phá hoại sự êm ấm trong gia đình tôi, người mà mẹ tôi đã gọi một cách khinh bỉ là một con đĩ và cũng chính là kẻ mà tôi phải đến đây hôm nay để dạy cho một bài học về đạo đức đây. Tôi chột lúng túng, sượng sùng xìu xuống như một quả bóng xì hơi.

Tôi lúu díu bước vào trong nhà. Miệng khô khốc chẳng nói được một lời. Những dự định trong đầu trước khi đến đây dường như biến mất hết. Ngượng ngập ngồi xuống cái ghế cô ta chỉ cho, tôi lúng túng đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng nhỏ nhưng sạch sẽ và ngăn nắp, được trang hoàng toàn những đồ đạc sang trọng và đắt tiền như bàn trang điểm, tủ quần áo....Một chiếc giường to tương với lớp nệm mút dày nằm lù lù chiếm hết gần nửa căn phòng. Nó dễ làm cho những người có tính trăng hoa như tôi ý tưởng không lành mạnh, và tôi cố gắng để không nhìn mãi vào nó.

Cô ta xuất hiện trở lại từ phòng bên, có lẽ là cái bếp với hai lon nước ngọt. Trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ mỏng tang như lúc ra mở cửa cho tôi. Cô ta không khoác thêm chiếc áo nào bên ngoài theo phép lịch sự thông thường và tôi nghĩ có lẽ cô ta cũng chẳng thềm làm như vậy.

- Anh dùng nước nhé. Cô ta nói giọng thanh thanh, mắt vẫn nhìn tôi như để quan sát. Tôi lúng túng cầm lon nước, và nguyên rửa trong đầu khi nhìn thấy tay mình run run.

- Vậy ra cô là bà Trinh à. Tôi hỏi khi đã bình tĩnh trở lại. Tôi không nghĩ cô lại còn trẻ đến thế.

- Vậy ra anh là con trai ông Y. à. Cô ta nhìn tôi mỉm cười, hỏi trả miếng : Tôi cũng không nghĩ anh lại lớn đến thế.

Tôi im bật ngồi yên. Nhìn quanh căn phòng và đỏ bừng cả mặt khi bị cô ta bắt gặp tôi đang nhìn cái giường khổng lồ kia quá chăm chú.

- Cô ở đây có một mình hả ? Tôi hỏi cho có chuyện, nhưng lại thấy mình bị hổ nữa. Tôi không có ý hỏi....tôi chỉ định...

- Không sao, để tôi trả lời cho anh nghe. Tôi không ở đây một mình. Thành thoảng có một người đến đây với tôi. Chắc anh biết người đó là ai chứ ?

Tôi cứng họng ngồi im luôn. Cô ta thật đáo để quá, và khôn ngoan hơn nhiều so với lứa tuổi của cô ta. Nhưng quả tình cô ta hấp dẫn thật , nhất là thân hình căng tròn trong bộ đồ ngủ. Tôi cứ phải cưỡng lại đôi mắt của mình để cố gắng không nhìn vào bộ ngực đầy đặn của cô ta đang phập

phòng dưới áo ngủ mỏng tang.

Đột nhiên cô ta lên tiếng : Anh đến gặp tôi có việc gì phải không ?

- À không, là vì tôi có nghe nói về cô....nên tôi đến thăm....à không phải, đến gặp để....không, cũng chẳng có gì. Nghĩa là một cuộc đến thăm để ....để coi như biết mặt vậy mà. Tôi lúng túng trả lời.

- Chứ không phải anh đến tìm tôi để gây sự ? Cô ta hỏi như khiêu khích. Thấy tôi lắc đầu, cô ta tiếp : Tôi tưởng anh đến đây để đánh ghen theo lời mẹ anh chứ.

- Ồ, không, không. Tôi xua tay lắc đầu, nhưng trong lòng ngỡ ngàng chín khi nhớ lại cảnh ở nhà mình đã tuyên bố hùng hồn với mẹ tôi như thế nào. Nhưng giờ đây thì những lời hứa đó đã tan biến. Tôi khẽ trả lời : tôi không phải là hạng người như thế. Tôi còn đang đi học, đại học Luật.

- Ôi. Anh học ở trường Luật à. Cô ta reo lên và ngồi xích lại gần tôi hơn. Em cũng có mấy người bạn học ở trường đó...

Ngay lập tức, cô ta thay đổi cách xưng hô và đơn đả nói chuyện về những người bạn mà cô ta quen, và những chuyện linh tinh khác. Cô ta nói chuyện thật tự nhiên thoải mái trong khi tôi im lặng ngồi nghe, cố cưỡng lại ánh mắt mình để không phải nhìn vào thân hình trần trụi nhựa sống của cô ta

“ Mẹ kiếp ! Cô ta đẹp thật. Tôi nghĩ bụng - và hấp dẫn nữa. Trông cô ta ngùn ngụt như một cái núi lửa vậy. Thảo nào mà cha tôi đã bỏ cả gia đình để đến lập tổ ấm nơi đây.

Để thoải mái trong khi trò chuyện, cô ta nửa nằm nửa ngồi trên cái giường nệm vĩ đại kia và phô hết cả thân hình bốc lửa ra trước mắt tôi. Với phong thái tự nhiên cùng với lối nói chuyện thân mật phóng túng của cô ta đã làm cho một thằng trai như tôi rất khoái trí. Có lẽ vì đồng trang lứa nên chẳng mấy chốc chúng tôi đã mau chóng làm quen với nhau và phần tôi cũng chẳng còn e dè như lúc đầu nữa. Cả hai chúng tôi ngồi trong căn phòng ấm cúng, thơm dịu dịu mùi nước hoa để nói đủ mọi thứ chuyện trên đời, chỉ trừ mỗi chuyện về cha tôi. Cô ta không nhắc đến. Còn tôi, tuy có chút day dứt

trong lòng nhưng mãi vui nên cũng cho qua luôn. Quả thật nói chuyện với cô ta thật là thú vị. Nhất là trong khung cảnh lờ mờ ánh đèn với một cô gái căng tràn nhựa sống, cùng những câu chuyện trăng hoa ong bướm đã làm cho một anh học trò chỉ biết quanh quẩn bên mấy cô nữ sinh như tôi cảm thấy thích thú vô cùng.

Mãi cho tới khi trời tối, tôi mới từ biệt cô ta để luyện tiếng rời khỏi căn phòng ấm cúng đó. Tôi chẳng còn nhớ gì đến nhiệm vụ của mình trước khi đến đây nữa, mà cứ lan man nghĩ đến thân hình đầy gợi cảm và chiếc giường to lớn êm ái ở đó.

Thật sự thì tôi cũng rất muốn trở lại căn nhà đó. Chỉ vì không có lý do gì khả dĩ chấp nhận được về việc tôi cứ mò lại nhà người nhân tình của cha mình. Nhưng thật bất ngờ khi chính cô ta đã tự đến tìm tôi và chờ đón tôi vào giờ tan trường. Hôm đó tôi ngỡ ngàng khi đột nhiên nhìn thấy cô ta cùng chiếc xe bóng lộn đang đứng đợi tôi trước cổng trường. Trông cô ta thật đẹp, thật lộng lẫy và nổi bật lên một cách kiêu kỳ giữa đám sinh viên tội nghiệp đang lũ lượt ra về.

Tôi chở cô ta trên chiếc xe đẹp để đó ra về với một vẻ tự hào không dấu giếm được. Trước bao nhiêu con mắt bạn bè, cô ta đã ôm cứng lấy eo ếch tôi và làm cho tôi hơi giật mình khi chạm mạnh cả bộ ngực tròn tròn ấm ấm vào sau lưng. Chúng tôi phóng xe đi trước bao ánh mắt xuýt xoa thán phục của đám bạn học và cả trước sự ngỡ ngàng ghen tị của vài cô nữ sinh mà tôi đang đeo đuổi ở trường.

Rồi chúng tôi kéo nhau đi ăn kem, đi xem xi nê, những bộ phim cao bồi Mỹ mà hóa ra cả hai chúng tôi đều rất thích. Sau đó cô ta mời tôi đi ăn tối ở một nhà hàng, dĩ nhiên vẫn là cô ta trả tiền. Cuối cùng khi chúng tôi trở về căn nhà nhỏ xinh xắn của cô ta thì trời đã quá khuya. Thấy tôi còn đứng ngần ngại trước cửa, Trinh kéo tay tôi vào và nói đêm nay nàng “chỉ có một mình”. Trong người đã có vài ly bia của bữa ăn tối nên tôi bạo dạn hẳn lên.

Trong lúc cô nàng còn đang mò mẫm tìm công tắc đèn trong bóng tối, tôi đã vòng tay ôm lấy. Ngay lập tức, cô nàng cũng ôm lấy tôi và chúng tôi quấn chặt lấy nhau. Trong bóng tối của căn phòng, chúng tôi hôn nhau cuồng nhiệt như hai kẻ khát tình đã lâu. Chẳng ai nói một lời khi đôi môi mọng đỏ của cô nàng đã gắn chặt lấy môi tôi. Rồi chẳng biết tôi hay cô nàng chủ động trước, hay cả hai cùng đưa đẩy, mà từ từ chúng tôi diu nhau về phía cái giường êm ái kia trong khi vẫn quấn chặt lấy nhau như hai con rắn. Ở trên chiếc giường rộng thênh thang đó, chúng tôi chiếm đoạt lẫn nhau, như hai con mèo hoang khát tình đang quần nhau trên ổ rơm trong tiếng gào thét và tiếng rên rỉ tắc nghẹn. Chúng tôi chỉ rời nhau sau khi đã tả tơi và chết lịm đi trong cơn mệt mỏi mê mê.....

Đêm đó trở về nhà, tôi chẳng thể nào ngủ được. Trong lòng rộn ràng nhiều cảm xúc lẫn lộn của một gã trai mới lớn tự hào khi lần đầu tiên chinh phục được một người đẹp đến độ chính mình cũng không ngờ. Nhưng chen vào đó là một chút gì ray rứt của một kẻ có lỗi. Người đàn bà tuyệt vời mà tôi đã chinh phục được, đáng buồn thay lại là người tình của cha mình. Dù không đồng tình với việc làm đáng xấu hổ của ông, nhưng tôi đã chống lại việc đó bằng một việc làm còn đáng xấu hổ hơn nữa khi tự đặt mình vào vị trí của một kẻ tình địch với chính cha của mình. Từ sâu tận đáy lòng tôi là nỗi dằn vặt ghê gớm về bốn phận làm con của mình. Đã nhiều lần trong đêm đó, tôi tự nhủ trong lòng là phải chấm dứt ngay mối quan hệ trái khoáy này. Nhưng rồi cũng tự trong lòng, tôi biết mình không thể làm điều đó được. Nhớ lại nỗi sung sướng tuyệt trần khi được ở bên cô nàng đó thì trong tôi chỉ còn nỗi khao khát đến cháy bỏng là mau chóng được gặp lại nàng nữa mà thôi.

“Thật tuyệt vời, cô nàng có một thân hình thật bốc lửa và sự cuồng nhiệt của cô nàng thì cứ như một cái núi lửa đang tuôn trào ra vậy. Và ta thì không thể nào cưỡng lại nổi mà chỉ muốn được tan chảy rã rời trong đó mà thôi. Và như thế mới gọi là đàn bà chứ. Tôi nghĩ bụng. Vậy mà từ trước đến giờ, mình cứ chạy lẻo đẻo theo mấy cô nương nhà lành và lại còn tự hào về những mối tình sinh viên chay tịnh đó. Thật buồn cười khi nhớ đến mấy cô

bạn gái cùng trường, bồ bịch gì mà họ nói với mình đủ thứ chuyện trên đời, ngoại trừ nói chuyện đó và họ cũng làm đủ thứ trên đời này cho mình, ngoại trừ chính chuyện đó. Thật là chán với những buổi hẹn hò phải xin phép đi về đúng giờ, những cái cầm tay cố ý câu giờ và những cái hôn vội vàng dấm dúi trước cửa nhà khi đưa các em về. Còn cô nàng núi lửa của ta thì ngoài chuyện đó trên chiếc giường khổng lồ ở nhà nàng, thì chẳng có chuyện gì trên thế gian này đáng để ý nữa. Thân hình bốc lửa đầy vẻ gợi tình cùng với sự tấn công mạnh bạo cuồng nhiệt của nàng đã làm cho một thằng trai tưởng là từng trải như ta, lại muốn chết lịm đi trong cơn mây mưa đầy bão tố với nàng “.

Chợt tôi nhớ đến Quyên, cô bạn gái thân thiết nhất của tôi ở trường. Lần Trinh đến đón tôi ở trường, đúng vào lúc tôi đang vênh vác đưa cô nàng về thì tôi nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng đến kinh ngạc của Quyên khi nhìn thấy cảnh đó. Chắc là Quyên giận tôi ghê gớm lắm, vì mới mấy ngày trước tôi còn ngồi bên nàng để thề non hẹn biển với nàng. Vậy mà chiều qua, trước cổng trường tôi lại đưa một cô nàng xinh như mộng, ôm eo ếch cứng ngắt mà phơi phới đi qua mặt Quyên với vẻ mặt của kẻ tiểu nhân đắc chí. Giờ này tôi mới thấy hối hận về điều đó. Có lẽ Quyên đã là bồ ruột của tôi từ lâu rồi, nếu như nàng bớt đi cái vẻ lạnh lùng cứng nhắc mà người ta thường gọi là vẻ đứng đắn của các cô gái nhà lành. Quyên thường đến nhà tôi để soạn bài vở hộ tôi và được cha mẹ tôi rất quý mến. Chúng tôi cũng thường đi xem phim, đi ăn kem và chuyện trò rất tâm hợp ý đầu, nhưng mỗi khi tôi định bóng gió về chuyện tình yêu giữa hai đứa thì Quyên im bật, khuôn mặt nghiêm trang hẳn lại.

Tối hôm đó, tôi lại mò tới ngôi nhà nhỏ xinh xắn của Trinh nhưng cô ta không có nhà. Trong trường hợp đến nhà các cô gái khác thì tôi đã bỏ ra về rồi. Nhưng tôi đã không về. Đối diện nhà cô ta có một cái công viên nhỏ và tôi đã ngồi trên một băng ghế đá ở đó để chờ như một anh chàng si tình ngớ ngẩn, trong lòng sốt ruột như có lửa đốt. Mãi cho tới khuya, Trinh mới về. Nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của cô nàng, bao nhiêu bực tức, khó chịu bỗng

như biến đi đâu mất cả. Chúng tôi chẳng nói với nhau một lời, cùng nhau lẳng lặng vào nhà. Khi cánh cửa vừa khép lại thì dường như chỉ đợi có thế, chúng tôi lao vào vòng tay nhau. Quấn chặt lấy nhau, chúng tôi cùng dìu nhau đến cái giường ân ái kia. Và cũng như lần trước, chúng tôi vồ vập lấy nhau như hai kẻ tham lam khát tình trong khi chẳng ai nói với nhau một lời.....

Sau khi cơn đê mê nhục dục đã qua đi, thì cơn ghen bốc lên trong đầu và tôi bắt đầu đay nghiến cô ta :

- Cô đi đâu mà tới giờ này mới về ? Tôi tới đây chờ cô đã bốn tiếng đồng hồ rồi.....

- Ở hay nhỉ, Cô ta trả lời, giọng tỉnh bơ. _ Tôi đi đâu là quyền của tôi chứ. Anh có phải là chồng hay bồ bịch gì của tôi đâu mà hỏi.

Tôi cứng họng, miệng khô khốc. Mãi sau tôi mới nói ầm ức :

- Nhưng ít ra cô cũng phải tôn trọng tôi, như tôi đã tôn trọng cô chứ. Tôi đã phải chấm dứt quan hệ với người bạn gái thân nhất ở trường khi công khai đi với cô ở đó....

- Ay, ấy đừng làm như vậy cậu bé. Giữa chúng ta đã có cái gì đâu mà đã vội qua cầu rút ván nhanh như vậy. Cô ta nói, giọng như chế riễu. Đừng có vì tôi mà làm cho cô sinh viên nhà lành nào đó phải đau khổ chứ.

- Cô vừa phải thôi . Tôi uất ức nói.-. Dù sao giữa chúng ta cũng đã có ....

- Đã có gì nào anh học trò ? Cô ta hỏi như trêu người - Khó nói quá nên không nói được phải không ?

Cũng như mọi lần, tôi lại cứng họng trước kiểu ăn nói bậm trợn đến mức phũ phàng của cô ta. Tôi im lặng buồn rầu khi nghĩ rằng cô ta đã nói đúng. Giữa chúng tôi chẳng có gì đáng nói, ngoài cái chuyện chăn gối kia. Mà chuyện đó cũng là bình thường, vì đối với cô ta có lẽ tôi không phải là người duy nhất.

- Thế nào, yêu rồi phải không anh học trò ? Cô ta quàng tay qua vai tôi hỏi nhỏ. Em chỉ đùa giỡn anh một chút thôi mà anh đã làm bộ mặt đưa đám thế.

Nàng nũng nịu hôn lên mặt tôi và nắm gọn thân mình mềm mại uyển chuyển vào lòng tôi như một con mèo duyên dáng. Cơn giận trong đầu tôi tan biến và tôi lại đè nàng ra giường trong tiếng cười sặc sụa thích chí của nàng. Trên chiếc giường êm ái đó, chúng tôi lại giảng hòa với nhau bằng một cuộc mây mưa âm ỉ. Quả thật là không thể giận cô nàng lâu được, khi ôm ấp tấm thân ngùn ngụt như núi lửa đó.

Mỗi tối tôi đều mò đến nhà của Trinh, đến ngôi nhà nhỏ ở gần công viên. Ở đó chúng tôi cãi nhau liên tục, rồi lại làm lành với nhau rất nhanh trên cái giường khổng lồ kia. Nó như một cái bàn hòa giải vậy, mọi cãi vã mâu thuẫn giữa chúng tôi chỉ chấm dứt khi cả hai cùng vùi dập, dầy vò nhau trên chiếc giường êm ái nọ. Nhưng cũng dần dà tôi nhận thấy cô nàng núi lửa của tôi trái tính như một con ngựa cái khó thuần, lại đáo đẽ như một con mẹ hàng tôm và lời lẽ thì sắc như dao ông thợ cạo. Cô ta có vẻ như quá từng trải so với cái tuổi hai mươi của cô ta, còn tôi thì dường như quá trẻ so với cô ta và với tuổi hai mươi của chính mình.

Gia đình tôi đã vui vẻ đầm ấm trở lại vì cha tôi đã thường xuyên có mặt ở nhà. Ông cũng không bao giờ đi qua đêm nữa. Mà làm sao ông có thể đi đêm được nữa khi thằng con trai quý tử của ông, tức là tôi đây đã hàng đêm tới ngự chình ình ở đó. Mẹ tôi đã nhiều lần tỏ ý thán phục tôi về cái công việc mà tôi đã tự đứng ra giải quyết. Tôi thấy xấu hổ khi phải đón nhận những lời khen ngợi đó và tất nhiên là giấu biệt đi sự thực xảy ra. Tôi thường vắng mặt ở nhà, hoặc có đi về thì chỉ thoáng qua như một bóng ma. Cha tôi không nói năng gì, còn tôi thì cũng im lặng mỗi khi hai cha con giáp mặt nhau. Đôi khi tôi tự hỏi không biết cha tôi có biết được việc gì đã xảy ra hay không ? Tôi có làm điều gì sai quấy không khi cặp bồ với cô nhân tình của cha mình ? Tôi luôn bị dẫn vật đau khổ vì mỗi khi nghĩ đến Trinh, nghĩ đến tình yêu đầu đời của mình thì lại thấy bóng dáng của cha tôi, hiện ra lù lù như một tảng đá ngăn đường ở đó.

Thời gian này tôi đi học thất thường. Người tôi phờ phạc hẳn đi, như lời thằng Quân khờ bạn tôi nói ví von : “ trông người thì như một anh chàng mới lấy vợ, nhưng trông mặt thì lại thất thần như một kẻ bị vợ bỏ “. Quả thật tôi đã bước vào một cuộc tình thật sự với một người đàn bà tuyệt vời và cũng đã phải nếm mùi vị của đau khổ ghen tuông với chính người đàn bà đó. Gần như đêm nào tôi cũng phải ngồi chầu chực trên chiếc ghế đá lạnh ngắt trong công viên trước nhà Trinh để chờ đợi. Tôi ngồi một mình trong bóng tối để chong mắt nhìn vào ngôi nhà đó và để cho nỗi hờn ghen gậm nhấm trong lòng. Cô ta luôn sai hẹn khiến cho tôi phải trải qua nhiều buổi tối chờ đợi kéo dài lê thê, hàng giờ liền lờ lững đi quanh quẩn ở trong cái công viên đó, trong lòng như có lửa đốt để rồi mãi cho tới tận đêm khuya mới thấy cô ta trở về nhà, tươi tỉnh như không. Trái tim đau khổ của tôi mách bảo cho tôi biết rằng cô ta đã phản bội tôi khi quan hệ với người khác. Và thật đau đớn khi nghĩ rằng người đó chính là cha của tôi. Người mà trong hoàn cảnh trái khoáy này, tôi còn oán giận nhiều hơn nữa.

Có một lần, điên tiết lên vì ghen và vì phải chờ đợi quá lâu trong công viên lạnh lẽo trong khi cô ta rửng mỡ đi đâu đó đến tận nửa đêm mới về, tôi đã cho cô ta một cái tát thẳng tay ngay ngoài đường. Rồi tôi lôi cô ta vào nhà và đè cô ta xuống giường, nhưng không phải để làm tình như mọi khi mà để truy hỏi xem đêm nay cô ta đã đi đú đờn với ai. Có lẽ cô ta thấy cơn ghen tuông đã làm cho tôi trở nên hung bạo với đôi mắt long lên cùng với cánh tay sẵn sàng cho cô ta thêm vài cái tát nữa vào khuôn mặt xinh đẹp của mình, nên cô ta vội vàng nói : Đi chơi với cha của anh.

- Láo. Cô nói láo. Tôi không tin. Tôi gào lên và nắm lấy vai cô ta lắc dữ dội. Cô ta hoảng sợ, nói như khóc : “ Không em nói thật đấy mà. Tối nay em đã gặp cha của anh, ông Y. thật mà.....Em còn cầm cái hộp quẹt của ông ấy để quên....Nó đây này”.

Cô ta lục túi xách và đưa tôi cái hộp quẹt sáng loáng. Tôi nhận ra ngay đó là cái bật lửa mà cha tôi thường dùng. Một cái hộp quẹt hiệu Zippo có khắc hình nữ thần Tự do, món quà của một người bạn đã tặng cha tôi từ lâu. Tôi

sững sờ cầm lấy cái vật nặng trĩu ấy mà thấy đau nhói trong tim. Dù tôi đã lờ mờ nghi hoặc từ lâu, nhưng khi biết được sự thực đó thì tôi vẫn choáng váng như bị một đòn quá đau. Thì ra là cha tôi vẫn còn quan hệ với Trinh. Trong khi tôi thần thờ với cái hộp quẹt trong tay thì Trinh ngồi dưới chân tôi. Cô ta vừa khóc lóc vừa kể lể : “ Vì cần tiền nên khi ông ấy nhờ người gọi là em đến ngay. Rồi cùng đến nhà hàng K. và ở đó.....” “ Thôi câm đi !” Tôi rít lên và phũ phàng đẩy mạnh cô ta ra. Mặc cho tiếng khóc lóc năn nỉ của cô ta, tôi lão đảo ra về với đầu óc rối bời.

Ôi, trời ơi ! Cha tôi và tôi là tình địch của nhau. Chưa bao giờ tôi lại thấy căm ghét cha tôi đến như vậy. Tôi thấy ông chỉ là một kẻ đạo đức giả trong bộ mặt nhân từ. Từ trước đến giờ, ông là một người cha tốt trong gia đình, được chúng tôi kính nể vì ông đã nuôi dưỡng chúng tôi thành người và tạo dựng được một cơ ngơi bề thế như hiện nay. Riêng đối với tôi, ngoài những lời dạy bảo ông còn thường xuyên dúi vào tay tôi những cọc tiền dầy cộp, gọi là để “tiêu vật”. Nhưng giờ đây tất cả đã sụp đổ tan tành. Cha tôi đã hiện hình là một con người giả dối. Ông đã lừa dối mẹ tôi, và bây giờ ông còn lừa dối cả ....tôi nữa, mà cái hộp quẹt của ông đang nằm trong tay tôi như một bằng chứng của sự giả dối đó.

Ngày hôm sau khi cả nhà tôi quây quần bên cái ti vi như thường lệ, thì tôi móc bao thuốc lá ra. Trước mặt cha tôi, tôi cố tình chậm chạp lấy cái hộp quẹt đó ra, cái hộp quẹt Bằng - Chứng - Giả - Dối của cha tôi để châm thuốc hút. Lúc đó mẹ tôi chỉ tỏ vẻ khó chịu khi nhìn thấy tôi hút thuốc, còn cha tôi thì giật mình khi nhìn thấy cái hộp quẹt đó trong tay tôi. Ông chết lặng người đi, không thốt được lời nào cứ như thể ông vừa thấy tôi móc ra một cây súng lục vậy. Với khuôn mặt u ám và ánh mắt luôn nhìn xuống dưới đất như để lẩn tránh ánh mắt của tôi, ông ngồi im lặng mãi cho tới khi chương trình ti vi kết thúc. Còn tôi như muốn để hành hạ ông thêm nữa, thỉnh thoảng lại cầm lấy cái hộp quẹt Bằng - Chứng - Giả - Dối đó lên và khề khà châm thuốc hút.

Từ đó giữa cha tôi và tôi dường như lúc nào cũng có một bức tường vô hình ngăn cách. Ông ít khi gặp mặt tôi, nhưng vẫn không quên cho tôi những khoản tiền “tiêu vặt” khổng lồ như trước kia. Về phần mình tôi cũng hối hận vì đã làm một việc không phải với đạo làm con như thế. Tôi rất muốn gặp cha tôi để xin ông tha thứ cho những cơn ghen mù quáng trong đầu tôi đã không cho tôi làm điều đó. Ở đâu đó giữa cha tôi và tôi luôn ẩn hiện bóng dáng của Trinh, ẩn hiện như một bóng ma ngăn cách hai cha con chúng tôi.

Để tránh mặt cha tôi, tôi thường xuyên vắng nhà và chui vào Ký Túc Xá sinh viên để tá túc. Trong cái “quan tài” khổng lồ luôn kêu cọt két của thùng Quân khờ, tôi trằn trọc suốt đêm để suy nghĩ về cái hoàn cảnh trớ trêu của mình. Tâm trạng của tôi lúc này đang ở trong tình trạng mà người ta thường nói vắn vè là “con tim không chịu làm theo mệnh lệnh của trí óc”. Lý trí mách bảo tôi rằng hãy xa rời người đàn bà yêu quái đã đưa cha con tôi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này. Nhưng trái tim non nớt của một kẻ mới yêu lần đầu như tôi thì dường như co dúm lại vì nỗi khiếp sợ khi phải xa rời Trinh. Chỉ nội ý nghĩ phải chia tay với cô ta đã làm cho tôi đau nhói trong lòng. Tôi sợ mất Trinh, sợ cái khoảng không trống vắng đầy đau khổ trong tim tôi khi không còn Trinh nữa. Cô ta đã để lại dấu ấn quá đậm trong cuộc đời trong trắng của tôi, y như một vết bẩn trên tờ giấy trắng tinh vậy.

Chỉ mới vài ngày không gặp Trinh, tôi như đã phát cuồng lên. Không chịu đựng được lâu hơn, tôi xách xe lao đến nhà cô ta. Khi quẹo vào con đường nhỏ quen thuộc của nhà người yêu, tôi bỗng sững người lại. Không thể tin vào mắt mình nữa khi tôi trông thấy chiếc xe hơi màu đen hiệu X..... Chiếc xe của cha tôi và vào một giờ khuya khoắt như thế này. Đầu óc choáng váng, tôi quay xe lại và bỏ chạy như điên trên đường phố mà chẳng biết đi đâu. Sau một hồi chạy vòng vèo bạt mạng mà chẳng xảy ra tai nạn nào như ý muốn, tôi lại chui vào một quán nhậu còn mở cửa. Ở đó trong tâm trạng của một kẻ muốn chết, tôi uống không biết bao nhiêu ly rượu đắng ngắt.

Cuối cùng tôi mò về tới KTX và chui vào cái “quan tài” của thằng Quân khờ để ngủ. Đêm đó tôi mong muốn mình đang nằm trong một cái quan tài thật sự, để được chấm dứt những nỗi đau khổ đang làm tôi như muốn phát điên lên.

Sáng hôm sau tỉnh dậy với cái đầu nhức như búa bổ, tôi nhanh chóng quyết định phải chia tay ngay tức khắc với người đàn bà đáng khinh bỉ đó. Ngay lập tức tôi tới thẳng nhà cô ta để thực hiện quyết tâm của mình.

Đến trước ngôi nhà quen thuộc làm tôi nhớ lại cái lần đầu tiên đến đây để bắt ghen cho mẹ tôi. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Trinh và cũng là lần đầu tiên tôi bị cô ta hớp hết hồn vía. Tôi thấy đau nhói trong lòng khi nghĩ rằng đây sẽ là lần cuối cùng mình đến căn nhà này.

Cửa mở, khuôn mặt rạng rỡ của Trinh hiện ra chào đón tôi. Cô ta ôm lấy tôi và mừng rỡ cho tôi biết rằng, đêm qua cha tôi đã đến đây để lấy hết đồ đạc của ông. Cô ta chỉ tay vào căn phòng đã trống huyệt trống hoác. Những món đồ đắt tiền như dàn máy nghe nhạc, tivi...

Trong lòng rộn ràng niềm vui sướng, nhưng tôi không khỏi có chút nghi ngờ khi ngạc nhiên hỏi cô ta :

- Nhưng tại sao cha anh lại lấy đồ đạc lúc nửa đêm ? Đêm qua anh đã đến và thấy xe hơi của ông ấy...

- Tại vì ông ấy muốn ở lại như trước nhưng em không đồng ý. Em nói là em đã có anh. Và yêu cầu ông ấy mang những món đồ của ông ấy về.

Thế là bao nhiêu căm ghét trong tôi đã biến đi đâu hết. Nhanh như chúng chưa từng có trong tôi vậy. Rồi chúng tôi lại quấn lấy nhau và chiếc giường hòa giải êm ái ở nhà cô nàng lại làm tốt đẹp nhiệm vụ của nó. Thậm chí tôi đã tự trách mình là quá hồ đồ khi vội kết tội oan cho cô ta. Ngay lập tức tôi xoay của mẹ tôi một số tiền lớn, với lý do để chung vốn kinh doanh với bạn bè để đưa cho Trinh mua lại những món đồ mà cha tôi đã lấy về. Chúng tôi đã làm lành với nhau như chẳng có chuyện gì xảy ra và sẽ lại ở bên nhau

hạnh phúc.

Nhưng tôi đã lầm. Cô nàng núi lửa là một kẻ nói dối rất giỏi nhưng hành động thì lại rất dở. Tôi đã nhiều lần phát hiện ra bằng chứng có sự hiện diện của con người ấy, người cha đạo đức giả của tôi trong căn nhà này. Tôi lại rơi vào tình trạng đau khổ, dần vật.....

Cho đến một ngày kia, tôi cố tình ở lại qua đêm tại nhà nàng. Trong lúc Trinh đang ngủ say còn tôi thì trần trọc mãi không ngủ được thì chợt có ánh đèn xe chiếu sáng rục căn phòng. Tôi nhòm dậy nhìn qua cửa sổ và giật mình khi nhìn thấy chiếc xe hơi của cha tôi, và nó đang quẹo để chạy thẳng vào nhà. Tôi lạnh người vì ý nghĩ sẽ phải chạm trán cha tôi trong một hoàn cảnh éo le như thế này. Đột nhiên chiếc xe hơi dừng lại, pha đèn sáng rục vào tận phòng. Có lẽ cha tôi đã nhận ra chiếc xe gắn máy của tôi đã được dựng một cách cố ý ở phía trước . Đó chính là món quà mà cha tôi đã mua cho tôi khi tôi đậu vào đại học.

Nhìn thấy chiếc xe gắn máy dựng cản đường vào trong sân, có lẽ cha tôi đã phải dẫn vật ghê gớm lắm trước cửa nhà, khi ánh đèn xe trên tường rung lên như giận dữ. Còn tôi thì đứng như trời trồng sau khung cửa sổ, ngược thất lại với những ý nghĩ trái ngược nhau. Một phần thì tôi muốn ông bước vào đây để thấy được cái cảnh trở trêu là thằng con trai quý tử của ông, tức là tôi đây đang ở trên giường với nhân tình của ông. Nhưng phần khác thì tôi lại không muốn ông bước vào để đừng thấy cũng cái cảnh đáng buồn ấy. Và dù có ghen tuông hay căm ghét cha mình đi nữa thì tôi vẫn không muốn ông thấy được cái cảnh tôi đang là một tên tình địch đắc thắng của ông. Vì ông vẫn là cha của tôi.

Cuối cùng thì chiếc xe gầm lên khe khẽ, nó thụt lùi, lùi dần cho tới khi ánh đèn pha chiếu trên tường mờ nhạt đi rồi biến mất hẳn. Tôi thở phào hứ vía vì giây phút căng thẳng đã trôi qua. Giờ đây tôi mới thấy mừng vì cha tôi đã bỏ về. Dù sao thì tôi cũng thấy xấu hổ vì ý nghĩ đã chơi cho cha mình

một vố quía nặng như thế. Và còn một điều nữa mà giờ đây tôi mới thấy rõ như ban ngày, đó là Trinh đã phản bội tôi khi cô ta vẫn tiếp tục mối quan hệ cũ và đẩy cha con tôi vào một hoàn cảnh dở khóc dở cười như thế này. Tôi đánh thức cô ta dậy bằng cách nắm đầu dựng dậy và làm cho cô ta tỉnh ngủ bằng một cái tát thẳng tay :

- Cô đã lừa dối tôi. Tôi gào lên. Cô vẫn còn quan hệ với con người kia ?

Mắt cô ta long lên sòng sọc khi nhìn tôi và giọng nói rít lên đầy thách thức :

- Tôi tưởng anh biết điều đó từ lâu rồi chứ ? Hay anh giả vờ không biết ? Phải, tôi còn quan hệ với ông ấy. Vì tôi cần tiền. Tất cả các khoản tiền mà tôi có được trong thời gian qua đều do ông ấy cả. Nếu không thì tôi đã ra ngoài đường mà ở rồi. Vì vậy mà tôi vẫn còn quan hệ với ông ấy.

- Vậy ra những món đồ...đồ đạc ông ấy không lấy...lấy về...

- Không. Ông ấy không lấy về mà tôi bán đi đấy. Có như thế thì anh mới mua lại chứ....

- Cô đúng là một con đĩ !

- Đúng, nhưng không phải với anh. Vì anh làm gì có tiền. Nếu anh có tiền thì tôi đã chẳng cần phải tiếp tục mối quan hệ với ông già đó đâu. Cô ta thân nhiên nói những lời lẽ làm cho tôi cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Tôi chỉ biết cứng họng vì những lời cô ta nói đều là sự thực cả. Tôi nói, giọng như ghen đi :

- Loại người như cô đâu có biết gì về tình yêu....

Cô ta cười phá lên : “ Tình yêu ư ? Với ai ? với anh hay với ông già của anh ? Với cha anh thì không được rồi. Còn với anh thì tình yêu sẽ tiến tới đâu ? Liệu anh và cái gia đình danh giá của anh có chấp nhận tôi không ? Chắc chắn là không rồi. Người mà anh lấy sẽ là một cô gái nhà lành, cũng thuộc gia đình danh giá như gia đình anh. Như cái cô Quyên học cùng trường với anh đó.

Mặc dù những lời nói của cô ta làm tôi khó chịu nhưng nó lại đúng sự thật. Phải, làm sao tôi có thể đi đến hôn nhân với Trinh được. Ngay dù cho tôi có muốn thì chắc chắn gia đình tôi sẽ không đời nào chấp nhận cho tôi lấy một cô gái như Trinh, nhất là cha tôi. Điều đó rõ như ban ngày. Ngay chính bản

thân tôi cũng là một sự mâu thuẫn rồi bởi, khi không thể tự trả lời rằng mình có thể lấy Trinh làm vợ hay không ? Nhưng tôi cũng không muốn mất cô ta. Chỉ nội ý nghĩ phải xa rời cô ta cũng đã làm tôi rụng rời tay chân rồi.

Để không thể mất cô ta, tôi đã xách đồ đến ở với Trinh trong căn nhà nhỏ có chiếc giường khổng lồ êm ái kia. Và cũng để cô ta không quan hệ với ai khác ngoài tôi ra, tôi cũng không ngần ngại xoáy một số tiền lớn của gia đình để đi xây dựng tổ ấm mới. Thế là tôi đã bước vào một cuộc phiêu lưu với một mối tình rồ dại mà chẳng ai biết nó sẽ đi về đâu. Cũng như bắt đầu một cuộc sống gia đình với người đàn bà tuyệt đẹp được sinh ra không phải để làm một người vợ. Ban ngày chúng tôi đi ăn, xem những bộ phim cao bồi mà cả hai cùng ưa thích, rồi đi ăn tối ở các nhà hàng sang trọng nhất. Về đến nhà, chẳng có việc gì để làm nên chúng tôi cãi cọ nhau, rồi lại làm lành với nhau trên cái giường hòa giải khổng lồ kia. Ngày hôm sau lại đi chơi, rồi tiếp tục cãi cọ gây gổ và cuối cùng làm lành với nhau.

Khi số tiền tôi đem theo đã cạn đi thì dường như chúng tôi gây gổ với nhau nhiều hơn và làm lành với nhau ít hơn trước. Chỉ có tiền, thật nhiều tiền thì mới có được hạnh phúc với những cô nàng như thế này, nếu gọi đấy là hạnh phúc. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao những người đàn ông giàu có hay có quyền chức mà có những cô nhân tình trẻ đẹp thì thường hay phải sạt nghiệp hoặc phải đi tù.

Chuyện học hành của tôi chệnh mảng đến mức nếu không có thằng Quân khờ thì tôi đã bỏ học từ lâu rồi. Vì từ khi đến nhà Trinh ở, tôi đã không còn đến trường đều đặn nữa. Hàng ngày, thằng Quân phải đem bài vở đến cho tôi. Rồi nó còn ngồi cặm cụi chép bài vở, và giảng bài ở trường về cho tôi nữa. Trinh chấp nhận sự có mặt của nó bằng một sự dửng dưng như không. Dường như cô ta cho rằng nó cũng giống như tôi, một tên học trò chỉ biết quanh quẩn bên váy mấy cô nữ sinh.

Nhưng rồi cô ta đã phải thay đổi thái độ đối với người bạn thân của tôi.

Vốn là người hiền lành tốt bụng, thậm chí có hơi chậm chạp, nhưng thằng Quân khờ xuất hiện đúng lúc trong cuộc sống đôi lứa đang có chiều tan rã của chúng tôi. Nó đã mau chóng trở thành vừa là bạn thân thiết của cả hai chúng tôi, lại vừa như một chiếc van an toàn sẵn sàng làm việc khi cuộc sống của cả hai chúng tôi ngày càng trở nên bế tắc, và để bùng nổ hơn bao giờ hết. Chúng tôi thường xuyên ca thán trách móc lẫn nhau và trút tất cả những lời than vãn đó vào tai nó. Như một ông trọng tài vô tư, nó lắng nghe một cách chăm chú tất cả những gì chúng tôi phàn nàn về nhau, hỏi thêm vài chi tiết nữa để rồi quên luôn chẳng bao giờ nhắc lại lần thứ hai. Nhưng như thế cũng là quá đủ. Chúng tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm khi trút được tất cả nỗi bực dọc ở trong lòng vào tai ông bạn khờ khờ nhưng tốt nết đó. Dần dà Trinh cũng chấp nhận sự có mặt của thằng Quân trong nhà như một sự đương nhiên. Thậm chí cô ta còn tỏ ra thân thiết với thằng Quân hơn khi biết được gia đình nó rất giàu có ở dưới quê.

Cha tôi đã không đến nhà Trinh từ lâu, kể từ cái đêm mà ông suýt đụng độ với tôi ở đó. Nhưng một hôm cha tôi xuất hiện trước sự ngỡ ngàng của chúng tôi :

- Ba muốn nói chuyện riêng với con. Ông nói như ra lệnh, mắt không nhìn ai.

Trinh vùng vằng khó chịu nhưng trước ánh mắt cương quyết của cha tôi, cô ta đành phải cùng với thằng Quân khờ rút ra ngoài. Cha tôi chốt cửa lại. Ông nhìn quanh căn phòng, và tôi nhìn thấy vẻ khó chịu của ông khi nhìn thấy chiếc giường không lồ trong phòng. Sau vài lời hỏi thăm, cha tôi đưa cho tôi một cái bao giấy và nói :

- Hôm nay ba đến thăm con và để đưa con một ít tiền tiêu vặt. Nhưng lý do chính ba đến đây là để khuyên con trở về nhà. Số tiền mà con đã lấy ở nhà khi bỏ đi thì ba mẹ đã giải quyết xong rồi. Con hãy trở về nhà vì sắp thi cử rồi...

- Cám ơn ba nhưng con sẽ không về đâu. Tôi cố tạo vẻ lạnh lùng để trả lời ông.

Đột nhiên cha tôi đến bên tôi, ông quỳ xuống và nói, giọng nghẹn ngào :

- Con ơi. Ba là người có lỗi trong tất cả câu chuyện đáng buồn này. Ba đau lòng lắm vì đã gây ra tội lỗi và giờ đây bắt con phải gánh chịu. Để con bỏ nhà, bỏ học như thế này thì lỗi ở tại ba hết...

Và ông khóc. Phải. Cha tôi đã khóc. Những giọt nước mắt chảy xúông khuôn mặt mà giờ đây tôi mới nhận thấy có nhiều nếp nhăn của ông. Tôi vội vàng đỡ cha tôi dậy. Nhưng ông giữ chặt tay tôi và nói trong cơn thổn thức :

- Bây giờ ba có nói gì thì cũng không thể bào chữa những tội lỗi gây ra cho con. Chỉ biết rằng ba đã hối hận lắm rồi, và nỗi hối hận này sẽ theo ba đến chết. Ba chỉ còn biết mong con hãy tha thứ cho ba một lần. Hãy vì ba mà trở về nhà. Hãy vì ba mà đừng bỏ học con nhé...

Tôi cũng đã khóc. Vừa khóc tôi vừa hứa với cha tôi là tôi sẽ không bỏ học. Và sẽ thu xếp để trở về nhà sớm. Cha tôi và tôi nắm tay nhau mà nước mắt trào ra.

Ngày thi tốt nghiệp đã cận kề rồi, vì nhớ lời hứa với cha tôi nên tôi đã quyết tâm đến trường. Tôi đã đuối sức học kể từ ngày lao vào cuộc tình ái với Trinh và bây giờ thì tôi phải cố gắng để lấy lại thời gian đã mất. Thật buồn cười khi người giúp tôi trong thời gian học nước rút này lại chính là Quyên, và người đã thuyết phục Quyên đến dạy kèm cho tôi ở trường lại chính là...cha tôi. Ông đã khuyên nàng coi như không có chuyện gì xảy ra và cố gắng giúp đỡ tôi việc ôn thi. Và Quyên đã không tỏ thái độ giận dỗi nào đối với tôi cả, mà đối với tôi thì nàng có tặng tôi mấy cái tát thì cũng còn là quá nhẹ nhàng.

Hồi xưa tôi nhớ mình hay điếu cợt câu chuyện thần thoại về Nữ Thần Tình Yêu, gương cung bắn với đôi mắt bị bịt kín. Thật ngớ ngẩn khi con người ta lại có thể mù quáng được trong tình yêu. Lúc đó tôi nghĩ rằng chỉ có những cô nương nhà lành hay những anh chàng nhà quê khờ khạo như

thằng Quân khờ bạn tôi thì mới có thể mù trong tình yêu được, chớ còn những kẻ như tôi thì thật khôi hài mà nói như vậy. Nhưng tôi đã lầm và ngỡ ngàng ra sao khi biết tin Trinh đã phản bội tôi. Chính trong một ngày bạn rộ ôn thi với Quyên , tôi đã nhận được một lá thư của cô ta cùng với một số đồ đạc ít ỏi của mình. Thư cô ta viết ngược ngoạc đầy lỗi chính tả : “ *Tôi xin chúc anh và cô bạn gái nhà lành của anh được nhiều hạnh phúc. Tôi xin rút lui ra ngoài cho cả hai cùng vui vẻ nhé. Nhưng tôi không buồn đâu. Tôi cũng tìm ra cho mình một nguồn vui mới ở nơi người bạn thân của anh rồi. Đó là anh Quân. Anh ấy không khờ chút nào. Đừng có đến nhà tôi nữa nhé. Tôi xin gửi trả tất cả đồ đạc của anh.*” Ký tên : Trinh.

Tôi như đã bị giáng một đòn quá nặng khi nghe tin đó. Thậm chí tôi còn không tin rằng đó là sự thực, ngay cả khi nhìn thấy đồng đồ đạc thảm hại của mình được Trinh gửi trả. Có lẽ đó chỉ là một trò đùa ác ý của cô ta chăng ?

Bỏ mặc buổi học và bỏ mặc Quyên ở đó, tôi nhảy lên taxi để chạy ngay đến nhà của người đàn bà phản bội. Bóng đêm đã phủ xuống khi tôi đến trước ngôi nhà quen thuộc. Một cảm giác kỳ lạ cứ lớn vớn trong đầu tôi và càng lúc càng hiện ra rõ ràng hơn. Không bao giờ có một trò đùa dã man và vô lý đến như vậy, giữa một người là người yêu và một người là bạn thân nhất của tôi. Chỉ có một điều duy nhất có thể biện minh cho một trò đùa vô lý đến như vậy. Đó là sự thực và phải là sự thực mà thôi.

Căn phòng quen thuộc yên tĩnh đến lạ kỳ. Chỉ đến khi tôi đứng sát bên cửa sổ với trái tim đập thành thạch như muốn vỡ tung ra vì hồi hộp, thì tôi mới nghe thấy có tiếng động. Tiếng động quá quen thuộc đối với tôi đến mức không thể lầm lẫn vào đâu được. Tiếng gào thét, tiếng rên rỉ vì khoái lạc như tiếng mèo kêu trong những đêm động đực, và tiếng chiếc giường nệm khổng lồ cũng đang rên lên vì sung sướng. Hoàn toàn giống với chúng tôi chỉ mới một vài đêm trước đây mà thôi. Chỉ có điều, tôi không phải là kẻ trong cuộc như mọi lần mà là một kẻ đang đứng rình ngoài cửa sổ. Và kẻ

thay thế tôi cũng chính là thằng bạn thân nhất của mình.

Cú đánh quá mạnh làm tôi choáng váng. Tôi điên cuồng lao ra ngoài đường với tâm trạng vô cùng hoảng loạn. Tôi muốn tìm lấy một thứ gì đó, như một con dao găm hay một cây súng rồi quay trở lại căn phòng đáng nguyên rủa kia để giết. Tôi sẽ giết hết tất cả ở đó. Tôi sẽ tàn sát hết tất cả và cả bản thân mình nữa. Tôi sẽ bắn giết thật sự chứ không phải như trên xinê nữa. Bầu máu nóng của tuổi hai mươi sôi sùng sục trong huyết quản của tôi và nó kêu gọi tôi phải giết và giết.....

Có một bàn tay mạnh mẽ đã ngăn tôi lại khi tôi lao ra khỏi con hẻm. Đó chính là cha tôi, và có lẽ ông vừa đến đó. Vừa giữ chặt lấy tôi, cha tôi vừa nói :

- Ba đây. Hãy dừng lại một chút. Ba muốn nói chuyện với con.....
- Buông con ra. Tôi thét lên trong cơn giận dữ điên cuồng. Hai đứa chúng nó đã phản bội con...Con sẽ giết chết hai đứa chúng nó. Giết tất cả chúng nó...
- Thì chính vì việc này mà ba muốn nói chuyện với con. Nhưng con phải đứng yên đừng có vùng vẫy nữa vì ba đang muốn dứt hơi rồi đây.

Tôi ngừng lại và thở hồng hộc. Cha tôi cũng vậy khi ông nới lỏng bàn tay giữ tôi. Tôi nhận thấy cha tôi cũng chẳng còn mạnh khỏe nữa khi thấy ông thở dốc nặng nề qua cuộc giằng co với tôi vừa rồi.

- Ba đã biết tất cả rồi vì Quyên vừa cho ba hay. Ba muốn nói chuyện với con. Cha tôi nói và ông dứt khoát kéo tôi theo ông vào cái công viên bên kia đường. Chúng ta hãy đến cái ghế đá kia ngồi nói chuyện.

Thật trở trêu khi đó chính là chiếc ghế đá lạnh lẽo mà tôi đã ngồi chờ Trinh trong nhiều đêm dài. Ngồi nơi đây có thể nhìn thấy căn nhà nhỏ đó đang chìm trong bóng tối và tim tôi đau nhói lên khi nghĩ về những gì đang xảy ra trong đó.

- Cha con ta hãy nói chuyện với nhau như hai người bạn, hoặc như hai người đàn ông nhé. Cha tôi nói khi chúng tôi cùng ngồi xuống cái ghế đá

lạnh ngắt. Ông đã nhìn thấy ánh mắt căm thù của tôi khi nhìn mãi vào căn nhà kia. Hãy bình tĩnh con ạ. Ba rất hiểu con ở trong tình trạng này...

- Ba không hiểu được đâu. Tôi thét lớn, giọng nện đi vì uất ức. Ba hãy để cho con yên. Hãy để con làm gì mặc con. Bây giờ con chỉ muốn xông vào căn nhà khốn kiếp kia để giết chết cả hai đứa chúng nó rồi con sẽ tự giết con luôn. Bây giờ con không cần lời khuyên bảo của ai hết. Ba ơi ? Ba không thể nào hiểu được đâu.

- Ba hiểu được chứ...

- Không. Ba không thể hiểu được vì ba không bao giờ ở vào hoàn cảnh hiện thời của con. Trời ơi ! Ba phải ngồi ở đây để nhìn thấy cảnh một kẻ là người yêu của mình, với một kẻ là bạn thân nhất của mình đang phản bội mình trong căn nhà kia thì ba mới hiểu được.....

- Con ơi. Ba hiểu được vì chính ba đã ở vào hoàn cảnh đó. Cha tôi nhẹ nhàng nói . Chỉ cách đây vài tháng thôi thì ba cũng đã ở trong một hoàn cảnh tương tự như con hiện thời, thậm chí cũng ngồi trên chính cái ghế đá này để nhìn căn nhà đó. Chỉ có một điều khác nhau duy nhất, đó là không phải người bạn thân nhất mà là người con trai yêu quý nhất của mình...

Tôi sửng sờ kinh ngạc nhìn cha tôi. Ông nói ra bằng giọng nói nhẹ nhàng và chân tình như một người bạn đang nói chuyện với một người bạn vậy. Đột nhiên tôi như hiểu tất cả, và cũng đột nhiên cơn giận dữ điên cuồng trong con người tôi như tan biến đi khi nghe cha tôi thú nhận ra những điều đó. Một cảm giác lẫn lộn giữa sự ngỡ ngàng ân hận cùng nỗi xót xa cay đắng chen lẫn trong lòng tôi làm cho tôi bối rối...

- Ba nói điều đó với con hoàn toàn không phải là để trách móc con hay làm cho con phải khó xử. Ba nói những điều đó một cách chân thành nhất từ đáy lòng mình, để tránh cho con có thể làm một việc rồ dại nào đó có thể hại đến bản thân con, hay đến tương lai của con. Nếu điều tồi tệ nào đó xảy ra cho con thì ba sẽ đau lòng lắm vì chính ba là người có lỗi....

- Không. Sẽ không có điều nào xảy ra đâu. Tôi nói, giọng nện đi vì xúc động. Con không hề nghĩ rằng việc con đã làm đó đã khiến cho ba phải đau lòng...

- Không hề gì. Chính điều đó đã giúp ích cho ba nhiều lắm. Có lẽ những lời khuyên bảo của ai lúc đó cũng khiến ba không nghe đâu. Chỉ đến khi con cặp bồ với cô ta thì ba mới có được một bài học đích đáng như thế. Có như thế thì ba mới thoát khỏi vòng tay ma quái của cô ta. Cũng như thực tế phũ phàng hôm nay của người bạn con sẽ là một bài học đích đáng cho con, khiến con thoát khỏi được cô ta.

- Chính con mới là kẻ có lỗi trong tất cả chuyện này. Tôi nói lên tiếng nói tự đáy lòng mình.

- Không. Ba tôi nói khi ông nhìn thẳng vào mắt tôi. _ Con không hề có lỗi. Chính ba mới là người có lỗi trong chuyện này. Ba đã từng này tuổi rồi mà còn làm một việc vô đạo đức đến như thế. Nếu không có câu chuyện phiêu lưu tình ái của con thì ba cũng sẽ còn phải ngụp lặn trong bùn nhơ, trong tăm tối của ngôi nhà kia không biết đến bao giờ. Ba đã phạm sai lầm. Bởi vì ba cũng chỉ là một con người như mọi con người bình thường khác mà thôi.

Tôi ngượng ngập nhìn vào ánh mắt hiền hậu của cha tôi.

Cuộc đời này có rất nhiều loại người xấu xa như vậy. Nhưng đừng buồn về điều đó con ạ. Phải có người xấu để làm thứ thuốc thử cho người tốt. Giống như phải có chất axit độc hại thì mới lọc trong quặng ra thứ vàng ròng nguyên chất vậy. Hãy đứng thẳng dậy sau khi vấp ngã. Con hãy còn tương lai tốt đẹp phía trước. Đừng làm hại bản thân mình vì một con người không xứng đáng như vậy con trai ạ. Hãy cho đây là một bài học đầu tiên của cuộc đời con đi, con trai ạ. Một bài học mà không có trường lớp nào dạy cho con được. Một bài học mà chỉ có trong cuộc sống thực mới dạy cho con và con phải trả giá mới học được.. Và bài học này sẽ chỉ có ích đối với con mà thôi. Chắc chắn chẳng bao lâu nữa, người bạn của con hiện ở trong đó sẽ phải ngồi ngoài này để nhìn vào ngôi nhà đó y như con đêm nay. Mà không biết anh ta có rút ra được một kinh nghiệm nào không từ bài học đầu tiên của cuộc đời này ? Chính ba cũng đã học được một bài học ở lần vấp ngã này và nó là bài học cuối cùng của cuộc đời ba rồi con trai ạ.

Còn bây giờ thì điều cuối cùng mà ba muốn nói với con là : “Cám ơn con. Nếu không có con thì...”

Tôi đỏ bừng mặt. Đã có lúc tôi tưởng tượng ra cha tôi đã nói với tôi câu này nhưng ở trong hoàn cảnh hoàn toàn khác.

Chúng tôi đứng dậy và bước ra khỏi công viên. Tôi đưa mắt cố nhìn lần chót vào ngôi nhà đang chìm trong bóng đêm đen kia. Cha tôi khoác lấy vai tôi, rồi hai cha con cùng đi về phía con đường đang tràn ngập ánh đèn. Đột nhiên tôi nhận thấy đã từ lâu lắm rồi, giờ đây tôi mới lại được đi trong vòng tay thân yêu của cha mình.

Sài Gòn ngày 31/12/2007

HẾT

Mai Tú Ân
Chuyện tình trong hang Én
Có một thời như thế

(Kính tặng các bà mẹ việt nam anh hùng)

Tôi biết nhà có khách khi đi học về. Một bà già gầy gò mái tóc bạc trắng, lưng hơi còng đang ngồi ngấp nghé bên cánh phàn với cái tay nắn nghèo nàn để ngay bên cạnh. Mẹ tôi ngồi tréo ngoe chân trên xa lông phòng khách hất hàm giới thiệu tôi với bà già bé nhỏ đó :

- Đó, nó về đó.

Bà già quay lại nhìn tôi. Khuôn mặt nhăn nheo của bà bỗng trở nên rạng rỡ hơn khi bà reo toáng lên :

- Ôai, Trời. Thằng cu Tý đây hả ? Nó lớn khiếp quá rồi. Ra đáng một cậu thanh niên rồi....

Thật bất ngờ khi bà lão ôm chầm lấy tôi vào lòng. Rồi bà nắm lấy tay tôi, hồ hởi cười nói mà chẳng để ý đến mẹ tôi đang cau mày khó chịu :

- Àùi chà, cái thằng Tý con này càng lớn càng đẹp giai giống y như thằng bố nó. Thế có nhận ra bà không hở Tý ?

Tôi ngượng nghịu đứng nhìn bà. Và hình ảnh quen thuộc của bà già này lúc tôi còn nhỏ đã hiện về.

- Có phải là bà là bà Bính, bà Bính ba...ba càng không ạ ? Tôi hỏi mà cũng không chắc chắn lắm.

- Trời ơi. Nó còn nhớ đến cả tên tục của tôi nữa chứ. Mẹ bố nhà anh. Cứ tưởng là anh đã quên cả tôi rồi chứ.

Bà Bính vui hẳn lên khi biết tôi còn nhớ đến bà và bô bô lên kể những chuyện ngày xưa ngày xưa của tôi. Trí óc thời thơ ấu của tôi chỉ còn lơ mơ về một bà già nhỏ bé nhưng luôn vui vẻ nhanh nhẹn. Bà luôn ấm lòng đám trẻ con cháu chặt đông đảo của cả họ chúng tôi đi chơi vòng vòng trong

xóm khi cha mẹ chúng đi vắng. Kỷ niệm về của những ngày xa xưa đó hiện về quen thuộc như những bài hát ru mà bà Bính thường hát cho chúng tôi nghe hồi đó.

Giọng mẹ tôi lạnh tanh vang lên làm bà lão bé nhỏ đang vui vẻ phải nín bật :

- Bác phải trở về quê ở với con Năm, thằng Tư thôi bác Bính à. Vì nhà cháu đã có người giúp việc rồi.

Bà Bính im lặng hồi lâu rồi mới nói, giọng run run :

- Nhưng ở dưới quê hai đứa đó không khá giả gì. Đứa nào cũng đông con và nghèo quá. Bác đã phải cho chúng nó lĩnh tiền tử tuất của bác trai và hai đứa con bác rồi mà chúng cũng bữa đói bữa no. Bác về quê thì lại ăn bám vào chúng nó...

- Nhưng chúng cháu không cần người giúp nữa. Mẹ tôi gắt lên. Thôi, bác ở chơi ít ngày rồi về quê hay đi đâu thì đi...

- Bây giờ bác còn biết đi đâu nữa. Bà Bính nghẹn lời như muốn khóc. Ôu thành phố này bác đâu có quen biết ai ngoài gia đình cháu. Thôi thì cháu cứ cho bác ở đây làm việc nhà và chăm mấy đứa nhỏ giống như người làm của cháu. Cháu đâu phải tốn tiền trả lương cho bác như trả cho người giúp việc đâu...Bác già rồi, ăn uống chẳng bao nhiêu. Ngoài ra bác còn tiền trợ cấp gia đình liệt sĩ nữa bác sẽ góp vào...

- Xì, tiền trợ cấp với lại tiền mấy suất liệt sĩ của bác ở dưới quê thì sống được chứ chẳng bõ bèn gì với nhà này. . Mẹ tôi cắt ngang lời bà. Vấn đề không phải là tiền bạc. Dù gì thì bác cũng là họ hàng ruột thịt của tôi, để bác ở đây mà đối xử với bác như kẻ ăn người làm thì bạn bè tôi biết người ta cười vào mặt tôi à... Thôi, để tôi tìm chỗ nào cần người giúp việc nhà, tôi giới thiệu cho bác nhé.

- Nhưng bác muốn được ở đây để chăm sóc mấy đứa nhỏ nhà này. Bà Bính nói, giọng nghẹn ngào. Bác muốn được chăm sóc tụi nó như con cái mình...

- Hừm, đến bây giờ bác mới nghĩ đến chuyện con cháu bác. Mẹ tôi khinh khinh nói. Lúc trước bác cũng có con có cái như mẹ cháu, nhưng vì bác sĩ diện cho lắm vào để chồng con chết trận cả. Để bây giờ trợ trợ cái thân già mà chẳng có lấy một đứa cháu nối dõi tông đường. Hồi đó bác đừng có

hăng hái xung phong cho cậu Khải, cậu Quân đi bộ đội thì giờ này làm gì không có cháu bé cháu bông. Đó là tại bác tất cả. May mà mẹ cháu không có cái tính sĩ diện như bác....Bà Bính im lặng nghe mẹ tôi nói. Dường như bà đau đớn lắm trước những lời lẽ chì chiết của mẹ tôi, qua tiếng nấc nghẹn nghẹn cố nén của bà.

Bà Bính cũng đã từng có hai người con trai là liệt sĩ. Rồi chồng bà cũng hy hình từ thời chống Pháp. Gia đình bà có đến ba người đã bỏ mình cho Tổ Quốc, thế mà giờ này bà phải vất vả tìm chỗ nương tựa khi tuổi già xế bóng.

Bà Bính sụt sịt lên tiếng, giọng đuối hẳn đi :

- Thì mợ cứ để cho tôi làm bất cứ việc gì trong nhà. Với lại có nhiều việc để người trong nhà làm tốt hơn để người ngoài làm mợ Tư à. Như chăm sóc thằng cu Tý này...

- Phì, phì....Mẹ tôi phì cười, sặc cả chén nước đang uống. Thằng Thằng nó to như cái đình thế kia chứ bé bỏng gì mà cần bác chăm sóc. Nó đã tới tuổi nghĩa vụ quân sự rồi đó, chứ có còn bé bỏng như trước đâu mà chịu để cho bà chăm sóc. Thôi để con cho bác ít tiền bác bác về quê ở với con Năm..

Bà Bính hết nhìn mẹ tôi rồi nhìn tôi ngơ ngác. Rồi bà cảm mặt nhìn xuống đất như để che giấu những giọt nước mắt sắp lăn xuống ø....

- Con muốn bà Bính ở đây chăm sóc cho con. Tôi buộc miệng lên tiếng nói mà chưa hiểu mình muốn nói gì. Có thể đơn giản tôi không muốn nhìn thấy một bà già như bà Bính phải chảy những giọt nước xuống đôi má nhăn nheo già cỗi, cũng có thể tôi muốn làm gì đó trái với ý của mẹ tôi. Khi bắt đầu lớn lên tôi thường hay chống đối với mẹ tôi, vì mẹ tôi luôn tôi như một đứa trẻ con. Như việc tôi tới tuổi nghĩa vụ thì mẹ tôi chẳng thềm hỏi tôi lấy một tiếng mà tự động chạy chọt lo lót để hoãn đợt nhập ngũ này.

- Đó, cháu thấy chưa ? Bà Bính reo lên nói với mẹ tôi. Thằng cu Tý vẫn còn muốn có bà chăm sóc cho nó đấy.

Để tránh nhìn ánh mắt sáng quắc dữ dội của mẹ tôi chiếu vào, tôi ngó lơ nhìn bà Bính khi bà đang huyên thuyên kể những chuyện ngày xưa của tôi. Tôi cười ngượng nghịu khi nghe những chuyện bà kể vì tôi hầu như chẳng còn nhớ gì cả. Nhìn bà Bính đang vui vẻ trở lại tôi nghĩ mình đã làm một

việc đúng.

Bà Bính là chị ruột của bà ngoại tôi. Chồng và con của bà đã hy sinh thời chiến tranh nên giờ bà chỉ còn một thân một mình. Sau khi bà ngoại tôi mất thì bà chỉ còn vài người thân là mẹ tôi, dì Năm và cậu Tư ở dưới quê. Vì bà Bính là họ hàng lại không nơi nương tựa nên mấy chị em của mẹ tôi đã nhận là sẽ thay phiên nhau nuôi bà cho đến cuối đời.

Thế là bà Bính cứ đến ở nhà dì Năm vài tháng đôi ba năm rồi lại đến nhà mẹ tôi vài năm nữa, rồi nhà cậu Tư ở dưới quê...Cuộc sống cuối đời của bà lão nhỏ bé đó cứ trôi qua trong gia đình ba chị em của mẹ tôi. Gọi là nuôi chớ thực ra bà Bính như một u già hay là người giúp việc không công mà thôi. Tất cả mọi công việc, từ dọn dẹp nhà cửa cho tới trông con giữ cháu đều qua tay bà. Nhưng có lẽ công việc bà Bính làm tốt nhất là trông nom dạy dỗ đám trẻ con chúng tôi. Ngoài tính thật thà, hay lam hay làm thì ai cũng phải khen bà mát tay khi chăm sóc đám nhỏ. Đối với trẻ con chúng tôi bà có một tình cảm yêu thương trìu mến vô cùng. Với bà thì ở nhà ai, hay con cái ai không quan trọng, miễn là được chăm sóc những đứa cháu mà bà luôn coi như con đẻ của mình. Anh em chúng tôi lúc nhỏ hay lũ con đông đảo của dì Năm hay cậu Tư đều được bàn tay gầy guộc nhưng tràn đầy tình yêu thương trìu mến của bà chăm sóc. Cha tôi thường nói đùa rằng không ai chăm bẵm chúng tôi bằng bà Bính, kể cả mẹ tôi. Dù không ưa bà Bính thì ngay cả mẹ tôi cũng phải gật đầu đồng ý như vậy.

Mấy năm gần đây, bà Bính ở dưới quê để phụ cho dì Năm nuôi đàn con đông đảo đến sáu đứa của dì trong khi dượng Năm bỏ đi biệt. Nghe nói là đi theo một người đàn bà khác. Khi đám con của dì Năm đều lớn cả thì bà Bính lại đến nhà cậu Tư để giúp chăm lo cho một đàn con lít nhít đông không kém của cậu. Ngôi nhà của cậu Tư vốn trước kia là nhà của bà Bính. Nhưng thân già neo đơn, một thân một mình nên bà đã cho cậu Tư ngôi nhà đó để cậu cùng với cái gia đình đông đảo của cậu ở. Nhưng cậu Tư quá nghèo nên không dư dả để nuôi thêm một miệng ăn nữa, mà đám con đông đảo của cậu ở dưới quê thì như những cây sung cây sủng ngoài đồng, chẳng chăm thì cũng lớn như thổi nên cũng chẳng cần người chăm sóc. Thế là bà Bính trở thành người thừa và bơ vơ trong chính ngôi nhà của

mình. Và bà lại khăn gói qua mướp lên thành phố với gia đình chúng tôi. Vì mẹ tôi là chị lớn, lại khá giả nhất trong ba chị em....

Nhưng xưa nay mẹ tôi vẫn ác cảm với bà Bính. Mẹ tôi thường trề môi ra xì một tiếng rõ lớn khi nói đến bà Bính : “ Ai bảo ngày trước hăng hái cho lắm vào. Có hai mụn con trai thì cứ nằng nặc đòi đưa vào bộ đội để họ đều chết cả. Đã là vợ liệt sĩ rồi còn muốn làm mẹ liệt sĩ nữa cơ. Hừm, ở làng người ta gọi tục, gọi đều là vợ ông ba càng thì khoái chi lắm cho nên bây giờ già rồi còn biết nương tựa vào ai “

Ngược lại với mẹ tôi thì cha tôi lại tỏ ra rất quý mến bà Bính, tuy về mặt họ hàng thì cha tôi không ruột thịt gì với bà cả. Cha tôi thường nói đùa rằng bà Bính là nhân chứng sống của một thời đã qua....

Lần này cũng vậy, cha tôi rất mừng rỡ khi thấy có bà Bính ở dưới quê lên. Trong bữa cơm cha tôi đã dứt khoát nói bà Bính ở lại với gia đình chúng tôi.

- Nếu không có trẻ nhỏ để chăm thì bà cứ ở với chúng cháu như khách vậy. Cha tôi nói. Với lại thằng Thắng muốn có bà ở lại đây kia mà.

Thế là mặc dù mẹ tôi không vui vẻ gì thì cuối cùng bà Bính cũng ở lại với gia đình chúng tôi. Từ đó trong nhà lúc nào cũng nghe thấy tiếng cười vui vẻ của bà cùng với cái bóng dáng nhỏ bé nhanh nhẹn của bà quán xuyến hết việc này đến việc khác. Mọi thứ trong nhà đều được sắp đặt ngăn nắp chứ không hỗn độn như trước khi có bà. Sách vở của tôi thường vứt bừa bãi thì nay được xếp gọn trên giá. Quần áo tôi thay ra quăng lung tung thì được bà giặt ủi và treo vào móc tủ cẩn thận.

Thình thoàng tôi cứ nghĩ lan man về câu chuyện tang thương của gia đình bà Bính. Thật không thể ngờ được người đàn bà nhỏ bé đó lại phải chịu nỗi đau lớn lao đến như thế, khi tất cả những người thân yêu nhất đã vĩnh viễn ra đi. Tôi không hiểu mình sẽ ra sao nếu ở vào hoàn cảnh đáng thương như bà Bính. Chẳng hạn một lý do nào đó mà tôi bỗng nhiên mất hết người thân. Như cha tôi, mẹ tôi và cả đứa em gái tôi nữa. Họ bỗng nhiên ra đi hết bỏ lại một mình tôi lẻ loi trên cõi đời này ...Tôi không dám nghĩ đến chuyện đó, vì tôi biết mình sẽ không chịu đựng nổi.

Một hôm trong khi bà Bính đang nhặt rau, tôi lên tiếng hỏi :

- Tại sao người làng lại gọi bà là bà Bính ba càng ?

Bà Bính mỉm cười nói :

- Không phải gọi bà đâu, mà họ gọi ông cháu đấy. Ban đầu họ gọi bà là bà Bính vợ ông bà càng. Nhưng gọi mãi thành ra là bà Bính ba càng, gọi mãi rồi chết tên bà luôn.

- Có phải chồng rồi hai con trai bà đều hy sinh cả phải không ?

- Phải. Hồi đó chiến tranh liên miên lắm cháu ạ. Đầu tiên là ông cháu hy sinh từ thời chống Pháp. Rồi đến thời chống Mỹ thì hai anh em chúng nó cũng lần lượt bỏ bà đi nốt.

Tôi nhìn bà lão im lặng ngồi bên rổ rau với cái lưng đã còng xuống bởi gánh nặng của thời gian, bởi những nỗi đau mất mát mà bà đã phải âm thầm gánh chịu bao năm qua...

Sau một lần đi picnic tắm mưa, tôi bị một trận sốt tơi bời. Người nóng sốt hầm hập và mê man đi. Nhưng bất cứ lúc nào tỉnh dậy, tôi đều thấy bà Bính ở cạnh bên giường. Bà đắp khăn nhúng nước lạnh lên trán tôi để hạ nhiệt. Rồi bắt tôi uống thuốc hay kiên nhẫn bón cho tôi từng thìa cháo, chén súp để cho tôi mau chóng lại sức. Và quả nhiên tôi đã mau chóng lại sức thật khi cơn sốt từ từ qua đi.

Một đêm tỉnh dậy, tôi thấy bà Bính ngồi bất động bên cạnh giường tôi. Cái bóng nhỏ bé gầy gò và mái tóc trắng của bà rung lên trong một cơn thẫn thức.

- Bà ơi sao bà lại khóc. Tôi lên tiếng hỏi bà.

Bà Bính vội chùi mắt bằng ống tay áo cánh, rồi nói :”Không, bà có khóc đâu. Ồ, cháu của bà thức dậy rồi à”

- Cháu đã dậy từ lâu và thấy bà đang khóc.

Bà Bính vuốt tóc tôi và khẽ nói, giọng bà xa xăm và như tự nói với chính mình :

- Mỗi lần chăm sóc các cháu bị nóng sốt thế này thì bà cảm thấy sung sướng lắm. Nó làm cho bà nhớ đến các con của bà. Ngày xưa mỗi khi thằng Khải hay thằng Quân bị ốm thì đều được bà thức khuya dậy sớm chăm sóc cho chúng như chăm cho cháu bây vậy.

- Bà kể cho cháu nghe về chuyện các cậu ấy đi bà. Tôi giả vờ nhõng nhẽo

để gọi chuyện vì câu chuyện của gia đình bà Bính cứ ám ảnh tôi mãi. Tại sao người làng ta lại gọi ông cháu là ông Bính ba càng ?

Nhìn cái lưng khòm xuống của bà dưới ánh đèn mù mờ, tôi nghĩ đến những nỗi đau và mất mát lớn lao đã đè xuống cuộc đời của bà. Bà Bính im lặng thật lâu như để chờ cho ký ức trở về rồi bắt đầu khẽ khàng kể về những ngày xa xưa đó.

- Lúc đó khi chiến tranh với Pháp bùng nổ thì ông cháu còn trẻ lắm. Còn các cậu cháu thì thằng Khải còn bồng thằng Quân ở trường chạy khắp xóm xem người ta tập quân sự. Lúc đó ở làng ta vui lắm vì mới giành được độc lập mà. Cả làng lúc nào cũng sôi sục cả lên trong không khí chuẩn bị đánh Tây. Cánh đàn ông thì suốt ngày luyện tập quân sự với giáo mác và vài cây súng cổ lỗ sĩ, hoặc đào hầm hố chống xe tăng...Tối đến họ tụ tập tại nhà của bà để họp vì nhà bà khá rộng. Họp đâu chẳng thấy chỉ rặt thấy nói chuyện đánh nhau. Các ông ấy đều hăng máu lên vì nghe tin thằng Tây nó quay lại đánh chiếm nước ta một lần nữa. Nhất là ông cháu. Ông ấy cứ nằng nặc đòi xung phong vào thành đánh Tây. “Phải vào tận ổ tụi nó, “óanh” thì tụi nó mới sợ. Ông cháu oang oang cái mồm nói. Tụi Tây nó chiếm xong Hà Nội thì chúng nó cứ ở lì trong đó chứ đại gì mò ra ngoài. Mình cứ ngồi ở làng mà chờ thì có đến mục thất, Tây nó cũng chẳng đến cái làng này làm gì. Thế là lỡ mất dịp “óanh” nhau với Tây, lại toi công mấy tháng trời luyện tập quân sự”

Họp bàn chán chê chẳng đi đến đâu rồi y như rằng sau đó lại cãi nhau ỏm tỏi cả lên. Nhất là giữa ông cháu với cái lão Lanh thợ rèn nhà sát bên. Ôi, dào ời. Hai ông hàng xóm mà cứ như mặt giăng với mặt giời vậy, lúc nào cũng cãi nhau được. Nhất là khi nói về chuyện đánh Tây. Anh chủ tịch xã luôn phải can giữa hai ông hàng xóm. Bà còn nhớ anh ấy nói như van hai ông :

- Thôi cho tôi can hai bác. Bác cả Bính và bác Lanh rèn. Cứ cãi nhau mãi như thế này rồi cũng đến lúc chẳng thấy đánh Tây đánh Tàu gì, mà lại có đánh nhau giữa hai bác đấy. Còn muốn đánh nhau với Tây thì cứ chờ đi, chẳng lâu đâu.

Anh ta nói thế mà đúng đấy cháu ạ. Cuối tháng đó mặt trận của ta bị vỡ,

quân Pháp tràn về làng. Du kích làng ta kéo ra nghênh chiến. Hai bên đánh nhau lung tung mấy hiệp mà chẳng nước non gì. Bên ta có mấy cái súng cổ cứ khi nào đem ra bắn thì tịt. Cũng may cái đạn đó quân Pháp chỉ đi ngang qua làng thôi. Xe tăng Pháp chạy ầm ầm qua làng. Bữa đó đánh nhau to ở mạn trên chứ ở làng ta thì chẳng có gì.

Tối đến mấy ông lại kéo nhau đến nhà bà để họp, để rồi lại cãi nhau om xòm. Ông cháu bảo tụi Tây có xe tăng vỏ thép dày chơi mình, thì mình phải có lựu đạn to hay súng lớn mới “óanh” lại được nó. Còn lão Lanh rên thì cứ nhấm nhảm bảo rằng chỉ cần ăn nhau cái gan. Có gan thì chẳng cần súng lớn súng nhỏ cũng đánh được tàu bay tàu bò tất. Chỉ sợ không có gan. Thế là ông cháu và lão Lanh rên xông vào nhau, nếu không có anh em nhảy vào can thì hai ông “óanh” nhau thật. Anh chủ tịch xã, giờ là chỉ huy du kích phải hết lời can ngăn hai ông hàng xóm :

- Các bác đừng nóng. Anh em chúng ta đây toàn là người tình nguyện ra đánh Tây thì ai cũng có gan cả. Còn về vũ khí thì xã đã có xin ở trên rồi. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ có thứ để trị mấy thằng xe tăng Tây. Các bác cứ chờ đi.

Lúc ấy quân Pháp đóng ở đồn trên huyện, lâu lâu lại cho xe tăng ra càn quanh vùng. Chúng nó bắn vài phát đạn vào làng, đốt vài ngôi nhà rồi lại rút về đồn. Du kích bên ta cũng xông ra bắn vài phát đạn tịt, quăng mấy trái lựu đạn chày cũng tịt nốt. Thế rồi cũng lại rút. Tối đến các ông kéo về nhà bà để họp , rồi cãi nhau inh ỏi cả lên...

Một bữa ông cháu ôm một cái bọc tương, vừa chạy về nhà vừa gọi bà ầm ĩ. Hết hả lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt, ông oang oang cái giọng như lệnh vờ kêu bà và hai cậu của cháu ra trước sân nhà. Ông cẩn thận mở cái bọc giấy dầu ra. Bên trong là một cái ống sắt có một đầu loe ra như cái kèn tây, phía đầu to ra có cắm ba cái cọng râu sắt. Đuôi có cái cán gỗ như cuốc cụt tra vào. Ông hào hứng giải thích cho bà và hai thằng con :

- Đây là bom ba càng, thứ vũ khí đánh xe tăng hiện đại nhất của bên ta đấy. Có cái này mà “óanh” xe tăng thì nó tan xác chứ không phải gãi ngứa nó như mấy quả lựu đạn chày của du kích làng ta đâu. Tôi phải tranh giành mãi mới có được nó đấy. Đâu phải dễ có được nó, mà phải là người tình

nguyện ở trong đội gọi là :”Quyết tử cho Tổ Quốc quyết....quyết....”

- Quyết tử cho Tổ Quốc quyết sinh bố ơi ? Thăng Khải nói. Lúc đó nó cũng đã lớn, đã được đi luyện tập quân sự với đội thiếu niên xóm.

- Ủ, phải rồi. Đội quyết tử gì đó....Ông cháu tiếp tục bô bô : Phải nắn nỉ mãi người ta mới xét cho vào đội Quyết tử đó. Hừm, vậy mà không hiểu sao cái thằng Lanh rên bên kia, đầu thì toàn bã đậu, có mấy động tác quân sự học mãi mà không thuộc cũng được vào đội quyết tử với tôi mới lạ chứ. Nhưng mà bà nó biết không ? Vào đội rồi nhưng để gì mà được giao cho quả bom này. Vì loại này mới và hiếm có lắm. Cả đội du kích xã mình đông người như thế mà chỉ được giao có mấy quả thôi nên bố nào cũng đòi cho bằng được. Tranh giành cãi nhau ỏm tỏi cả lên, cứ y như giành nhau cái thủ lợn khi làng khao cỗ vậy. Cuối cùng còn lại quả này thì đến lượt tôi với lão Lanh rên tranh nhau. Không ai chịu nhường ai cả. Cấp trên xét mãi cũng không thông, biểu quyết trong đội cũng không xong. Bà nó biết không ? Cuối cùng tôi mới nghĩ ra một diệu kế....

Ông cháu ngừng lại kéo một hơi thuốc lào cháy phổi, thở khói ra mù mịt rồi ông cười khoái chí nói tiếp :

- Tôi trình bày với cấp trên là nhà tôi có hai thằng con trai. Nếu chẳng may tôi hy sinh cho đất nước thì cũng còn có hai thằng trai áo xô mũ rơm chống gậy cho tôi, cũng còn có con trai nối dõi tông đường. Chứ còn cái lão Lanh rên thì nhà chỉ rặt mấy đứa con gái. Nhà lão sẽ tuyệt tự nếu lão đi đứt. Ấy thế là tôi được cấp trên giao ngay cho quả bom này. Lão Lanh rên bị tôi chơi một vố ức đến nỗi con người nhưng làm gì được nhau.

Ông cháu khoái chí cười khà khà, đưa tay véo cu thằng Khải và thằng Quân khiến hai thằng kêu oai óai. Chỉ hai thằng đang tròn mắt nhìn vật lạ nọ, ông cười nói :” Sở dĩ tôi có được quả bom ba càng này là nhờ hai thằng ông mãnh nhà mình đây. Biết có đánh Tây như thế này thì hồi đó bà để cho tôi một tá thằng con trai. Lớn lên cho đi đánh giặc hết”

- Nhưng chúng con lớn lên thì nước nhà đã độc lập rồi. Thằng Khải hỏi. Lúc đó thì làm gì còn giặc nữa mà đánh hả bố ?

- Biết đâu đấy. Với lại độc lập rồi thì cũng phải có người giữ nước chứ. Chúng mày cứ đủ tuổi là tao cho đi bộ đội hết.

Oâng cháu hài lòng vuốt ve cái quả bom sáng màu thép đỏ, rồi đặc ý nói :

- Mẹ Kiếp ! Phen này thì xem da xe tăng của mày dày hay không nhé ? Bà nó xem này. Đây là vũ khí do người nước ta làm ra đấy, sờ vào cứ mát rượi cả tay. Khi nào “óanh” xe tăng Tây thì chỉ cần rút cái chốt này ra, rồi đâm ba cái còng này vào xe tăng một cái thì cả lũ chúng nó nổ bay hết cả lên trời...

Bà bắt đầu hiểu lóang thóang những điều ông cháu nói. Bà chết lặng người đi một lúc rồi mới tru tréo ầm lên :

- Oái, giờ ời. Thế còn ông thì sao. Ông cũng định bỏ mặc ba mẹ con tôi để ông bay lên trời với cái xe tăng của ông phải không ?

Oâng cháu ngẩn người ra một lát rồi vội quát mấy đứa nhỏ ra vườn chơi. Rồi ông quay sang nói với bà bằng giọng nói từ tốn, chậm rãi :

- Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi bà nó ạ. Tôi đã nghĩ đến bà cùng hai thằng cu nhà mình, nhưng mong bà nó hãy hiểu cho tôi. Bây giờ đất nước mình đã được độc lập và mình đã là người dân tự do. Khi có giặc đến cướp nước mình thì cũng phải có người chiến đấu, có người hy sinh để đền nợ cho nước nhà chứ. Mình có hy sinh bây giờ thì cũng là cho tương lai của con cháu mình sau này. Tôi đã tình nguyện vào đội quyết tử rồi, không hy sinh bây giờ thì cũng hy sinh khi khác. Là thằng đàn ông sinh vào thời loạn lạc này, bà phải để cho tôi được vào sanh ra tử cho thỏa chí nam nhi chứ. Bà phải để cho tôi “óanh” nhau với thằng Tây, để cho tôi “óanh” tan cái xe tăng Tây thì có chết tôi cũng cam lòng. Dù tôi có mệnh hệ gì thì bà cũng còn hai thằng con nó trả hiếu cho bà.

Oâng ngừng lại ngó bà cười nói :

- Với lại cái quả bom này nó nổ tan cái xe tăng Tây chứ chưa chắc người cầm nó đã chết mà bà đã cả lo.

Bà biết ông cháu nói dối để bà yên lòng, nhưng bà cũng phải giả vờ để tin theo chứ còn biết nói gì hơn nữa cháu ời.. Ông cháu đã quyết như vậy thì có ông Trời cũng không cản được chứ nói chi bà. Thời đó có hy sinh như vậy cũng là điều bình thường thôi. Vì có bao nhiêu người sẵn sàng như ông cháu. Lúc đó chẳng ai nghĩ đến danh hiệu này nợ đâu. Chỉ đơn giản họ xung phong đi đánh Tây và chấp nhận hy sinh thôi. Đó là một thời mà

những người đàn ông có chí trai rộn ràng lên đường nhập binh như đi lấy vợ. Đó là một thời mà người ra trận hân hoan như anh giai tân đi lấy vợ. Một thời mà có từng đoàn trai tráng cùng chen nhau lên đường tới sa trường, như lời một bài hát thuở ấy.

- Bài hát như thế nào hả bà ? Tôi ngạc nhiên hỏi bà. Bà thử hát cho cháu nghe ?

- Ôi dào, bà mà hát hỏng gì. Bà Bính cười nói. Bà chỉ nghe mọi người vang lên khi họ lên đường :”Nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đàng. Kiếm nguồn tươi sáng. Nhìn tương lai huy hoàng, đoàn ta quyết lên đàng cùng xông pha chí trai....”

Thật lạ lùng khi tôi đã nghe bài hát này bao nhiêu lần rồi mà chẳng hề có chút xúc cảm gì, nhưng giờ đây nghe bà Bính hát bằng cái giọng run run như sắp đứt hơi thì tôi thấy rạo rức trong lòng. Dường như lời ca cùng điệu nhạc hùng tráng của bài hát đã đưa tôi bay bổng về cái thời oai hùng không xa đó của dân tộc....

Ngày nào ông cháu cũng vác cái của nợ đó đi từ sáng sớm đến tối mịt mới mò về. Bà Bính kể tiếp. Bà không thể nào quên được cái hình ảnh ông lúc đó, mỗi buổi sáng khi ban mai vừa rạng là ông cháu vác trái bom ba càng lên vai như người ta vác cày ra ruộng, để vội vã ra trận địa phục kích xe tăng ở đầu làng. Nhưng xúi quẩy cho ông cháu là đạo đó Tây ít ra càn, nên ông cháu cứ buổi sáng phơi phới vác trái bom đi, thì buổi chiều tiu nghỉu vác trái bom về.

Cũng có lần ông cháu gặp xe tăng địch khi chúng đi càn đầu đó ở mạn trên về. Ông cháu nhảy luôn ra đường cái đuổi theo cái xe tăng. Ông cháu vừa chạy, vừa hô khẩu hiệu :”Quyết tử cho Tổ Quốc quyết...” Ông cháu cũng không thuộc được cái khẩu hiệu đó nên cứ vừa chạy đuổi theo, vừa hô đi hô lại cái khẩu hiệu nửa chừng đó. Tụi Tây ngồi trên xe tăng lúc đầu chẳng hiểu gì cả khi thấy có một người cứ hùng hục đuổi theo xe tăng, tay thì ôm bom mà miệng thì la hét như một người điên. Đến khi hiểu ra thì chúng sợ xanh mặt, chạy hết tốc lực về đồn. Ông cháu cầm đầu đuổi theo xe tăng đó một mạch về đến tận cửa đồn huyện mới thôi.

Rồi đến một bữa súng nổ ầm ầm phía trận địa du kích suốt từ sáng cho đến

chiều, khiến cho ruột gan bà như có lửa đốt vậy. Mãi tới tối mịt mới thấy ông mò về khiến bà mừng rỡ quá. Khấp người ông trầy trụa xơ xác như vừa đi đánh vật về, còn mặt thì lầm lũi chẳng nói năng gì. Vứt trái bom vào góc nhà, ông chửi đồng một tiếng rồi đi mò cơm nguội ăn.

Mãi tới đêm khi mấy anh du kích kéo đến nhà thì bà mới biết chuyện. Thì ra ông cháu rình mãi hôm nay mới có dịp gặp xe tăng Tây đi càn. Khi nó lù lù tiến tới trận địa phục kích của du kích làng ta thì ông cháu mới phóng ra từ chỗ ẩn nấp, miệng hét lớn :”Quyết tử cho Tổ Quốc quyết...” và xông thẳng vào cái xe tăng địch. Có lẽ ông cháu lại quên mất câu cuối của khẩu hiệu nên ông chỉ hô có thế. Tiếng hô to quá khiến cho bọn Tây trong xe tăng giật mình ngừng xe lại. Thế là ông cháu mới nhảy ra đâm quả bom vào ngay bên sườn, phía trên xích xe tăng. Một cái còng gãy queo mà trái bom cũng chẳng nổ. Nhưng ông cháu không biết là quả bom đã bị tịt. Ông cháu lại lùi ra lấy đà, rồi hô cái khẩu hiệu nửa chừng ấy và lại xông thẳng vào chiếc xe lần nữa. Cái còng nữa cũng gãy queo luôn. Thế là lại lùi ra lấy đà, hô khẩu hiệu nửa chừng và lại lao vào...Ba cái còng gãy hết mà quả bom cũng chẳng nổ khiến cho ông cháu điên tiết cứ đứng đó mà gõ mà đập tới bời vào thành xe. Tụi Tây trên xe thấy cảnh đó chắc sợ mất mặt vì tưởng đã tan xác hết cả rồi. Một phần vì chúng sợ quá, phần vì ông cháu đứng sát xe tăng quá khiến chúng không làm gì ông được. Thế là chúng quay đầu bỏ chạy. Còn anh em du kích nấp sau công sự ở trận địa đã mấy lần hô xung phong, rồi xông thẳng vào xe tăng địch cũng hoảng hồn quá khi nhìn thấy ông cháu cứ hét lớn rồi xông tới đâm thẳng quả bom vào chiếc xe. Thế là mọi người phải nằm rạp xuống theo lệnh của anh chỉ huy du kích để tránh bị trúng bom. Chẳng thấy bom nổ gì cả, mà xe tăng địch vẫn còn nguyên. Thế là anh em lại xung phong tới nhưng ngay lập tức lại phải nằm rạp xuống đất vì thấy ông cháu lại lùi ra lấy đà để lại xông tới đâm quả bom vào xe. Thế là họ cứ xông, rồi lại nằm rạp xuống vì thấy ông cháu cứ liên tiếp lùi lại lấy đà để rồi xông lên đâm quả bom vào xe, trông xa cứ y như là con bò húc đầu vào đá vậy. Cuối cùng khi thấy ông cháu cứ đứng cạnh bên chiếc xe tăng địch mà nện chan chát quả bom vào thành xe tăng, cứ y như nhà lão Lanh rền quai búa tạ vậy, thì họ mới ào ra bắn tràn cho xe giặc bỏ

chạy, họ mới lôi ông cháu vào được...

Bữa đó ở nhà bà mọi người được một phen cười đến chết mất. Cái nhà anh chỉ huy du kích cười đến treo cả quai hàm, phải nhờ người đâm vào hàm mới khẹp cái miệng lại được. Bà đã lo lắng cả ngày hôm đó, mà đêm đó còn cười đến chảy nước mắt.

Thế rồi sau đó ông cháu đã làm một việc mà bà nghĩ không bao giờ ông cháu chịu làm. Ông ôm quả bom hỏng sang nhờ lão Lanh rèn nhà bên sửa giúp. Lão Lanh vui vẻ nhận lời, để rồi hôm sau lão sang cho ông cháu biết quả bom này chỉ có nước vứt đi thôi chứ không thể sửa chữa gì được nữa. Ông cháu tiếc hùi hụi, mang quả bom lên trả lại cho ban chỉ huy du kích. Từ đó bà mừng thầm trong bụng là không còn phải lo ngay ngáy mỗi khi ông cháu vác nó đi. Cũng từ đó trong làng người ta gọi ông cháu là ông Bính ba càng.

- Thế ông cháu có đánh được chiếc xe tăng đó không hả bà ? Tôi hỏi trong khi say mê nghe câu chuyện bà Bính kể.

- Không cháu ạ. Bà Bính nhẹ nhàng nói, đôi mắt bà như đang long lanh giọt nước mắt. Ông cháu đã hy sinh trong một trận chống càn sau đó ít lâu. Còn trái bom đó thì ngay sau khi ông cháu hy sinh, lão Lanh rèn đã xin ban chỉ huy đội du kích để cho lão mang về sửa lại. Sau này mới biết nhà lão Lanh này tinh quái lắm. Lão biết được chỗ hỏng của quả bom đó vì lão là dân thợ rèn mà. Nhưng lão không sửa cho ông cháu, mà đợi ông cháu mất rồi mới xin đem về sửa lại. Lão đã sửa được quả bom và dùng nó phá tan xác một chiếc xe tăng Tây. Lão cũng tan xác cùng với chiếc xe tăng đó, để lại bà vợ và hai đứa con gái. Suốt mấy chục năm sau này, bà và bác Lanh gái thân nhau lắm. Đến ngày giỗ của hai ông, cách nhau khoảng mười ngày nên cùng làm một đám giỗ chung. Bà và bác Lanh gái thỉnh thoảng nói vui rằng, không biết ở dưới cõi âm hai ông có làm hòa với nhau không ? Hay là vẫn còn chửi nhau suốt. Nhất là chuyện lão Lanh chơi trác ông cháu, biết sửa trái bom mà không chịu sửa cho ông cháu. Lão chờ đợi thời cơ đến, khi ông cháu không còn nữa thì mới xin trái bom về và làm nổ tung cái xe tăng của ông cháu. May mà ông cháu mất rồi, chứ không thì cái nhà lão Lanh này, dù có chết rồi thì cũng bị ông cháu chửi cho mục mả ấy chứ. Từ đó

dân làng cũng gọi lão Lanh rên là ông Lanh ba càng. Thành ra làng ta có đến hai ông ba càng đó cháu à.

Đột nhiên bà Bính bật cười ngặt nghẽo một lúc, rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Mà buồn cười lắm cháu ơi. Không hiểu sao mà về sau này, khi hai ông cùng được truy tặng huân chương thì người ta lại đồn đại thành chuyện tức cười lắm về hai ông ba càng này. Sư bố chúng nó. Chúng nó bảo ông cả Bính với ông Lanh rên sở dĩ có cái tên ba càng là vì ngoài hai cái chân bình thường ra, hai ông còn có một cái chân nữa ở giữa... giữa hai cái chân kia đó...Cháu có hiểu không ?

- Nghĩa là sao hả bà ? Tôi hỏi mà chẳng hiểu gì cả.

- Oái giờ ơi. Con trai thành phố gì mà ngốc thế. Bà Bính cười toe tóet nói. Họ nói vậy là họ nói cái con cu của hai ông đấy. Người ta bịa đặt là nó to như một cái chân giữa nữa, nên hai ông đánh giặc chuyên đứng ba “chân”, vững như bàn thạch. Dù hơi bom hơi súng có mạnh mấy đi nữa thì hai ông cũng không sợ ngã vì có ba cái càng đó rồi. Mẹ bố chúng nó. Chuyện như vậy mà cũng có người tin, cứ lân la dò hỏi bác với bác Lanh gái về cái “chân” giữa đó của hai ông. Chuyện thật giả lẫn lộn, tam sao thất bổn sao đó cuối cùng cả hai ông chết cái tên đó luôn. Ở làng mình mỗi người hiểu một cách, ai hiểu sao cũng được về cái tên ba càng đó. Thật vợ vẫn, chuyện chẳng đâu vào đâu cháu nhỉ ?

- À, mà đã khuya lắm rồi, cháu đi ngủ đi vì cháu chưa khỏi hẳn đâu. Bà Bính nói. Mặc cho tôi vùng vẫy không chịu, bà đứng dậy đắp mền cẩn thận cho tôi. Miệng bà vẫn tủm tỉm cười khi bà nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Tôi nằm lại trong bóng đêm, đầu óc cứ miên suy nghĩ về ông Bính và ông Lanh và những người như hai ông. Tại sao họ lại từ bỏ gia đình vợ con để lao vào cái chết như những vị Thánh tử đạo, trong khi họ chỉ là những người nông dân chân quê mà thôi. Họ chẳng được gì, ngoài cái chết.

Đêm đó tôi trải qua một cơn mơ hãi hùng. Tôi cũng ôm một quả bom ba càng đứng đối diện với một chiếc xe tăng địch. Chiếc xe tăng to lớn đen xì, nòng súng há mồm chĩa thẳng vào tôi. Hai bên đối diện nhau như hai võ sĩ sắp sửa lao vào nhau...Rồi bỗng chiếc xe tăng địch phun khói gầm lên lao về phía tôi. Nó tiến tới, càng lúc càng lù lù lớn lên. Còn tôi đáng lẽ phải

xông thẳng vào nó với quả bom ba càng trong tay thì lại sợ quá, đứng chôn chân một chỗ. Khi con quái vật bằng sắt thép gầm lên tiến lại gần tôi thì tôi vụt bỏ chạy. Tôi ôm trái bom chạy thực mạng, chạy như ma đuổi nhưng nó vẫn đuổi sát tôi. Nó đã đuổi kịp tôi và sắp nghiền hàng bánh xích nặng nề của nó lên người tôi cùng với trái bom. Tôi hét lên một tiếng hãi hùng...

Tôi tỉnh giấc, người đầm mồ hôi và tim đập thình thịch vì cơn kinh hoàng trong giấc mơ. Tôi như vẫn còn thấy chiếc xe tăng đen ngòm chết chóc đang lao về phía mình.

Sáng hôm sau tôi kể lại cho bà Bính nghe về giấc mơ hãi hùng đêm qua của mình. Tôi thú nhận với bà là tôi không thể làm những điều như ông Bính, ông Lanh đã làm, dù chỉ trong một giấc mơ.

Bà Bính cười nói :

- Cháu đừng nghĩ thấp về mình như vậy. Bây giờ là thời buổi hòa bình, nhưng khi có chiến tranh thì con người ta lại thay đổi hẳn. Khi đó cháu sẽ xông thẳng lên phía mũi tên hòn đạn mà coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Mỗi thời đại khác nhau thì con người ta cũng khác nhau. Ông cháu tham gia đội quyết tử, dám ôm bom xông vào xe tăng giặc nhưng hồi mới lấy bà thì ban đêm ông cháu không dám ra ngoài đi đái vì sợ ma đấy cháu ạ.

Tôi khỏi bệnh và sắp sửa đi học trở lại. Bà Bính nấu cho tôi một nồi nước tắm lá xông. Bà bảo đây là thuốc giải cảm tốt nhất của bà. Xông hơi xong tắm một lần là khỏe ngay. Tôi tắm nước nóng, mùi lá xông thơm dịu dịu mùi bạc hà...

Chợt phòng tắm mở ra và bà Bính mang khăn tắm vào. Tôi lúng túng xấu hổ khi đang trần như nhộng.

- Gớm, ngượng ngùng gì ông mãnh. Tôi tắm trường cho anh từ khi anh mới đẻ đấy. Bà Bính cười rồi đi ra ngoài.

Khi tôi tắm xong bước ra ngoài thì thấy bà Bính ngồi ở ngoài sân. Bà có vẻ buồn và đôi mắt như vừa khóc xong. Thấy tôi bà vội chùi mắt và gượng cười nói :

- Khi bà thấy cháu ngượng ngùng trong nhà tắm thì tự nhiên bà nhớ đến những đứa con của bà quá. Chúng nó đều do bà đẻ ra và nuôi từ bé, nên khi chúng lớn đến tuổi biết xấu hổ ngượng ngùng với cả mẹ của chúng thì bà

linh cảm thấy chúng sẽ không còn ở với bà nữa. Trưởng thành lên trong thời khói lửa thì chúng sẽ đi theo con đường mà cha chúng đã đi. Đó là cầm súng ra trận. Cái năm thằng Khải lúng túng ngượng ngùng khi đang tắm thì bà bất chợt mở cửa bước vào thì cũng là năm nó tình nguyện vào quân đội. Rồi giống hệt như anh nó, một hôm thằng Quân bảo với bà là nó không chịu để bà lột truồng nó ra kỳ cọ ở bể nước như trước nữa. Từ nay nó sẽ đi tắm sông với bạn bè nó. Đêm đó bà đã khóc rất nhiều cháu ơi. Bà biết rằng nó đã trưởng thành rồi. Nó sẽ theo chân thằng anh nó để rời khỏi bà để ra đi. Và cuối năm đó nó lên đường nhập ngũ. Và cả hai đứa đều đã hy sinh khi chưa một lần kịp về phép thăm bà.

Dừng tay lại lấy khăn tay lau mắt, bà nhìn tôi vui vẻ nói :

- Mẹ cháu thật hạnh phúc. Vì đã được nhìn thấy con cái mình trưởng thành lên trong thời buổi hòa bình.

- Thế các cậu hy sinh như thế nào hả bà ? Tôi hỏi với lòng phấn khích cao độ.

- Thì cũng bình thường như mọi liệt sĩ khác thôi cháu ạ. Chúng lên đường, gửi cho bà vài lá thư rồi biệt tăm. Cho đến khi có một tờ giấy báo tử gửi về. Nội dung thì cũng tựa tựa như nhau. Con trai ông bà đã hy sinh anh dũng cho Tổ Quốc ngày ấy...tháng ấy...

- Nhưng gia đình bà thuộc diện miễn giảm nghĩa vụ quân sự kia mà ?

- Đúng là được miễn giảm đấy cháu ạ. Bà Bính nói khi những giọt lệ lăn xuống đôi má răn reo của bà. Nhưng cháu ơi, đó là một thời mà người ta không nêu tiêu chuẩn này nọ để xin được miễn giảm nghĩa vụ quân sự đâu. Đó là thời mà người ta tìm mọi cách để được nhập ngũ. Ở làng bà người ta khai gian tuổi lên để đủ tuổi nhập ngũ. Người ta bỏ thêm đá vào túi quần áo khi đi khám để đủ cân. Người ta giấu biệt đi những giấy báo tử của người thân để đủ tiêu chuẩn nhập ngũ. Ngay cả thằng Quân con bà cũng vậy. Khi nó tình nguyện nhập ngũ thì người ta đã thẳng thừng từ chối với lý do nó đã có cha và anh là liệt sĩ rồi. Về nhà nó phụng phịu nói dối :”Tại vì nhà ta có hai liệt sĩ nên con mới không được nhập ngũ...” Nhưng nó có chịu đâu cháu ơi. Nó thúc bà lên xin xỏ các anh ở ban tuyển quân. Năn nỉ khóc lóc chán, nó dọa dẫm sẽ bỏ nhà để đi vào chiến trường. Cuối cùng bà đành

phải đích thân đưa đứa con trai cuối cùng lên ban tuyển quân để xin xỏ cho nó được nhập ngũ. Bà biết nếu bà không làm như vậy thì trước sau gì nó cũng trốn đi bằng được. Bà cũng mất nó mà nó còn oán trách bà suốt đời thôi.

- Mẹ cháu bảo bà không thương con của mình vì đã để các cậu ấy đi vào chỗ chết ?

- Không cháu ơi. Làm mẹ ai mà lại không thương những đứa con mà mình mang nặng đẻ đau và chăm bẵm chúng từ mới sơ sinh cho đến khi trưởng thành. Bà như một tàu lá chuối già khô sắp rụng thì làm sao không đau đớn cho được khi nhìn thấy những đứa con của mình lần lượt ngã xuống khi chúng còn trẻ trung như những thân cây xanh bị chặt gốc ứa dòng nhựa xanh. Nhưng bà đã thương con theo cách mà những bà mẹ thời khói lửa đó đã thương con. Đó là để chúng tự do đi theo con đường mà chúng đã chọn. Con đường mà phần lớn lớp trẻ hồi đó đã chọn. Đó là cầm súng ra trận. Và lại thời đó người ta ra trận không phải để chết mà để chiến thắng cháu ạ. Tất cả những người thân đã ngã xuống của bà cũng nghĩ vậy khi ra trận... Đôi mắt cay cay, tôi im lặng để cho người đàn bà bé nhỏ già cỗi đang rung lên trong cơn thổn thức. Bà Bích khóc lặng lẽ, khóc âm thầm như bao năm trời nay bà đã từng khóc...

Nhưng bà Bích đã vui vẻ trở lại, bà hỉ mũi vào khăn tay và nói :

- Tất cả mọi thứ đã trôi qua rồi cháu ạ. Nếu có được quay trở lại thời đó thì bà cũng chẳng muốn thay đổi điều gì nữa cả. Ông cháu, cậu Khải và cậu Quân đã sống và chết trong cái thời đẹp đẽ của họ rồi. . Giờ chỉ còn một mình bà sống nốt những thời cuối cùng của mình mà chả còn tiếc nuối điều gì nữa À mà có chứ. Nếu được thay đổi thì bà sẽ để cho cậu Quân lấy vợ trước khi ra trận. Nếu hồi đó bà bắt nó làm đám cưới thì giờ đây nhà bà đã có hòn máu nối dõi tông đường. Nó sẽ làm giỗ cho cha nó, ông nó và bác nó.

- Cậu Quân lấy vợ hả bà ? Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Phải, nhưng chưa kịp làm đám cưới. Trong hai anh em thì chỉ có thằng Quân là có người yêu thôi. Chẳng phải ai xa lạ mà chính là cô con gái út nhà lão Lanh rên đó. Hai ông bố thì ghét nhau đố đi không hết mà hai đứa

con thì lại quẩn quýt không muốn rời nhau. Cả bà và bác Lanh gái đều đã định ngày cưới rồi, mà chính cô cậu lại chưa đồng ý. Cả hai đều bảo rằng hãy để cho cu cậu nhập ngũ trước, còn cô bé kia thì chờ đợi. Khi nào cu cậu chiến thắng trở về thì sẽ làm đám cưới thật to, sẽ đẻ ra một đồng trẻ con cho hai bà tha hồ mà bông bế. Ngày lên đường cậu Quân phởn chí nói y như ông cháu ngày trước : “Đây là lúc để thỏa chí nam nhi vẫy vùng. Bây giờ mà ở nhà lấy vợ thì làm gì còn có cơ hội để đánh giặc nữa” Quả nhiên cậu Quân cháu nói đúng thật đấy. Cậu ấy hy sinh vào đúng một ngày trước chiến thắng cuối cùng. Ở ngay cửa ngõ vào thành phố Sài Gòn, ngày 29 tháng Tư năm 1975 đấy cháu ạ.

Mẹ tôi giữ vững ý định của mình. Bà Bính phải về quê ở với cậu Tư. Có lẽ mẹ tôi đã sắp đặt trước nên đã để bà Bính về quê khi cha tôi đi vắng, còn tôi thì đi học. Tôi rất buồn khi trở về nhà thấy vắng bóng bà lão bé nhỏ nhưng luôn vui vẻ đó. Tôi tưởng tượng ra cái cảnh bà Bính lủi thủi về quê với cái tay nải nghèo nàn của bà. Cái tay nải mà hôm lên đây bà đã đem theo.

Khi cha tôi trở về sau một chuyến công tác, tôi hỏi cha tôi :

- Ba ơi. Có phải chồng bà Bính đã từng ôm quả bom ba càng đuổi theo xe tăng Tây không ?

- Đúng đấy con ạ. Cha tôi trả lời. Đó là một câu chuyện có thật mà ở nhà truyền thống quê ta còn ghi lại. Trong đó có một cuốn hồi ký của một người lính Pháp năm xưa cũng có ghi lại sự kiện này. Người lính Pháp đó đã kể câu chuyện về một người du kích Việt Nam ôm bom lao vào xe tăng. Bom không nổ nhưng người du kích đó vẫn đứng bên cạnh thùng xe, thân nhiên đập chan chát vào xe tăng. Cứ như anh ta đang sửa nó vậy. Đám lính Pháp trên xe sợ cứng người phải quay xe bỏ chạy về đồn. Còn cái anh chàng du kích Việt Minh đó tay cầm quả bom thực mạng đuổi theo, miệng la hét như người hóa rồ. Khi xe chạy vào đồn rồi mà đám lính Pháp vẫn còn thấy cái kẻ điên đó lớn vờn bên ngoài. Dường như anh ta tiếc rẻ lắm vì đã không vồ được con mồi. Nhưng trong một chuyến tuần tra sau đó thì chiếc xe tăng này đã bị nổ tung bởi một du kích Việt Minh ôm bom lao vào. May mắn cho người lính Pháp nọ là anh ta không có mặt trong chiếc xe tăng xấu số

đó. Nhìn chiếc xe tăng tan nát cùng với thịt xương đồng đội và cả thịt xương của kẻ đánh bom cảm tử, người lính Pháp nọ mới hiểu được rằng, dân tộc này là không thể khuất phục. Người đánh bom cảm tử chiếc xe tăng đó chính là bác Lan hàng xóm, chứ không phải là ông con vì ông con đã hy sinh trước đó ít ngày. Còn ông con chính là cái “kẻ điên” vác bom ba càng đuổi theo xe tăng đến tận cửa đồn như người lính Pháp nọ đã nhắc đến trong cuốn hồi ký.

- Câu chuyện này con đã kể cho bạn bè con mà chẳng ai tin. Chúng nó bảo con bịa.

Cha tôi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Không phải chỉ lớp trẻ các con không tin mà ngay cả những người đã sống qua thời đó cũng còn nửa tin nửa ngờ. Vì có những điều mà mỗi thời người ta lại suy nghĩ khác. Thời đại yên bình bây giờ khiến cho nhiều người mau chóng quên đi những điều đã xảy ra trong quá khứ gian nan máu lửa lắm con ạ. Bây giờ người ta không còn tin những chuyện tưởng như hoang đường mà chính cha anh họ đã làm nên trong một quá khứ không xa. Chiến tranh đã qua đi từ lâu và người ta sẽ dần dần lãng quên nó, nhất là những người đi qua cuộc chiến mà chẳng bị mất mát gì. Chỉ có những người bị chiến tranh lấy đi một phần thân thể, lấy đi những người thân yêu nhất thì mới nhớ đến nó. Kỷ niệm hào hùng và đau thương sẽ ám ảnh họ cho đến khi họ nhắm mắt xuôi tay. Bà Bính là một người như vậy.

Mấy năm sau tôi nghe tin bà Bính qua đời. Bà âm thầm ra đi ở cái làng quê cũ, nơi bà đã gắn chặt với những mất mát đau thương. Tôi không thể về quê đưa đám cho bà được bởi lúc đó tôi đang phải luyện tập quân sự ở thao trường. Mặc cho mẹ tôi chạy chọt để cho tôi được miễn nghĩa vụ quân sự, mặc cho mẹ tôi khóc lóc chửi rủa tôi vẫn lên đường nhập ngũ. Để gọi là tiếp nối truyền thống “ba càng” của dòng họ, như lời cha tôi vừa cười vừa nói.

Sau đó tôi mới có dịp trở về viếng mộ bà Bính và thăm lại cái làng xưa. Cái làng mà đến đứa trẻ con cũng đều biết được sự tích của hai ông ba càng năm xưa. Ngay đám thanh niên trong lúc trà dư tửu hậu cũng cãi nhau chí chóc khi nói về sự tích nổi tiếng này. Đứa thì bảo hai ông ôm bom ba cảm

cảm tử đánh xe tăng Tây, đưa thì bảo tục tũ rằng hai ông có một cái “chân giữa” to tổ bố, nên mới gọi là ông ba càng. Chẳng bên nào chịu bên nào cả, nên cứ đến chuyện “ba càng” thì lại tranh cãi inh ỏi, cùng với tiếng cười dâm dật khoái chí ré lên...

Bà Bính được truy tặng danh hiệu Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng. Người làng tôi lại được nghe kể thêm một truyền thuyết mới về bà vợ của một ông ba càng. Rằng bà Bính đã cười khanh khách nơi chín tuổi khi đón nhận cái danh hiệu cao quý nhưng muộn màng đó.

Nhìn tấm ảnh của bà Bính trên bàn thờ, tôi như nhìn thấy niềm hãnh diện của bà qua những tấm huân huy chương cao quý mà bà đã đeo đầy trên người. Nhưng tôi cũng nhìn thấy cả những nỗi đau thương mất mát không gì bù đắp nổi trên những tấm huân chương bà đã đeo. Nó đè nặng trĩu trên đôi vai bé nhỏ của bà như những vết thương mãi mãi không bao giờ lành. Chiến tranh đã qua đi, nhưng những vết thương đó thì vẫn còn. Nguyên vẹn và không ngừng rỉ máu...

Riêng với tôi, một kẻ sinh ra và lớn lên trong cảnh thanh bình thì bà Bính là một truyền thuyết sống động rồi. Từ câu chuyện của bà kể về sự ra đi hào hùng của những người thân yêu nhất, trong tôi như hiển hiện lên về một đại oai hùng cách đây không xa. Đó là một thời người ta vội vàng, không phải vội vàng thu vén làm giàu như bây giờ, mà vội vàng ra trận. Đã có một thời người ta giành giật nhau, không phải tiền tài địa vị mà giành giật nhau cái vinh dự được đền nợ cho nước non.

Phải. Đã có một thời như thế. Một thời mà tôi mơ thấy trên con đường ra trận có rất nhiều người, từ người già, trẻ, lớn, bé....đàn ông, đàn bà, trẻ con....rồi những người đàn ông khăn đóng áo dài bên cạnh những ông trí thức com lê vét tông, , những cô gái tân thời áo dài khăn đóng bên cạnh những cô thôn nữ mặc áo tứ thân, khăn mỏ quạ, và có cả những người phụ nữ răng đen cùng đi với những người nông dân lam lũ chân đất, quần the áo thâm như ông Bính và ông Lanh ba càng. Tất cả họ đều phơi phới chen vai nhau để lên đường ra trận. Một thời đại hào hùng mà bao lớp người thưở ấy đã hân hoan ra chiến trường và cùng nhau hát vang lên bài hùng ca cũng ra đời trong những ngày đó :

“Đoàn ta chen vai nễ chi chông gai lên đàng....Ta người Việt Nam”

Sài Gòn ngày 12/9/1997

HẾT

Mai Tú Ân
Chuyện tình trong hang Én
Những cơn bão biển.

Theo lời mời của một người bạn thân, tôi đến thành phố biển Nha Trang để thăm vợ chồng anh ta và tìm cảm hứng cho những bản phác thảo màu dự tính vẽ về vùng biển tuyệt đẹp này. Để làm bất ngờ người bạn thân ở đó, tôi đã không báo trước. Nhưng thật xúi quẩy khi nhìn thấy tờ giấy dán trước căn nhà khóa kín mít của anh ta. Vợ chồng người bạn tôi đã vào Sài Gòn để...thăm tôi.

Thế là đành phải thuê một phòng ở khách sạn để tá túc cho vài ngày ở đây. Sắp xếp đồ đạc xong, tôi vội vàng đem bộ đồ vẽ của mình ra bãi biển. Lần này tôi quyết tâm thể hiện bằng được qua khung vẽ của mình cái hồn của biển, cái tĩnh lặng êm đềm của con sóng biển dập dờn, cái thanh thoát của bầu trời cao trong xanh... Nhưng rồi tôi lại gặp xúi quẩy một lần nữa.

Khi tôi đã cắm cọc cho khung tranh xong và cầm bảng phối màu lên để bắt đầu những nét phác thảo màu xanh dương đầu tiên cho bức tranh thì bỗng chốc biển trở nên xám xịt. Những gợn sóng nhấp nhô êm đềm mà tôi dự định đưa vào tranh đã trở thành những con sóng cao ngất chen chúc nhau đổ xô vào bờ. Gió thổi mỗi lúc một mạnh làm tấm bảng vẽ của tôi muốn tung bay đi mất. Cố gắng một cách tuyệt vọng, tôi vừa giữ lấy mớ đồ nghề vừa ghì chặt tấm bảng vẽ xuống cát....

Nhưng có một bàn tay mạnh mẽ đã đưa ra giúp tôi, giữ chặt lấy mấy cái cọc cắm xuống đất. Đó là một người đàn ông trung niên, dáng vẻ khắc khổ với hàm râu để dài bay phất phơ trước gió. Anh ta nhanh chóng cuộn gọn cuộn tranh chưa vẽ của tôi lại và chỉ cho tôi nhìn thấy một ngôi nhà cách đây không xa, một ngôi nhà nhỏ nằm chơ vơ trên bãi biển vắng ngắt và nói lớn trong cơn gió thổi vù vù :

- Kia là nhà của tôi. Nếu anh muốn tránh mưa thì mau lên, chúng ta sẽ kịp đến đó trước khi cơn giông đổ xuống. Cơn giông sẽ lớn lắm vì đây là mùa bão nghịch.

Tôi gật đầu đồng ý liền. Nhưng tôi ngạc nhiên khi thấy anh ta cũng cúi xuống lấy đồ vẽ của anh đang để nằm trên cát.

- Anh cũng là họa sĩ ? Tôi hỏi.

- Nghiệp dư thôi. Anh ta trả lời miễn cưỡng. Thỉnh thoảng tôi có vẽ khi có hứng như lúc này chẳng hạn...

Chúng tôi vội vàng khiêng các bộ giá vẽ vào nhà. Đó là một căn nhà nhỏ nhìn ra biển. Nó đã cũ nên có thể thấy tiếng gió thổi làm rung rinh các tấm ván sàn nhà. Như đọc được lo ngại của tôi, người đàn ông đó lên tiếng :

- Đừng lo. Căn nhà được làm bằng gỗ rất tốt và có thể chịu được những cơn bão mạnh nhất.

Chúng tôi bước vào căn nhà sặc mùi ẩm mốc, mùi hắc của thuốc vẽ và mùi ngái của bụi bẩn. Có rất nhiều tranh treo kín mít quanh tường, hoặc chồng chất lên nhau ở dưới đất. Người đàn ông kia ngượng ngùng khoát tay một vòng quanh những bức tranh đó và nói với tôi :

- Tôi chỉ có hứng vẽ vào những khi biển động và cũng chỉ vẽ về những cơn bão lúc đó. Đây là tất cả những tác phẩm về biển của tôi. Anh xem qua đi...

Hoàn cảnh của tôi lúc đó thật khó nói. Người đàn ông xa lạ kia đã cho tôi tạm ẩn vào nhà anh ta trong lúc biển đang động mạnh. Mưa quất rầm rầm, gió gào thét hung tợn ở bên ngoài trong khi tôi đang được an toàn ở trong này. Thế nhưng trong lòng tôi vẫn nổi cơn dậy sóng khi nhìn những cái gọi là tác phẩm hội họa của anh ta.....

Đó không phải là những tác phẩm hội họa, xét theo nghĩa thông thường. Đó là sự bôi bác nghệ thuật của một tay mơ. Những bức họa lem nhem, được bôi phết dày đặc màu dầu tối thẫm. Đúng là anh ta chỉ vẽ về biển, những cơn sóng biển tối đen, hoặc u ám như biển dưới địa ngục vậy.

Trong khi chờ đợi cho cơn bão bên ngoài ngớt bớt, anh ta xin phép được tiếp tục cái công việc ưa thích của anh ta, đó là vẽ về cơn bão biển. Dĩ nhiên là tôi đồng ý và ngay sau đó tôi đã phải hối hận liền.

- Tôi không dám múa rìu qua mắt thợ. Người đàn ông mỉm cười hiền hậu nói. Nhưng tôi mong anh góp ý đôi chút về tính nghệ thuật của bức tranh, nếu anh không phiền.

Tôi không phiền, nhưng tôi muốn nổi điên lên khi nhìn anh ta hành hạ cái gọi là tác phẩm của mình. Như một kẻ lên đồng, anh ta hùng hục cày xới tẩm vải toan bằng những đường cọ cứng quèo, nguệch ngoạc. Anh ta hì hục trét sơn dầu lên tranh như một tay thợ sơn trét bùn lên tường....Chưa hết, trong khi hùng hục bôi trét, anh ta còn thao thao bất tuyệt về cái nghệ thuật kinh khủng đó của anh ta. Tiếng anh ta nói thật lớn, vang lên giữa tiếng gào rú của cơn cuồng phong đang cuộn cuộn bên ngoài.

- Cái chết là một trong những điều đáng sợ nhất của con người, thì cái đáng sợ nhất của biển chính là những cơn bão biển.

Anh ta vừa nói vừa liên tiếp trét màu lên khung vải đã loang lổ màu, lần này thì giống như người ta trét bơ lên bánh mì vậy. Những lát bơ xám xịt, chồng chất lên nhau....

- Và đây chính là Nó. Những cơn sóng biển....

Anh ta hài lòng nói, mắt long lanh nhìn ngắm tác phẩm của mình. Nhưng nhìn thấy thái độ của tôi, anh ta vội vàng nói thêm :

- Tất nhiên tôi đang nói về những cơn sóng biển của riêng mình, những cơn sóng dậy trong lòng của mình mà thôi. Ý anh thấy thế nào ?

- À, nếu sóng biển lớn như thế thì nó sẽ trào ra khỏi bức tranh và giết hết tất cả đấy. Tôi cố nén giận nói mát anh ta một câu.

- Ôh, đúng vậy đó. Thì chính tôi muốn thể hiện điều đó mà. Người đàn ông kia reo lên. Anh ta không để ý hay không hiểu câu nói móc của tôi mà vội vàng giải thích tiếp, mắt long lanh : Tôi muốn vẽ những cơn sóng biển thật lớn, lớn hơn bình thường để người xem hiểu được sự vĩ đại, sự lớn lao và sự tàn phá của một cơn sóng biển là như thế nào. Tôi muốn thể hiện nó như là một sức mạnh khủng khiếp của thiên nhiên, tôi muốn nó sẽ dữ dội và khắc nghiệt như thế nào nếu nó gieo tai họa đến cho ta....

Tôi cắn răng chịu trận ngồi nghe những lời giải thích kinh khủng của anh ta về cái tác phẩm cũng kinh khủng không kém đó. Nhưng tôi sẽ không kể tiếp về công việc đó của anh ta nữa vì sợ bạn đọc khó chịu, nhất là khi nói về một công việc lãng mạng và đầy tính nghệ thuật như công việc của một họa sĩ.

Nói tóm lại cảm nghĩ của tôi là, nếu không lịch sự thì tôi đã bỏ ra về ngay lúc đó. Chẳng thà đi về giữa lúc trời nổi cơn giông bão còn hơn là ngồi lại để chịu trận cái mà anh ta gọi là :”Những cơn sóng ở trong lòng”.

- Phải. Đó chính là những cơn sóng ở trong lòng tôi. Người đàn ông kỳ lạ mà tôi không biết tên, và thú thực là tôi cũng không muốn biết đã nói như vậy khi hoàn thành tác phẩm của anh ta. Ngắm nhìn bức tranh với vẻ thoải mái, anh ta lên tiếng nói tiếp :

- Có thể anh không thích bức tranh này cùng với cách thức thể hiện nó, nhưng với tôi quả thật thì đó là tất cả những gì tôi muốn.

Nhìn tác phẩm của anh ta, tôi nhớ đến một tác phẩm nổi tiếng cũng vẽ về biển, một giai thoại trào phúng có thật trong giới họa sĩ thế giới. Những bức tranh lem nhem được vẽ lên bởi cái đuôi buộc cọ vẽ của một con lừa, và tác giả chính là con lừa có cái đuôi ngo ngoạy đó. Một câu chuyện châm biếm, riêu cợt tính siêu thực trong giới hội họa hiện đại.

Không kèm được tôi thốt ra :

- Nhìn những tác phẩm của anh khiến tôi chợt nhớ đến một bức tranh nổi tiếng thế giới vẽ về biển, bức :” Mặt trời mọc trên biển Atlantic” mà tác giả là một chú lừa có một cái đuôi trứ danh...

- À, tác giả là chú lừa Pingo, Paris 1909...Người đàn ông kia nói tiếp, anh ta mỉm cười nhìn vẻ mặt ngạc của tôi : Cái đuôi của của chú lừa danh tiếng đó còn tạo nên những bức tranh nổi tiếng không kém như bức : “Thiên đường của Địa Ngục”, bức : “Vũ điệu Flamenco bốc cháy”...

Anh ta thôi ngăm nhìn tác phẩm của mình mà quay sang tôi nói, giọng nhẹ nhàng :

- Tôi hiểu ngụ ý của anh, nhưng nói thật là tôi không phải là một kẻ bị thần kinh. Tôi cũng không phải là một họa sĩ và chẳng muốn làm một họa sĩ. Những tác phẩm về biển động này của tôi chỉ là những điều đã ám ảnh tôi bao nhiêu năm nay. Nó đè nặng lên tôi tới mức chịu không nổi mà chỉ muốn trút ra ngoài. Tôi không phải là một nhà văn để viết nó ra, mà cũng không thể khóc lóc than thở với ai được....Tôi chỉ biết trút hết nỗi ám ảnh nặng nề trong lòng tôi vào giấy vẽ. Vẽ những cơn bão biển đang dậy sóng ở trong chính con người tôi... Tất cả những bức tranh của tôi tự nó tuôn ra theo cảm xúc chứ không theo một niêm luật hay trường phái nào cả. Nhưng nó có chung một điểm duy nhất.

Anh ta cầm một bức tranh ở dưới đất lên ngăm nghía và nói tiếp :

- Anh hãy nhìn vào một điểm sáng nằm giữa bức tranh này đi. Đó là một khoảng màu trong sáng và thanh thoát nằm giữa những lớp sóng biển cuộn cuộn toàn những gam màu tối u ám. Điểm sáng đó được nhấn mạnh trong các tranh của tôi nên có thể treo ngang treo dọc, thậm chí có thể treo ngược lên thì vẫn thấy nó...

- Nhưng điểm sáng đó là cái gì vậy ? Tôi hỏi và không khỏi chêm thêm một

câu riều cợt cái anh chàng hoạ sĩ nửa mùa đó. Anh đừng nói với tôi đấy là “Mặt trời” trên biển Atlantic nhé ?

Người đàn ông kỳ lạ không phật ý với câu nói riều của tôi. Anh ta nhìn như bị thôi miên vào bức tranh rồi trầm ngâm nói :

- Đó là khuôn mặt của một người con gái. Đó là khuôn mặt của cuộc đời mà tôi đã đánh mất giữa những cơn bão biển hung hăng ngoài kia...

Anh ta như lắng nghe tiếng biển gào thét bên ngoài, đôi mắt thất thần đại đi. Thật lâu sau đó, anh ta mới lên tiếng như đang nói với chính mình :

- Những bức vẽ này thể hiện chính cuộc đời xám xịt của tôi. Đó là một chuyện tình buồn và đầy tiếc nuối của đời tôi và nếu tôi kể ra, anh sẽ hiểu...

Không đợi tôi đồng ý, anh ta bắt đầu lên tiếng như một kẻ lên đồng. Trong tiếng mưa rơi xầm xập, tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ, giọng của người đàn ông kỳ lạ vang lên như từ trong nhà mồ....

Nhiều năm về trước tôi học ở trường đại học Thủy sản ở thành phố Nha Trang. Đó cũng là những năm học đầu tiên sau giải phóng, những năm học trong buổi giao thời. Lúc đó người đi học ít hơn người nghỉ học. Sinh viên cứ teo tóp dần đi theo đà vượt biên tăng lên đến mức chóng ở cái thành phố ven biển này. Các lớp học cứ dồn lại mỗi tuần cho đủ sĩ số. Thầy giáo cũng thưa vắng dần đi...

Trong hoàn cảnh đó thì chuyện học hành chẳng quan trọng gì lắm. Có một thứ ngấm ngấm đang lan ra nhanh chóng trong giới sinh viên chúng tôi và trở thành một thứ mốt thời hậu chiến. Đó là một cuộc sống ăn chơi buông thả của thanh niên trai gái, mà bọn chúng tôi là đứng đầu. Một số sinh viên cũ, gia đình đổ vỡ vì thời cuộc, đã lao vào cuộc chơi một cách không thương tiếc. Còn đám sinh viên mới, hầu hết là con cái cán bộ tập kết trở về như tôi, thì như những kẻ bị nhốt cũi quá lâu nay được sổ lồng, tất cả cũng tham gia hết mình vào các cuộc chơi đó. Các buổi cắm trại kéo dài hết ngày này sang ngày khác cùng các buổi party liên miên đêm nào cũng có. Những

cuộc dong duối đường xa để lên núi hay tập kết ở nhà thẳng bạn nào đó có điều kiện chứa một lúc mười mấy cặp trai gái. Vì chẳng còn các ông bố bà mẹ theo kèm nữa nên các chàng trai tử tế và các cô gái nhà lành đều trở nên thoải mái dễ dãi vô cùng.

Cuộc sống thật sôi động và tuyệt vời đối với tôi. Hoàn toàn khác với anh chàng ngố mới tới thuở nào, hiện giờ tôi là tâm điểm của nhóm ăn chơi trong trường. Ngoài chức danh giám đốc của ông bố ra, tôi còn được một bộ mã bảnh bao nữa. Và điều quan trọng nhất là dòng họ tôi ở thành phố này đều là những nhà tư bản cũ giàu có. Họ thường dúm từng năm tiền vào tay tôi gọi là để cho thẳng con anh Tư chút tiền tiêu vặt. Với những lợi thế hiển nhiên như thế, tôi đã trở thành kẻ săn mồi bất bại đối với các cô nữ sinh chán đời còn sót lại ở trường, và cũng trở thành con mồi ngon lành đối với họ.

Trong những ngày rong chơi thâu đêm suốt sáng đó, tôi đã gặp Vân hoá ra cô ta ở ngay gần chỗ tôi ở. Một ông chú tốt bụng đã cho tôi ở một căn phòng đầy đủ tiện nghi và nó nằm không xa nhà của Vân. Cha cô là một sĩ quan chế độ cũ đã đi học tập ngay từ ngày đầu giải phóng. Gia đình cô có vẻ sa sút thấy rõ qua dáng vẻ bên ngoài của căn biệt thự mà xưa kia hẳn là nó sang trọng lắm.

Vân không phải là cô gái đẹp nhất trong số các cô gái bao quanh tôi, nhưng nàng lại có một vẻ đẹp dịu dàng thánh thiện. Đôi mắt đen lóng lánh như lúc nào cũng có giọt lệ chực trào ra. Chính cái vẻ đẹp e ấp thùy mị đó của nàng, giống như một cửa báu đã thôi thúc tôi bỏ công ra chinh phục. Nàng đã đón nhận tình cảm của tôi và vào một buổi chiều mưa bão, khi mặt biển nổi cơn cuồng phong dữ dội thì nàng đã trao thân cho tôi.

Kẻ đi săn bắt bại đã lại thành công. Vân đã thuộc về tôi và trở thành một trong số vài cô nhân tình của tôi ở rải rác khắp thành phố này. Nhưng nàng gần gũi với tôi hơn các cô kia vì nhà nàng ở ngay đằng sau chỗ tôi đang ở. Chẳng khó khăn gì khi chúng tôi đến với nhau. Mỗi khi tôi muốn nàng, tôi chỉ cần đến quầy thuốc lá của mẹ nàng ở trước cửa nhà. Ở bất cứ đâu trong nhà, Vân cũng có thể nhìn thấy tôi khi tôi đứng nấn ná trước cửa với vài câu chuyện băng quơ với mẹ nàng. Sau đó tôi trở về, mở cổng sau và đợi. Vân có mặt ngay lập tức, với nét mặt ngời lên hạnh phúc. Chúng tôi lao vào ân ái...

Sau đó bao giờ nàng cũng nấn ná lại với tôi trong khi tôi rất muốn đi ngủ.

- Mẹ em sẽ đi tìm em, nếu không thấy em về đấy. Tôi nói với nàng.
- Em nói là sang nhà nhỏ bạn học bài mà. Nàng phụng phịu nói. Em nói học chừng hai tiếng đồng hồ. Vậy mà bây giờ đã về sao ? Có phải anh muốn đuổi em về để cho một cô gái khác xuất hiện ở đây không ?
- Ôi, trời. Lại những chuyện ghen tuông của đàn bà. Tôi to tiếng làm bộ giận dữ. Anh có phải là một thằng Sở Khanh đâu mà em lại nói vậy ?
- À. Sở Khanh thì chưa nhưng chuyện có nhiều cô gái xuất hiện ở đây là chuyện có thật. Anh phải nhớ em cũng là hàng xóm của anh nữa đấy.

Quả thực là ở vị trí nhà của nàng, có thể nhìn thấy hết tất cả những người ra vào chỗ tôi đang ở.

- Vậy là từ nay anh sẽ bị theo dõi rồi phải không ?
- Phải. Hai mươi bốn trên hai mươi bốn đó anh chàng đẹp trai ạ.
- Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh bị bắt tại trận nào ? Tôi nói đùa thêm. Nếu theo dõi theo kiểu như vậy thì chắc chắn anh sẽ bị bắt quả tang với đầy đủ tang chứng vật chứng. Anh sẽ bị xử lý như thế nào đây ?
- Anh sẽ chẳng bị làm sao cả đâu. Nàng trả lời với giọng nói nghẹn ngào. Nhưng với em thì điều đó làm cho tim em rướm máu.

- Ôi, thôi đi cho anh xin lỗi nào. Tôi hoảng hốt khi nhìn thấy những dòng nước mắt tràn ra từ đôi mắt đen buồn rười rượi của nàng. Anh chỉ nói giỡn chơi với em một chút thôi mà.....Anh xin lỗi nhé.

Nàng gạt đầu và cố che đi bộ mặt ướt đẫm nước mắt. Tôi phải đưa cho nàng chiếc khăn tay và ngồi bên cạnh để an ủi nàng.

- Bộ em yêu anh thật sao ? Tôi hoang mang hỏi nàng. X, gạt đầu.

- Nhưng em biết anh là một kẻ như thế nào kia mà. Em sẽ chỉ khổ tâm thêm nếu nghĩ anh là một người yêu lý tưởng. Anh chỉ là một thằng đàn ông chuyên chạy theo bám váy đàn bà và không một cô gái nhà lành nào ở thành phố này cho anh bước lại gần. Anh không xứng đáng với em đâu....

Nhưng nàng đã lao vào lòng tôi và bịt miệng tôi lại bằng một cái hôn dài đắm đuối. Đôi mắt nhắm lệ khi khi nàng nói với tôi bằng giọng nói thốn thớt đứt quãng :

- Nhưng em đã lỡ yêu anh rồi. Em đã yêu anh từ...từ cái ngày đầu tiên anh dọn đến đây. Từ khi thấy anh xuất hiện ở ngôi nhà này thì không lúc nào em không nghĩ tới anh. Em đã....đã theo dõi anh, và biết được tất cả. Có lẽ em còn biết rõ các cô gái ra vào cái nhà này nhiều hơn anh nữa kia. Em rất sung sướng khi được làm quen với anh, và cũng hạnh phúc bao nhiêu khi được hiến dâng cho anh cả tình yêu đầu đời lẫn đời con gái của mình. Em đã sống như mơ trong niềm hạnh phúc đó. Cho đến khi em phát hiện thấy các cô gái quen anh vẫn đến đây như bình thường. Giống như trước kia, khi anh chưa quen em vậy. Lúc đó em mới hiểu rằng anh đã không yêu em. Anh chỉ coi em như các cô gái kia mà thôi.

Nàng ngưng lại để lau nước mắt rồi nói tiếp : “ đáng lẽ em phải căm thù anh, hận anh đã làm hại đời của mình. Nhưng không thể nào em giận anh được. Em cũng không thể nào quên anh được. Chỉ nội ý nghĩ sẽ phải mất anh đã làm em hoảng sợ rồi....”

Tôi ngồi ngơ ngẩn nghe nàng nói trong nước mắt. Thế là lại có một người con gái nữa yêu tôi một cách mù quáng rồi. Tôi không phải là mẫu người để các cô gái có thể trao thân gửi phận được. Tôi có thể là một anh chàng tình nhân tốt mã cho những cô nàng thích rong ruổi ngoài đường, chứ không thể là một người chồng tốt được. Tự tôi biết điều đó hơn ai hết. Và trong thâm tâm tôi, tôi không muốn một cô gái hiền lành ngoan ngoãn như Vân lại phải đau khổ vì mình. Sống với nhau một thời gian, tôi mới biết nàng yêu tôi rất nhiều. Cái đó thì đã rõ rồi nhưng còn tôi có yêu nàng hay không thì tôi không thể trả lời được, vì xung quanh tôi lúc đó có quá nhiều cô gái đáng được yêu như nàng.

Thời gian trôi qua. Tôi vẫn miệt mài với cuộc sống buông thả cũ. Thỉnh thoảng tôi trở về nơi mình ở và gặp Vân như đang ngóng chờ tôi trước cửa nhà nàng. Dường như nàng chỉ chờ tôi phát tín hiệu là nàng lập tức kiểm soát gì đấy để sang ngay bên tôi. Chúng tôi lại lao vào cơn mây mưa tình ái....

Nàng hỏi tôi khi chúng tôi đã rời khỏi vòng tay nhau :

- Anh có nghĩ đến một lúc nào đó, anh sẽ phải chấm dứt các cuộc ăn chơi phóng túng như bây giờ không ?
- Không ? Tôi trả lời nghiêm túc.
- Kể cả khi có một cô gái nào đó giữ được chân anh. Nàng nói, không có vẻ gì là đùa cợt cả.
- Ôi, thế thì lại càng không nữa. Một người vợ rồi lại thêm mấy đứa con nhỏ. tức là một gia đình? Kịch bản đó hấp dẫn với nhiều người nhưng với anh thì không.
- Anh không thích trẻ con ư ? Những đứa con của chính mình đó ?
- Không. Việc thích đứa con mình sẽ kéo theo việc thích cả mẹ của nó và thế là lại có cả một gia đình. Ở hoàn cảnh còn phải sống dựa vào cha mẹ như anh bây giờ thì đó là điều đáng sợ nhất.

- Nhưng rồi anh sẽ ra trường, sẽ đi làm và không còn phụ thuộc vào cha mẹ anh nữa...

- Ôi, trời. Lúc đó thì chẳng còn có một cô gái nào chịu theo anh đâu cô bé ạ. Anh sẽ là kẻ luôn rỗng túi vì những đồng lương thâm hại đó không đủ cho anh hút thuốc lá. Em có nghe câu:” Khi cái nghèo vào cửa trước thì tình yêu sẽ ra đi cửa sau” không ?

Chúng tôi nằm bên nhau để nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, tiếng mưa xối xầm xập trên mái nhà. X, nắm sát vào lòng tôi và thở thè nói :

- Nếu em có con thì em sẽ yêu chúng vô cùng. Vì chúng chính là hoa thơm cỏ ngọt được sinh ra khi tình yêu của chúng ta thăng hoa.

Tôi bật cười vì những lời lẽ cao siêu của nàng, của một cô gái trẻ quá nhiều mộng mơ . Còn tôi luôn thì luôn nghĩ rằng đứa con chỉ là hậu quả bất đắc dĩ của tình yêu. Một hậu quả mà những kẻ như tôi luôn muốn lẩn trốn.

- Nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục như thế này thì sẽ có lúc anh trở thành ông bố trẻ đấy ? X. vẫn tiếp tục.

- Không thể được. Không những chúng ta không thể có con, mà còn không thể trở thành một gia đình được. Bởi vì em không hiểu hoặc không muốn hiểu rằng, thời buổi này còn có những ràng buộc không thể vượt qua nếu muốn đến với nhau....

- Anh nói rõ được không ? Em chẳng hiểu gì cả.

- Hừm, biết nói với em thế nào nhỉ. Thời buổi hậu chiến này còn có rất nhiều điều luật bất thành văn đã áp đặt lên cuộc sống của chúng ta. Chẳng hạn như một gia đình cán bộ cách mạng như gia đình anh sẽ không làm thông gia với một gia đình trước đây làm cho chế độ cũ như gia đình em, mà phải kết thông gia với một gia đình cũng là cách mạng. Như vậy mới là “môn đăng hộ mối”. Tuy rằng anh lấy em, chứ không phải hai gia đình lấy nhau, nhưng việc đó cũng gây ảnh hưởng xấu đến tương lai và sự nghiệp

của nhiều người trong gia đình anh. Nên thật là ngược đời khi bây giờ hôn nhân của con cái lại do chính các bậc cha mẹ quyết định. Giống như ngày xưa theo kiểu:”cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” vậy. Không có một văn bản giấy tờ nào chỉ ra như vậy, nhưng nó lại là như vậy đấy, hiểu chưa cô bé.

- Anh càng nói em lại càng chẳng hiểu gì cả. Nàng nói. Em chỉ hiểu một điều rằng nếu chúng mình tiếp tục như thế này thì những đứa con sẽ ra đời đấy, dù anh có lấy em hay không.

Chẳng cần đợi lâu, chỉ mấy tháng sau đó, Vân đã hồ hởi báo tin nàng có thai. Nhìn nàng hớn hởi với niềm vui mới này bao nhiêu thì tôi lại hoảng sợ bấy nhiêu. Rõ ràng là tôi chưa sẵn sàng cho một đám cưới được. Một tên còn ăn bám vào gia đình như tôi thì làm sao có thể lấy vợ lúc này được. Chưa kể đằng sau tôi còn có cả một dòng họ ba đời làm cách mạng, sẽ phản đối đến cùng ý muốn lấy Vân làm vợ của tôi.

Chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều về cái thai này. Rõ ràng là cả tôi và Vân đều biết được cái kết cục đáng buồn này. Nhưng có lẽ nàng vẫn còn có một chút hy vọng nào đó, dù nó mong manh vô cùng.

- Không chỉ cha mẹ anh, mà cả cha mẹ em cũng sẽ nổi giận đến mức nào nếu biết được chuyện cô con gái ngoan của họ đã có bầu với một anh chàng không - thể - lấy - làm - chồng được. Nhưng vì đứa con em sẵn sàng chấp nhận tất cả.

Tôi nhẹ nhàng nói với nàng :

- Anh biết điều đó, nhưng vấn đề không phải chỉ ở em hay anh mà là ở gia đình anh. Gia đình anh sẽ không bao giờ chấp nhận cho anh, một cậu con trai sẽ tiếp nối truyền thống cách mạng của gia đình lại đi kết hôn với con gái của một gia đình...Nguy, ấy, anh xin lỗi, một gia đình tham gia chế độ trước như gia đình em.

- Nhưng em lấy anh chứ đâu có dính dáng gì đến gia đình anh.

- Có chứ, em là con gái của một sĩ quan chế độ cũ đang đi học tập cải tạo thì có dính dáng nhiều đấy. Vì khi đó con đường công danh sự nghiệp của cha mẹ anh, của dòng họ anh và cả của anh nữa sẽ tiêu tan.

Nàng ngồi ngẩn ngơ những lời tôi nói, đôi mắt đen buồn rười rượi nhìn tôi đăm đăm:

- Vậy chúng ta phải làm gì với cái bào thai này ?

- Chỉ còn cách duy nhất. Đó là ...phá nó đi.

Vân im lặng nghe lời tôi nói. Có lẽ nàng đã nghĩ trước đến cái kết cục không hay này và biết được không còn cách nào khác. Nàng im lặng gật đầu. Và thế là tôi dẫn nàng đến nhà một ông bác sĩ quen, một ông béo ú bị tước bằng bác sĩ vì tội phá thai lậu...

Vấn đề đã được giải quyết nhanh chóng và chúng tôi lại trở về với cuộc sống như trước. Thanh rất buồn sau sự kiện đó. Nàng thâm trầm hẳn lại. Nhiều lúc nằm bên nhau, nàng khóc và nói : “ Em cứ nghĩ mãi đến đứa bé mà chúng ta vừa bỏ đi. Nó chẳng có tội tình gì. Cũng giống như chúng ta, nó sinh ra khi cha mẹ chúng ta đã trở thành kẻ thù của nhau. Em nghĩ rằng chiến tranh đã kết thúc. Vậy mà chúng ta vẫn phải chịu hậu quả của nó? “

- Đúng là chiến tranh đã kết thúc. Tôi nói với nàng. Nhưng những hậu quả cũng như định kiến của nó thì không dễ bỏ đi được. Sẽ có rất nhiều phiền phức nếu như anh làm đám cưới với em. Cha mẹ anh sẽ mất uy tín ở chỗ làm việc, còn anh sẽ mất hết cơ hội phấn đấu vươn lên.

Nàng nghe những lời nói của tôi mà không hề nghi ngờ chút nào. Nhưng đó chỉ là những lời nói dối. Cha mẹ tôi chắc chắn sẽ phản đối cuộc hôn nhân này. Nhưng nếu tôi yêu nàng thực sự thì đó không phải là vấn đề không vượt qua được.

Cuộc sống cùng với các trò chơi liên miên và những cô gái khác đã làm cho tôi bỏ mặc Vân, cùng với nỗi đau khổ của nàng. Tôi chỉ nhớ đến nàng khi buổi tối nào đó tôi cô đơn trở về ngôi nhà lạnh lẽo của ông chú. Những lần đó tôi lại qua nhà nàng mua thuốc lá và quay trở về để mở cái cổng đăng

sau. Thanh xuất hiện không bao giờ chậm trễ. Tôi chẳng nói một lời đề nghị ra giường để làm tình. Và rồi nàng ở lại trong khi tôi chỉ muốn ngủ một mình.

- Nếu mình giữ đứa nhỏ thì giờ này bụng em đã lớn lắm rồi anh nhỉ. Nàng lên tiếng hỏi tôi mà như tự hỏi chính mình. Tháng thứ năm rồi thì không thể dấu diếm được ai anh nhỉ ?

Tôi ậm ừ cho qua chuyện.

- Có lẽ nó là một đứa bé trai. Nàng tiếp. Nếu được ra đời thì nó sẽ là một đứa con trai khá khinh. Em sẽ đặt tên nó là bé Hoàng Tử. Và khi lớn lên nó sẽ trở thành một chàng thanh niên cao lớn đẹp trai như bố nó. Nhưng sẽ không Sở Khanh như bố nó đâu....

- Ôi, Trời. Tại sao em cứ mè nheo về một chuyện như vậy ? Tôi gắt lên. Những chuyện đã qua rồi kia mà.

- Nhưng nếu chúng ta cứ thế này thì sẽ lại có một chuyện tương tự như thế xảy ra đấy. Và lần này em sẽ không chịu bỏ nó đâu đấy.

Quả nhiên lời Vân nói không sai. Nàng lại có thai sau đó chỉ vài tháng. Nàng không còn cái vẻ mừng rỡ như lần đầu tiên nữa, khi báo cho tôi biết tin này. Nhưng rồi tôi đã thuyết phục được nàng lại đi phá cái bào thai như lần trước. Chỉ có điều lần này nàng đã khóc rất nhiều khi tôi đưa nàng về từ cái nhà ông bác sĩ béo ú bị tước bằng nọ.

- Có thể chúng ta vừa bỏ đi một đứa con gái. Nàng nói trong nước mắt. Em luôn luôn thấy nó hiện về từ khi em có bầu. Một đứa con gái xinh xắn với hai bím tóc hai vai mà em đã đặt tên là Hoa Khôi. Đôi mắt của con bé Hoa Khôi này luôn buồn buồn. Dường như nó đã biết trước được số phận của nó rồi cũng giống như của thằng anh trước đó của nó, thằng bé Hoàng Tử. Đó là số phận hẩm hiu của những đứa bé chẳng bao giờ ra đời.

- Thôi mà. Sao em cứ hành hạ anh mãi với những chuyện như thế ? Tôi cáu tiết lên. Đâu có phải lỗi của anh gây ra?

- Vậy thì em gây ra chắc ?

- Cũng không phải tại em gây ra. Mà vì hoàn cảnh...

- Không phải lỗi của anh cũng không phải lỗi của em ? Nàng uất ức nói với tôi. Nhưng chắc chắn không phải lỗi của hai đứa bé chưa ra đời kia rồi. Vậy mà hai đứa đó đã phải gánh chịu tất cả. Chúng nó phải trả giá cho những điều mà chúng ta gây ra bằng chính cuộc sống của chúng.

- Nhưng dù sao thì mọi việc cũng đã qua rồi. Tôi không muốn cho nàng phải đau khổ nữa. Chúng ta sẽ có thật nhiều đứa con khi chúng ta chính thức lấy nhau...

- Em không cần chúng ta phải chính thức. Em chỉ cần những đứa con. Nàng nức nở khóc. Nước mắt nàng thấm đẫm vai áo tôi. Hai đứa kia không thể ra đời có phải vì chúng ta không chính thức không ? Không thể trả lời lời nàng, tôi chỉ còn biết lặng thinh.

Việc gì đến sẽ đến nữa. Điều mà Vân đã linh cảm thấy, và cả tôi cũng thấy nữa đã lại đến. Một hôm với vẻ mặt lạnh lùng, Vân báo cho tôi biết nàng đã lại có bầu nữa. Lần có bầu thứ ba và cũng là đứa con thứ ba theo cách suy nghĩ của nàng. Chưa hết nàng còn khẳng định rằng nó là con gái nữa và đã đặt tên cho cái đứa con chưa ra đời này tên là Hoa Hậu. Lần có thai con bé Hoa Hậu này, Vân tỏ ra cương quyết nhất. Coi tôi như một kẻ không liên quan gì đến cái thai trong bụng, nàng cho biết sẽ nhất định giữ cái thai này. Và bé Hoa Hậu sẽ ra đời, dù tôi có muốn hay không ? Và nếu yêu nàng thì tôi phải làm gì đó để chứng tỏ là tôi xứng đáng làm cha của đứa bé, làm chồng của nàng.

Trước quyết tâm sắt đá của Vân, tôi đành phải về nhà để nói chuyện với cha mẹ của mình. Cha mẹ tôi trợn tròn mắt khi nghe thấy tôi nói đến tên của cô gái tôi muốn lấy làm vợ.

- Mà có điên không ? Lấy con một sĩ quan Ngụy tức là con đã tự đào mồ chôn tương lai của mình rồi. Cha tôi gay gắt nói.

- Mà điều đó còn ảnh hưởng đến uy tín và công việc của ba nữa chứ ? Mẹ tôi thêm vào. Ba con đang làm lãnh đạo xí nghiệp và sẽ bị ảnh hưởng rất

nhiều đến sự nghiệp của ông ấy nếu để con lấy con gái của cái ông sĩ quan Ngụy ấy.

- Và mày sẽ tay trắng, sẽ ra khỏi nhà nếu mày cứ lấy đứa con gái ấy. Cha tôi quyết định như đinh đóng cột.

Tôi phản đối, nhưng vô ích. Trở về gặp lại Vân tôi báo cho nàng biết kết quả của chuyến đi. Nhưng thật ngạc nhiên, nàng đã không thất vọng như tôi đã tưởng.

- Không sao đâu anh. Nàng ôm và hôn tôi trìu mến. Em lấy anh chứ đâu có lấy gia đình anh, phải không nào ? Em chỉ cần nhìn thấy việc anh đã hỏi bố mẹ anh về việc anh muốn cưới em, muốn giữ cái thai lại cũng đủ chứng minh là anh đã thật lòng với em rồi. Chúng ta sẽ vượt qua tất cả vì đứa con anh nhé ? Chúng ta sẽ lấy nhau và con bé Hoa Hậu sẽ bình an ra đời.

- Nhưng chúng ta sẽ sống như thế nào đây khi anh chưa ra trường ? Tôi lúng túng hỏi lại nàng. Chúng ta không có tiền, không có việc làm. Thậm chí không có cả cái nhà để ở thì làm sao chúng ta có thể sống được. Lại thêm cả đứa con nữa...

- Thì cũng chính vì đứa con mà chúng ta sẽ sống được với nhau. Nàng khẳng định. Chỉ miễn là anh chấp nhận được.

Đúng là chỉ có tôi phải chấp nhận được mà thôi. Nhưng đó lại là một vấn đề khó khăn nhất. Từ trước đến giờ tôi chỉ là một kẻ sống nhờ vào gia đình. Rời khỏi đó thì thân tôi đã tàn tạ như một cái dây leo bị cắt gốc rồi chớ đừng nói đến vợ hay con nữa.

Không muốn làm nàng thất vọng nên tôi trả lời nàng cho qua chuyện.

- Cho anh thời gian suy nghĩ để tìm xem có cách nào khác không nhé ?

Tôi chẳng suy nghĩ gì cả và dĩ nhiên là không có cách nào khác. Chúng tôi lại đến cái nhà ông bác sĩ quen thuộc để làm cái công việc cũng quen thuộc đó lần thứ ba.

Vân đã xuống tinh thần hẳn sau lần bỏ rơi đứa con này. Khác với những lần

trước, lần này nàng không còn khóc được nữa. Suốt ngày nàng chỉ im lặng ngồi vờ vẫn nhìn đống đồ trẻ con mà nàng đã mua trước đó. Nàng lượm từng cái áo nhỏ xíu hay từng cái tã lót còn thơm mùi nước hoa lên để ngắm vuốt triu mến.

- Chắc hẳn nó là một đứa con gái. Nàng nói và tôi kinh hãi khi nhìn thấy nét mặt nàng rạng rỡ hẳn lên, cứ như thể nàng đang vuốt ve một đứa con vậy. Cầm chiếc quần nhỏ xíu màu sắc sặc sỡ lên để áp chặt vào miệng, nàng nhìn tôi bằng ánh mắt lóng lánh giọt lệ, nàng nói. Em như người thấy mùi khai nước đá của nó. Em còn nhìn thấy cả khuôn mặt của nó nữa kia. Khuôn mặt xinh xắn, nụ cười của một con bé xinh đẹp. Bé Hoa Hậu .....

Cha nàng đã đi học tập về. Ông già với mái tóc lốm đốm bạc, khuôn mặt khắc khổ và luôn lầm lì. Ông ta thường ngồi bất định trước cửa nhà và đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn tôi mỗi khi tôi sang bên đó mua thuốc lá.

- Cha em có vẻ khó tính. Tôi nói khi nàng vừa tọt qua cái cửa để ngỏ đằng sau nhà. Ánh mắt ông ấy nhìn anh thấy ghê quá.

- Thế anh muốn ông ấy ôm hôn anh ư ? Dù sao thì mấy năm đi học tập vừa rồi cũng làm cho cha em buồn khổ nhiều chứ thật ra ông ấy là một người rất dễ mến. Chiến tranh đã qua nhưng nó để lại hậu quả mà không phải ai cũng chịu đựng được đâu, ông Vici con ạ. Đó là tâm lý của kẻ bại trận mà.

- Đây không nói chuyện thắng trận trận hay bại trận gì đâu nhé. Hãy nói chuyện về em chứ không phải về cha của em...

- Chuyện về em ư ? Thì em cũng là một kẻ bại trận đây. Nàng cười buồn. Em cũng nằm trong số những kẻ phải chịu thua thiệt trong chiến cuộc này.

- Thôi, anh xin em mà.

- Không, anh cứ để cho em nói hết đã. Cha em đã mất hết tất cả, nhưng ông còn sống và nguyên vẹn trở về với gia đình. Còn em cũng mất mát nhiều lắm. Song điều đó cũng chưa bằng những đứa trẻ con của chúng ta. Cả ba đứa chúng nó đã phải trả giá cho chiến tranh bằng việc không thể ra đời như những đứa trẻ bình thường khác. Thắng bé Hoàng Tử, con bé Hoa Khôi rồi đến con bé Hoa Hậu mới đây nữa. Chúng nó đã xuất hiện không

đúng thời. Nhưng chúng nó đâu có quyền chọn lựa khi cha mẹ ông bà chúng đã ở vào hai phía khác nhau trong cuộc chiến vừa rồi.

Tôi chỉ còn biết im lặng mỗi khi nói đến đề tài này. Thanh lặng im một hồi lâu rồi nói với tôi, giọng dứt khoát :”Nhưng nếu em có đứa con nữa, đứa thứ tư thì không bao giờ em để nó chịu chung số phận với ba đứa anh chị trước của nó. Hoặc là có tất cả, hoặc là mất tất cả...”

Đúng như lời Thanh đã nói. Nàng đã có thai lần nữa, lần thứ tư. Lần có thai này là nàng tỏ ra quyết liệt nhất. Nàng tuyên bố với tôi bằng giọng của một kẻ đã cùng đường. Đôi mắt đen long lên dữ dội.

- Dứt khoát em sẽ không đời nào chịu bỏ đứa bé này. Em sẽ đem nó nhảy xuống biển nếu như anh bắt em phải làm như những lần trước.

- Nhưng làm sao em có thể mang bầu và sanh con được khi...

- Em bất cần. Vì đứa con này em có thể làm được tất cả mọi thứ. Em sẽ không làm phiền đến anh cùng với cái gia đình danh giá của anh đâu. Em sẽ đi đến một nơi thật xa để sinh sống và sanh con. Đây chắc chắn là một đứa con trai và em sẽ đặt tên nó là thằng bé Hy Vọng. Để hy vọng nó được sinh ra bình thường như bao đứa trẻ trên đời.

Tôi không có can đảm chống lại cha mẹ của mình để bắt đầu một cuộc sống mới bấp bênh với Vân. Và tôi cũng không có can đảm để chịu trách nhiệm với cái thai trong bụng nàng.

Mặc cho tôi nói đủ mọi cách, Vân vẫn cương quyết không đổi ý. Và thế là như một kẻ hèn nhát, tôi lẩn trốn nàng bằng cách lao vào các cuộc vui chơi thâu đêm suốt sáng, và với những cô gái khác.

Một đêm khuya mưa gió sục sùi, tôi trở về nhà thì thấy Vân đang ngồi chờ tôi trước cửa phòng. Đây là lần đầu tiên nàng sang chỗ tôi mà không phải do tôi gọi nàng.

Vân đứng lên lấy áo mưa ướt đầm trên người tôi xuống. Nàng vội nói như để thanh minh :

- Em có chuyện quan trọng cần nói với anh ngay. Em không thể ngồi nhà chờ cho tới khi anh về được.
- Có chuyện gì vậy ? Tôi hỏi.
- Thì vẫn chuyện đứa bé trong bụng em...
- Chuyện đứa bé trong bụng em ? Bộ em sanh nó rồi hả ?
- Thôi anh đừng giỡn nữa vì em đang bối rối lắm đây. Nàng nghiêm giọng nói. Em sang đây để cho anh biết rằng gia đình em sẽ vượt biên trong hôm nay hoặc mai. Và em cũng sẽ ra đi...

Tôi lặng người đi. Thì ra cha nàng đã không chấp nhận ở lại quê hương mình...

- Ý của anh như thế nào ? Nàng hỏi, đôi mắt đen láy nhìn tôi dăm dăm với hy vọng tôi sẽ nói ra một điều gì đó tốt đẹp.

Không thể nói điều gì tốt đẹp được, tôi chỉ biết im lặng lẩn trốn ánh mắt chờ đợi của nàng.

Vân im lặng và tôi có thể nghe thấy tiếng thở dài của nàng.

- Thế là hết phải không anh ? Nàng hỏi mà không cần tôi trả lời. Anh không thể lấy em, mà cũng không thể đi cùng em, còn em thì lại không thể ở lại một mình vì gia đình em đều ra đi hết cả.

Nhìn khuôn mặt buồn rười rượi và những giọt lệ long lanh chực trào ra khỏi đôi mắt đen của nàng, tôi cố tìm ra một điều gì đấy để nói :

- Tại sao cha em lại quyết định đi vào thời điểm này. Đang mùa bão biển mà..

Nàng thở dài nói :

- Chỉ có chấp nhận đi biển vào mùa này thì giá sẽ rẻ hơn vào các mùa khác. Gia đình em không có nhiều tiền để chọn lựa thời điểm ra đi tốt nhất được. Với lại đã chấp nhận đi thì mùa nào cũng vậy cả thôi. Có phải đi vào lúc trời yên biển lặng thì không bị chìm tàu hay cướp biển sao ?

- Em đã quyết định đi rồi à ?

- Thì em còn biết làm gì được nữa. Em không còn con đường nào để chọn lựa vì chính anh đã quyết định như vậy rồi mà.

Tôi sáng giọng tự ái :

- Em phải thông cảm cho anh chứ ? Anh cũng chỉ muốn những điều giống như em mà thôi. Chỉ vì gia đình anh....

Đột nhiên Vân đến bên cạnh tôi và quỳ xuống chân tôi. Ngược đôi mắt đen long lanh nhìn tôi như khẩn cầu, nàng nói giọng tha thiết: “Hay chúng ta bỏ tất cả đi anh nhé ? Anh bỏ gia đình bên anh, còn em cũng vậy. Chúng ta sẽ vào Sài Gòn sinh sống. Dù có cực khổ thế nào em cũng chịu đựng được. Miễn là chúng ta được ở bên nhau và đứa con này của chúng ta sẽ được bình yên ra đời.

Tôi đỡ nàng dậy và khó chịu nói :

- Em không chịu hiểu những điều anh đã nói. Anh không thể nào sống một cuộc sống như em nói đâu. Và cha mẹ anh sẽ từ anh...

- Em hiểu hết những điều anh nói. Em cũng hiểu lý do mà cha mẹ anh đã không đồng ý cho anh lấy em. Em cũng không thể trách cứ cha mẹ anh được. Nếu em ở vào địa vị của cha mẹ anh, em cũng làm như thế. Em sẽ không đời nào làm hỏng tương lai của thằng bé Hy Vọng trong bụng em đây....Nàng bật khóc rồi nói tiếp : Nếu nó ra đời thì lớn lên, em sẽ không để cho nó lấy con gái một gia đình như gia đình em đâu. Thời buổi này là vậy. Nhưng giờ đây chúng ta còn có nhau, có thằng bé Hy Vọng đây, chúng ta sẽ đi xa, đi thật xa khỏi những giáo điều cứng nhắc đó để xây dựng cuộc sống mới....Chúng ta sẽ ở bên nhau cùng với những đứa con của chúng ta.

- Thì chúng ta vẫn ở bên nhau đây.

- Nhưng phải có cả những đứa con cơ. Em sẽ không để cho bé Hy Vọng phải chịu chung số phận đáng buồn của anh chị nó.

Thấy nàng xúc động mạnh khi nhắc đến những đứa con, tôi nói giọng dàn hòa :

- Thôi mà em. Làm gì có những đứa con nào ngoài những điều em tưởng tượng ra. Đây chỉ là những bào thai...

Nàng khăng khăng nói :

- Tại sao lại tưởng tượng ra được khi hàng ngày nó cứ lớn dần lên trong bụng em. Như đứa bé trong bụng em đây nè. Nó quấy đạp mỗi khi không bằng lòng cái gì đấy. Ngay lúc này đây em cũng thấy nó đạp mạnh. Chắc nó đang buồn khi bố nó đã thờ ơ với nó...

- Em vừa bướng bỉnh lại vừa giàu trí tưởng tượng.

- Em là gì cũng được, nhưng em quyết tâm giữ đứa trẻ này bằng mọi giá. Kể cả liều mạng trong chuyến đi này em cũng chấp nhận. Chỉ miễn thằng bé Hy Vọng được bình an ra đời. Hoặc nó ra đời nơi xứ lạ, hoặc nó cùng em chìm xuống biển. Chỉ vì dứt khoát không chịu bỏ nó mà em quyết định theo gia đình để ra đi chuyến này.

Bên ngoài trời đang nổi cơn giông bão. Gió mưa sục sùi gào thét trên nóc nhà. Trong căn phòng chúng tôi nằm ân ái trong nỗi buồn thâm thẳm. Tôi chẳng biết nói gì hơn ngoài sự im lặng, trong khi Vân khóc rất nhiều. Tôi vuốt ve cái bụng trắng nõn của nàng. Nơi khoang bụng trắng muốt đó của nàng đã hơi đầy lên.

- Trong đó là đứa con của chúng ta, thằng bé Hy Vọng đang lớn lên từng ngày đó anh à.

Tôi âm ừ và hỏi cho qua chuyện :

- Thế bao giờ em đi ?

- Cũng sắp sửa rồi anh ạ. Khi dự báo thời tiết cho biết sẽ có cơn bão biển tiếp theo là người ta sẽ bắt đầu khởi hành chuyến đi ngay. Họ lợi dụng đi vào mùa bão này để tránh được sự kiểm tra của tàu Hải Quân.

- Nhưng còn em với đứa bé trong bụng em nữa. Như vậy sẽ rất nguy hiểm

cho cả hai mẹ con.

Nàng mỉm cười buồn bã :

- Em biết mình sẽ mạo hiểm bản thân và đưa bé khi ra đi trong thời điểm biến động này. Nhưng em chẳng còn lựa chọn nào khác. Dù sao thì ở trong bụng mẹ nó vẫn an toàn hơn là không ở đó theo ý của bố nó. Chỉ khi nào mẹ nó bị nguy hiểm thôi, còn nhất định nó sẽ không phải chịu chung số phận với anh chị nó.

- Em đang oán trách anh phải không ?

- Oán trách ai thì có thay đổi được gì nữa. Ba đứa kia đã phải trả giá rồi. Số phận đứa bé này cũng như vậy nếu như em không mạo hiểm chuyển đi này.

- Thôi mà. Tại vì gia....gia đình anh...Tôi phản đối yếu ớt. Tại vì...

Nàng ngắt lời tôi và gạt những giọt lệ long lanh trên má nàng nói cương quyết :

- Anh không cần phải thanh minh nữa. Chính vì em hiểu như thế nên mới quyết định ra đi chuyển này. Em phải giữ lấy đứa nhỏ bằng mọi giá. Từ mấy tháng nay em thấy nó gần gũi với em lắm. Dường như số phận của nó và của em đã gắn chặt với nhau lắm rồi. Nó không thể sống thiếu em thì giờ đây em cũng không thể sống thiếu nó được nữa.

Có tiếng réo gọi tên Vân từ phía nhà nàng. Vội vàng ngồi dậy, nàng nói với tôi giọng gấp gáp :

- Chuyển đi mà gia đình em chuẩn bị sẽ xuất phát chỉ nội trong tối hôm nay mà thôi. Em xin anh hãy vì em, vì con của chúng ta mà hành động một lần cuối cùng cho xứng đáng với tư thế của một người chồng, người cha anh nhé. Đêm nay khi anh thấy có nhiều người đến tập trung trong nhà em là bắt đầu chuyển đi của gia đình em rồi đấy. Em sẽ có mặt trong nhóm người ra đi. Nếu lúc đó mà anh nghĩ lại thì anh chỉ cần kêu tên em thôi. Anh hãy nói lớn lên cho những người trong gia đình em biết rằng, anh muốn em ở lại cùng anh. Anh chỉ cần nói như thế thôi là quá đủ với em rồi. Em sẽ bỏ chuyển đi này, bỏ gia đình em và cả tương lai bên xứ người....Em sẽ vứt bỏ tất cả để cùng bé Hy Vọng ở lại với anh.

Nàng nghẹn lời nhiều lần, đôi mắt đen đăm lẹ khi nàng nói những lời tha thiết đó : “Em sẽ ra đi như một kẻ đã chết đi vào cõi chết...Em chỉ mong muốn, chỉ hy vọng anh sẽ lên tiếng vào giây phút cuối cùng. Và nếu anh không thể lên tiếng được thì anh chỉ cần mở cánh cửa sổ bên nhà anh là em biết được ngay. Khi em thấy cánh cửa sổ bên anh mở toang giữa lúc trời mưa gió bão bùng như thế này thì em hiểu rằng anh đã lên tiếng kêu em ở lại. Nếu anh yêu em và yêu con thì em chỉ cầu mong anh làm một việc như thế thôi anh nhé ? Còn nếu không thì...Thôi. Vĩnh biệt anh.

Và thế là nàng đã chia tay tôi để đi vào chốn bão táp mịt mù. Đêm đó mưa gió gào thét suốt đêm. Gió thổi mạnh ầm vang phía ngoài biển. Tôi nằm trong phòng đầu óc rối tung lên. Tôi nghe thấy tiếng chân người, tiếng nói chuyện khe khẽ của rất nhiều người từ bên nhà nàng vọng sang. Rồi tôi nhóm dậy nhìn qua khe cửa để thấy những bóng người lố nhố đi trong màn đêm. Họ cứ đi qua, đi qua, ai cũng giống ai với áo mưa trùm kín đầu. Tôi đã muốn mở miệng kêu lớn lên tên nàng. Tôi biết nếu mình làm như thế thì nàng tiên của tôi sẽ xuất hiện. Nàng sẽ từ trong đám người kia nhảy bổ vào lòng tôi. Nàng và đứa con chưa ra đời của chúng tôi sẽ ở lại với tôi...

Nhưng như một kẻ hèn nhát, tôi đứng im lặng đằng sau cánh cửa sổ đóng chặt mà không dám thở mạnh. Tôi cứ đứng như thế, sợ hãi nhìn từng bóng người đi qua phản chiếu lên tường nhà tôi lấp loáng như những bóng ma. Đã có lúc tôi định lao ra ngoài trời mưa gió để la lớn lên rằng :”Vân ơi ? Anh yêu em. Hãy ở lại với anh.”. Nhưng tôi đã không làm được việc đó mà chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ trong phòng mình. Tôi biết rằng khi Vân theo chân đoàn người vượt biên đó đi qua nhà tôi, nàng đã hy vọng tôi sẽ cất tiếng gọi nàng. Cũng như nàng hy vọng nhìn thấy cánh cửa sổ trong phòng tôi mở rộng trước giông gió. Nhưng chẳng có tiếng gọi tên nàng vang lên, cũng như cánh cửa sổ phòng tôi đóng chặt. Chắc hẳn nàng đã

phải thở dài trước khi bước tiếp vào đêm tối giông bão.....Tôi cứ đứng trong phòng như thế cho tới khi người cuối cùng đã biến mất. Chẳng còn ai cả ngoài tiếng gào rú mỗi lúc một khốc liệt hơn của cơn giông bão mùa biển động.

Thế là Vân đã ra đi vào chốn mịt mù, mang theo cái mong sống nhỏ nhoi yếu ớt của tôi và nàng. Đó là bé Hy Vọng. Đứa bé mà nàng đã đặt tên và hy vọng vào một tương lai tốt đẹp. Nàng đã không chịu mất đi cái sinh linh nhỏ bé ấy, nàng không chịu mất đi cái thiên chức làm mẹ thiêng liêng để rồi phải dẫn theo thằng bé Hy Vọng của chúng tôi vào chuyến đi định mệnh của nàng.

Không bao giờ tôi còn nghe được tin tức về nàng nữa. Cả gia đình nàng và toàn bộ số người đã ra đi vào đêm mưa gió đó đã không tới được bến bờ hy vọng của họ. Họ đã chìm trong đêm tối, trong mưa gió biển động chẳng còn lại dấu vết gì giữa những cột sóng khổng lồ trắng ngất đánh vào bờ che lấp cả bầu trời âm u.

Cái tin dữ đó như một cú đánh thẳng vào trái tim đầy ích kỷ của tôi và khiến cho tôi như chột tỉnh. Nhiều ngày liền sau đó, tôi lang thang trên bờ biển đang dậy sóng để tìm kiếm trong tuyệt vọng cô gái có đôi mắt đen buồn và một mầm sống bé nhỏ mà nàng đã mang đi vào cõi mê mông ngoài xa khơi kia. Tôi lăn lộn gào thét tên nàng, đòi những lớp sóng hung tợn đang chen nhau xông vào bờ phải trả lại người vợ và những đứa con của chúng tôi. Nhưng chẳng có gì ngoài tiếng cuồn phong gào rít đặc thẳng trả lời tôi.

Mệt mỏi, rũ rượi tôi trở về nơi cũ để nhìn thấy căn nhà nàng giờ đóng cửa

im lìm. Chẳng còn cô gái xinh xắn đang ngồi đọc sách bên người mẹ bán thuốc lá trước cửa để đợi tôi nữa. Cô gái có đôi mắt đen buồn nhưng luôn ánh lên vẻ rạng rỡ hạnh phúc khi nhìn thấy tôi sang bên ấy....

Nhiều năm sau, những hôm biển động tôi cứ đứng trong căn phòng của mình trước cánh cửa sổ mở toang để chờ đợi nàng trở về. Nhưng chẳng có gì, ngoài gió mưa xầm xập quất thẳng vào người tôi...

Kể từ khi nàng tiên của tôi cùng với những thiên thần nhỏ bé, những sinh linh đáng yêu còn chưa ra đời của chúng tôi đi vào cõi mịt mù của biển khơi thì cuộc sống sau đó của tôi như thế nào tôi không còn nhớ nữa. Chỉ biết rằng đã hơn hai mươi năm kể từ ngày đó, tôi vẫn độc thân và đang tàn tạ đi trong nỗi tiếc nuối không nuôi. Cha mẹ tôi qua đời đã lâu. Những cuộc vui xưa chỉ còn là những ký ức nhạt nhòa vô nghĩa. Chỉ còn lại trong trái tim khô cằn của tôi một vết đen không bao giờ phai. Như một vết thương rỉ máu khi nhớ lại người con gái có đôi mắt đen buồn năm xưa.

Nàng đã ra đi vào cơn giông bão nên giờ đây, mỗi khi có giông bão là tôi lại thấy nàng hiện về. Những đợt sóng cao ngất trắng xóa, biển màu đen u ám, gió gào thét xé toạc mây tờ tả, trời và biển hoà lại.... Tất cả hoà trộn với nhau để thấy nàng hiển hiện như một vị Thánh, với vầng hào quang là những cột sóng bạc đầu cao ngất. Chung quanh nàng là những đứa con của chúng tôi. Thăng bé Hoàng Tử, con bé Hoa Khôi, bé Hoa Hậu và cả thằng bé Hy Vọng nhỏ bé nhất nữa. Đó là những đứa con của tôi và chúng có thực ở trên đời này. Ở đâu đó ngoài biển khơi xa tít kia, chúng đã lớn lên trong vòng tay yêu thương của mẹ chúng, người phụ nữ chỉ biết sống chết vì những đứa con. Xinh đẹp, khỏe mạnh và tràn đầy sức sống, chúng đang vây quanh lấy mẹ chúng. Tất cả đang nhìn thương hại đến một kẻ đáng thương đang đứng chơi vơi giữa cơn bão. Một kẻ chỉ còn sống bằng một

quá khứ đầy hối hận muộn màng. Một kẻ mà sự ăn năn đang bào mòn cơ thể. Đó là tôi và đã bao năm tôi sống với ý nghĩ mình đã đang tay vứt bỏ đi cả một gia đình hạnh phúc....

Đó là câu chuyện tình đau thương của tôi, và lý do vì sao tôi thích đứng nhìn biển động. Mỗi khi có những cơn bão biển tràn thì tôi lại ra để ngắm nhìn chúng. Ngắm nhìn để mà nhớ về một kỷ niệm buồn đã chìm sâu trong ký ức, mà chỉ có những cơn bão biển hung hăng ngoài kia mới làm chúng ào ào thức dậy như một bầy thú dữ để cắn phá trái tim khô cứng của tôi. Và đó cũng là lý do để tôi trút ra khung giấy vẽ những cơn cuồng phong của gió biển, của cơn sóng dữ chỉ toàn một màu xanh u ám, của sự dữ dội mà những cơn bão kiếp trước đang tàn phá tâm hồn tôi.....

Kể đến đó người đàn ông kỳ lạ nọ nghẹn lời với đôi mắt long lanh sáng rực lên. Anh ta đứng lặng trước bức tranh vẽ những cơn sóng biển đó với vẻ ngẩn ngơ lạ kỳ. Dường như bị những bức tranh âm u đó thôi miên, khiến cho anh ta chìm vào một ký ức đen tối đang dậy sóng trong lòng.

Để mặc người đàn ông đó ở lại một mình, tôi ra về khi biển vẫn còn đang nổi sóng dữ dội. Những cơn gió mạnh thổi ào ạt như muốn hất tung căn nhà với người đàn ông kỳ lạ nọ ra biển. Lớp lớp sóng biển hung tợn như đang chen nhau chồm mình lên cao ngất để vùi vã xông vào bờ. Gió lồng lộn gào thét rít lên xoay tròn trên đầu những con sóng bạc trắng đầu. Mây đen tả tơi như chìm xuống đại dương hung tợn, tung những ánh chớp cùng tiếng sấm sét chói chang. Trời và biển như hòa lẫn vào nhau trong cơn thịnh nộ điên cuồng. Những cơn sóng điên cuồng lao tới đập đầu vào đá tan tác. Rồi một cơn sóng hung dữ nhất nuốt gọn kẻ khốn khổ kia trong tiếng âm vang của muôn ngàn cơn sóng vỗ. Từng lớp sóng xô nhau chen vào bờ như những con thú hoang đói khát đang vật mình trong cơn đói triền miên.

Sài Gòn ngày 14/10/2007

HẾT

Mai Tú Ân

Chuyện tình trong hang Én

Viên đạn cuối cùng

Đã có lệnh tấn công. Tấn nhóm dậy trong hố cá nhân của mình để ra hiệu cho các chiến sĩ thuộc quyền chuẩn bị xung phong. Đây đã là đợt tấn công thứ tư của đơn vị anh lên cái đồn địch phía trên ngọn đồi. “Đã ba đợt tấn công trước thất bại rồi, và đợt này có chết cũng không thể thất bại được nữa”. Tấn nghĩ rằng nghĩ bụng và theo thói quen trước khi xung trận, anh kiểm tra lại khẩu súng ngắn của mình. Chỉ còn một viên đạn duy nhất, nằm trơ trọi trong hộp tiếp đạn. Không kịp quay trở lại chân đồi để lấy thêm đạn nữa rồi. Anh lăm lì đóng băng, lên đạn và vung cao khẩu súng.

Xung phong !

Tấn hét lên một tiếng dữ dội rồi nhảy ra khỏi hố cá nhân của mình để lao thẳng lên phía đồn địch. Những tiếng hô xung phong nối tiếp nhau của các chiến sĩ trong đơn vị anh khi họ cũng ào ào xông theo. Dây hàng rào kẽm gai dày đặc, treo đầy mìn bẫy phía trước đồn địch đã bị nhóm xung kích của đơn vị anh phá tan trước đó, mở ra một con đường xông thẳng vào tận dây lô cốt trung tâm, phía trên ngọn đồi.

Ngay lập tức, đạn pháo của địch bất ngờ bùng lên dữ dội. Những ánh lửa nháng lên soi rõ những hố bom, hố pháo nham nhở. Phía cao trên đỉnh đồi, nơi những lô cốt phòng ngự của địch quân sáng rực lên vì ánh lửa đạn liên thanh bắn vào đội hình xung kích của quân ta. Trên cao ánh sáng hỏa châu chói sáng treo bập bùng lơ lửng giữa bầu trời đêm.

“Hừm. Hỏa lực của địch như thế này thì bao giờ quân ta mới chiếm được đồn đây”. Tấn nghĩ bụng khi anh quay đầu nhìn lại phía sau, nơi các chiến sĩ trong đơn vị của anh đang lao lên. Trong ánh sáng chói lòa của đạn pháo và ánh sáng bập bùng của pháo sáng, Tấn sững người lại khi không nhìn thấy một chiến sĩ nào còn theo anh. Một vài thân hình nằm gục mặt xuống đất. Một thân người bất động vắt qua một đoạn rào kẽm gai. Có cả mấy bóng người đang cắm đầu chạy ngược lại phía sau, nơi họ vừa xuất phát.

Chẳng suy nghĩ, Tấn nghĩ rằng lao lên phía trước. Anh vấp ngã, lồm cồm

bò dậy, lao lên để rồi lại vấp ngã nữa. Có đến bốn năm họng súng máy từ các lô cốt trên cao đang khạc đạn vào đội hình xuất phát của đơn vị anh. Những vệt đạn lửa lừ lừ vạch sáng trời đêm, cùng những tiếng nổ inh tai nhức óc âm vang lên xung quanh. Quan sát phía trước, anh nhìn thấy tầm đạn bắn cao hơn vị trí của anh đang nằm. Điều đó có nghĩa là anh đã lọt quá sâu vào trong vị trí phòng thủ của địch, và đơn vị xung kích của anh có lẽ đang bị kẹt đầu đó bên ngoài hàng rào kẽm gai đầu tiên ở lưng chừng đồi.

Tấn nghiêng rặng chờ đợi cho loạt súng hướng về phía anh vừa dứt liền lao vọt lên. Vung cao khẩu súng ngắn, anh xông thẳng vào trong bóng đêm trước mặt.

“Xung phong ! Xung....”

Một ánh lửa bùng lên ngay trước mặt khiến thân hình anh bay bổng lên không và rơi tọt ngay xuống một cái hố sâu hoắm. Cú ngã đau điếng nhưng anh vẫn còn tỉnh táo. Anh vùng dậy ngay sau cú ngã trời giáng đó nhưng đột nhiên cả người đổ sụp xuống. Đau nhói ở ngay đùi trái khiến cho anh không thể đứng lên được. Ở dưới cái đáy hố lổn nhổn đất đá, anh mò mẫm tìm xem vết thương của mình. Chân trái của anh đã bị gãy và máu tuôn ra xối xả theo dọc đùi. Có lẽ một mảnh đạn pháo đã phạt sâu vào phía trên đầu gối khiến xương đùi anh vỡ vụn ra. Nghiến răng chịu đau, anh cởi dây nịt quần ra để quấn garo cầm máu. Nhìn cái chân mình gãy quặt về sau một cách kỳ dị, cùng với máu đang tuôn ra xối xả, anh biết mình đã bị một vết thương vô phương cứu chữa.

“Mẹ kiếp ! Thế là hết. Mình sẽ ngủm ở cái hố chết tiệt này”. Tấn bật lên một tiếng chửi thề và lần mò tìm kiếm khẩu súng ngắn vẫn còn trong tay anh với vòng dây quấn quanh cổ tay. Anh nắm chắc lấy nó và có một cảm giác yên tâm hơn. Khẩu súng này sẽ giúp anh ra đi thanh thản, không đau đớn. Trải qua bao chiến trận ác liệt, anh thấy nhiều đồng đội của mình đã bị đau đớn, hoảng loạn như thế nào khi phải đối diện với cái chết. “Thế là chỉ chốc lát nữa đây, mình sẽ phải chấm dứt bốn năm trời chinh chiến lẫy lừng của mình ở trong cái hố tối đen này. Nhưng thế cũng đã là thọ lắm rồi so với bao đồng đội đã ngã xuống trước anh. Chỉ hy vọng là đến lúc đó mình

sẽ không phải đau đớn nhiều”. Anh tự nhủ và nhét khẩu súng ngắn vào người.

Anh đỡ đầu nhìn chung quanh và lơ mờ nhận thấy mình đang ở dưới một cái hố bom. Một hố rất sâu, cao vượt đầu người với thành đất nham nhở. “Hừm. Nếu quân ta chiếm được đồn thì họ sẽ rất khó khăn để tìm ra xác của mình”. Anh chửi thề một lần nữa và quỳ dựa người lên cái chân lành thờ dốc.

Đột nhiên anh có cảm giác khác lạ phía sau lưng. Quay phắt người lại, anh nhìn thấy một thân người nằm dựa vào thành hố đối diện, mắt mở thao láo nhìn anh.

Ánh sáng của hỏa châu soi rõ cho anh thấy kẻ đó. Một tên lính ngự với bộ đồ nhảy dù loang lỗ nằm dựa vào thành hố bom đang nhìn chòng chọc vào anh. Nhanh như chớp, Tấn rút phăng khẩu súng ngắn ra chĩa thẳng vào mặt tên lính và định siết cò. Nhưng anh chợt ngừng tay lại khi nhìn thấy ánh mắt long lanh kỳ lạ của tên lính nọ. Hắn vẫn nằm thản nhiên nhìn vào họng súng đang chĩa vào hắn với vẻ mặt căng căng thách thức, cứ như thể hắn đang mong cho khẩu súng trong tay anh khạc đạn vào mặt hắn vậy. Thậm chí anh còn thấy hắn gật đầu ra dấu như bảo anh hãy bóp cò đi. Hãy bắn hắn ngay đi...

Tấn ngạc nhiên dừng tay. Rồi anh thận trọng một tay tỳ khẩu súng ngắn vào giữa hai con mắt đang mở thố lỗ nhìn anh, tay kia lần mò trên người hắn. Ngay lập tức anh đụng phải vết thương trên ngực của tên lính nọ. Kinh nghiệm của một người lính dày dạn trận mạc như anh thì không cần phải suy đoán lâu, anh biết tên lính này đã bị thương rất nặng. Ngực hắn có lẽ đã bị một mảnh pháo găm vào khiến nó vỡ tóac ra. Anh có thể nhìn thấy những bong bóng máu của tên lính nọ đang phập phù sùi ra trên vết thương mở toang hóac trên ngực. Hắn đã mất rất nhiều máu và chỉ còn nước chờ chết. Điều hắn cần bây giờ không phải là cứu chữa nữa mà là một viên đạn ân huệ.

Tấn im lặng đưa nòng súng ra khỏi mặt hắn và thận trọng lùi lại để ngả mình dựa lưng vào thành hố đối diện. Làm như không biết đến sự có mặt của tên lính đang bị thương kia, anh nhét khẩu súng ngắn vào bao đeo bên

hông, không quên mở hé bao súng để cho hắn thấy anh có thể rút ra bất cứ lúc nào. Thịnh thoảng anh ngó chừng tên lính để biết hắn vẫn đang im lặng quan sát anh. Hắn nhìn anh thản nhiên bằng đôi ánh mắt rất lạ. Một đôi mắt trống rỗng vô hồn. Anh ngồi đối diện với tên lính ngục và lấy làm khó chịu khi ánh mắt của hắn cứ nhìn đau đáu mãi vào anh. Nó khiến anh phải dựa sát vào thành hố để kín đáo giấu mặt mình khỏi ánh sáng của những trái hỏa châu đang treo lơ lửng trên đầu. Vẫn cảnh giác với tên lính nọ, anh giống tai nghe ngóng tình hình của trận đánh vẫn đang diễn ra phía bên trên. Tiếng súng đã giảm nhiều khiến anh biết quân ta đã không còn tiến lên được đến nửa ngọn đồi, nơi anh đang chờ chết trong cái bẫy sâu hoắm này. Đột nhiên tên lính ngục lên tiếng. Giọng nói của hắn mạnh mẽ và khác hẳn với cái hình hài đẫm máu tả tơi của hắn :

- Mà mày còn chờ gì nữa ?

- Chờ cái gì ? Anh ngạc nhiên hỏi lại.

- Xì. Tên ngục xì ra một tiếng khinh bỉ rồi nói : Cho tao về châu trời bằng một viên đạn.

Anh nhìn hắn lạnh lùng nói :

- Chúng tao không bắn giết tù binh.

- Tao không phải là tù binh nên mày chỉ việc kê nòng súng vào đầu tao rồi bóp cò một cái. Thế là xong.

Cái giọng lạnh lùng, ngang ngược của hắn khiến anh không thèm trả lời. Anh cúi xuống loay hoay với cái dây lưng đang quấn chặt ngang đùi. Máu từ vết thương vẫn rỉ ra từ cái quần đã bị mảnh bom cắt tả tơi.

- Hay mày sợ tao hả thẳng Vici ? Giọng nói khó chịu của tên lính bị thương lại vang lên.

- Mày câm miệng đi. Anh gằn giọng nói và nghiến răng để siết chặt sợi dây lưng lại. Cơ đau đã thốn lên tận óc khiến anh phải gập cong cả người lại.

Tên lính kia vẫn không buông tha anh, hắn cao giọng như thách thức :

- Hừm ! Một thằng Việt cộng chết nhất. Đến việc bắn một phát vào kẻ thù mà cũng không dám làm. Nếu là tao thì tao sẽ cho mày cả một băng đạn. Tao đã từng làm thế với rất nhiều thằng Việt Cộng như mày rồi. Hà hà, nói theo kiểu của chúng mày thì tao là một kẻ có nhiều nợ máu với nhân dân

đấy.

- Mẹ kiếp mày thằng Ngụy. Cái giọng đều giả của hăn khiến cho anh sôi máu quát lớn lên. Anh muốn chửi thêm mấy câu nữa nhưng cơn đau khiến cho anh không thể mở mồm ra được.

- Mẹ kiếp mày thằng Việt Cộng. Tên lính kia cũng không vừa lên tiếng chửi lại. Hăn nhìn anh chế riều với nụ cười méo xệch cả miệng.

Đã mấy lần anh định rút khẩu súng ngắn của mình ra để đập nát bộ mặt đầy máu của tên lính kia, hoặc kê nòng súng vào giữa hai con mắt trâng tráo của nó và siết cò. Nhưng rồi anh tặc lưỡi bỏ qua. Không cần phải phí sức, phí đạn với một thằng sắp chết.

Dưới ánh sáng của những trái pháo sáng treo lơ lửng trên đầu, anh kiểm tra lại vết thương nơi đùi. Mắt anh hoa lên vì đã mất quá nhiều máu. Cái dây lưng quấn nhiều vòng và siết chặt phía trên vết thương nhưng máu vẫn tiếp tục chảy ri rỉ dọc theo cái chân bị thương đã bắt đầu mất hết cảm giác. Anh nghiến răng siết chặt hơn nữa.

Tên lính ngụy nhìn anh loay hoay từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng, giọng dụi đi :

- Mày đừng siết chặt dây garo quá. Chỉ cần siết vừa đủ thôi chứ mày cứ siết chặt như thế chỉ khiến cho máu ứ lại và càng chảy ra nhiều hơn.

- Câm mồm đi. Tao đã là người lính dày dạn trận mạc rồi nên không cần ai chỉ dạy cả. Nhất là từ một thằng lính ngụy như mày.

- Ha, ha. Tao là sĩ quan chứ không phải là lính. Và tao cũng đánh trận nhiều đủ để biết được mày sẽ không qua khỏi vì vết thương này đâu.

Anh ngược lên nhìn tên lính và bây giờ mới nhìn thấy một bông mai thấm máu trên cổ áo hăn. Im lặng anh nới lỏng sợi dây nịt. Chỉ một lát sau, máu đã không còn chảy ra nhiều như trước nữa và cơn đau cũng đã dịu đi. Anh ngược nhìn tên lính và lại bắt gặp ánh mắt như diều cợt của hăn đang nhìn anh.

Tấn im lặng ngả mình vào thành hố. Mắt nhắm nghiền, anh gióng tai lên nghe ngóng tình hình phía trên hố bom. Tiếng súng đã ngưng và không gian chung quanh đang yên tĩnh một cách lạ kỳ. Có vẻ như cuộc tiến công lần thứ tư của đơn vị anh vào cái đồn ở trên đỉnh đồi này đã thất bại. Không

biết từ giờ tới sáng quân ta có còn tấn công nữa không và anh có còn sống được tới khi đó không...

Đột nhiên tên sĩ quan bị thương lại lên tiếng :

- Này thằng lính Vici. Mà xem giùm vết thương của tao được không ? Coi xem tao có thể bất ngờ vùng dậy cho mày về châu trời trước tao không. Vì tao không thể cúi xuống để nhìn vào tận trong lồng ngực của mình được.

- Thứ nhất tao là sĩ quan chứ không phải là lính. Thứ hai là mày sẽ không qua được đêm nay đâu.

- Té ra mày cũng là sĩ quan. Mày đã nói đúng. Tao biết là tao sẽ không thể qua khỏi đêm nay đâu. Khi những vết tím đen quanh vết thương này của tao chạy lên tới tim tao thì thế là xong. Tao sẽ về với Chúa.

Tấn im lặng ngó lơ lên miệng hố bom. Những trái hỏa châu treo lơ lửng tỏa ánh sáng chói chang làm mờ đi bầu trời đêm cùng những ngôi sao mờ nhạt. Tiếng súng nổ râm ran như vọng lại như từ một nơi đâu xa xôi lắm.

Một cơn đau khủng khiếp nơi đùi trái khiến cho anh phải nghiêng rặng lại để chịu đựng. Anh cố đưa khuôn mặt đang nhăn lại vì đau đớn khuất sau bóng tối của hố bom, nhưng tên sĩ quan đã nhìn thấy. Hắn lên tiếng giọng khó chịu :

- Vết thương của mày giống tao ở chỗ là đều không thể cứu chữa được nữa. Mày đã bị mảnh đạn phạt ngang đùi làm đứt động mạch chủ khiến cho máu mày phun ra như một cái vòi nước. Và khi nó phun hết nước thì thế là xong. Mày sẽ theo tao về châu ông bà.

Anh biết tên sĩ quan đối phương đã nói đúng về vết thương của mình. Cho dù được cấp cứu, được tiếp máu kịp thời thì cũng khó mà qua khỏi được. Mà việc cấp cứu của quân ta lúc này thì... Anh im lặng nghiêng rặng lại.

Tên kia lại lên tiếng :

- Vết thương đó sẽ hành hạ mày và khiến cho mày sẽ đau đớn nhiều trước khi ngum đấy.

- Mặc xác tao. Anh phát cái gậy lên.

- Nếu mày không muốn đau đớn thì hãy lấy cái túi y tế trong ba lô kia của tao. Trong đó có moọc phin tiêm để giảm đau đấy.

Tấn đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn đăm đăm vào tên sĩ quan ngục. Hắn vẫn

nằm im, ánh mắt vô hồn đóng đinh ở đâu đó phía trên đầu anh. Anh cắn chặt răng quay mặt đi, nhưng cơn đau bất chợt kéo đến dữ dội khiến anh co dúm cả người lại.

- Túi y tế trong ba lô trước mặt mày đó. Tên sĩ quan lại lên tiếng.

Anh lập cập cầm lấy ba lô và mở túi ra. Theo sự hướng dẫn của hắn, anh lấy ra một cái hộp gồm có nhiều ống tiêm nhỏ xíu. Cầm lấy một ống và mở nắp, anh tần ngần chừa đâm kim ngay vào miệng vết thương ở đùi anh như hắn đã chỉ. Tên sĩ quan nhếch mép cười với nụ cười méo xệch :

- Mày đừng lo. Đây là thuốc giảm đau chứ không phải là thuốc độc đâu.

- Tao biết. Nhưng tại sao mày không dùng.

- Mày không thấy là đôi tay của tao đâu có còn sử dụng được nữa. Nếu mày muốn giúp tao thì hãy phóng cho tao mấy ống vào vết thương nơi ngực tao. Rồi mày sẽ tự làm cho mày. Thuốc này sẽ khiến cho cả mày vào tao đỡ đau nhiều trước khi về với thế giới bên kia đấy.

Anh vội vàng làm theo. Giây lát cơn xé da xé thịt nơi đùi anh đã dịu đi. Nằm ngả mình thoải mái dựa lưng vào thành hố, anh nhìn sang tên sĩ quan. Đôi mắt của hắn đã lấy lại chút vẻ linh hoạt, với chút thần sắc hiện lên trên khuôn mặt vốn tái mét trước đó. Anh muốn nói một câu gì đó để cảm ơn nhưng lại thôi. Dù gì thì đó cũng là kẻ thù của anh, và cả hai cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Thấy anh loay hoay người để gượng dậy nghe ngóng tình hình chiến sự phía bên trên, tên sĩ quan lên tiếng :

- Phía bên mày chưa tiến công đâu. Nhìn vào ánh mắt ngạc nhiên của anh hắn nói tiếp : Tao có thể đoán ra việc đó qua việc đại bác phía bên tao không nã vào chúng mày lúc này. Chúng mày đã tấn công suốt từ sáng đến giờ rồi đều thất bại. Nếu cứ tiếp tục tấn công như thế nữa thì sẽ thất bại nữa.

Anh trề môi xì một tiếng rõ lớn, rồi khinh bỉ nói :

- Mày thì biết quái gì về phía bên tao. Mày làm sao có thể hiểu nổi sức mạnh của chiến tranh nhân dân.

- Tao không biết về chiến tranh nhân dân của chúng mày nhưng tao biết nếu chúng mày cứ hò la xung phong, rồi xông lên ào ạt theo kiểu biển người

như thế thì chắc chắn sẽ thất bại. Bên tao cứ chờ cho cả bọn chúng mà leo đến khoảng lưng chừng đồi là cho đại bác phơ cấp tập xuống. Thế là xong. Quả là anh có nghĩ đến điều này sau đợt tấn công thứ hai bị thất bại. Địa hình ngọn đồi không dốc, nhưng lởm chổm đầy chướng ngại vật làm cho tốc độ tấn công giảm đi rất nhiều. Và từ các ngọn đồi cao hơn ở chung quanh, bọn Ngụy sẽ chỉ điểm cho pháo binh của chúng nã chính xác vào đội hình xung kích của quân ta. Anh đã đề nghị với đại đội trưởng Tư Chung cho bố trí từng nhóm ba người bí mật tiến dần lên, nhưng anh ấy không đồng ý. Đại đội trưởng vẫn ra lệnh tấn công như trước và chính anh ấy đã ngã xuống trong đợt tấn công dũng mãnh lần thứ ba. Và cũng là đợt thứ ba thất bại. Xác của anh ấy còn nằm đâu đó trên ngọn đồi này.

Tên sĩ quan thấy anh lắng nghe liền nói tiếp, giọng sôi nổi hơn :

- Nếu tao là sĩ quan chỉ huy của bọn mày, tao sẽ cho từng nhóm nhỏ tiến dần lên. Không phải hô xung phong ồn ào làm gì mà cứ im lặng bí mật tới được các hàng rào kẽm gai cuối cùng, sát với giao thông hào của đồn. Lúc đó thì hỏa lực bom pháo của chúng tao sẽ rất khó khăn để oanh kích vì địch quân đã ở sát quá rồi. Đến lúc đó thì mới xung phong tổng lực vào đồn một cái. Thế là xong.

Thấy tên sĩ quan nói như thế hẳn đọc được suy nghĩ của mình khiến anh khó chịu. Bực bội anh lên tiếng :

- Kiểu gì thì đến sáng mai bọn tao cũng làm chủ cái đồn này.
- Không đâu. Nếu chúng mày không đổi lối đánh thì đêm nay chúng mày vẫn ăn đạn quanh quần ở dưới chân đồi.
- Được, mày cứ chờ coi.

Tên sĩ quan bật cười khùng khục :

- Tao thì chờ thế đếch nào được. Chẳng phải mày đã bảo tao sẽ không qua khỏi đêm nay là gì.

Anh ngó nhìn hẳn. Quả thật là hẳn không thể sống để chờ coi đêm nay quân ta có chiếm được ngọn đồi không. Anh cũng vậy. Anh cũng không thể sống để chờ đến sáng mai lúc quân ta chiếm được đồn. Nhưng chắc chắn là anh sẽ chờ đợi lâu hơn cái thằng sĩ quan ngụy trâng tráo nọ. Chắc chắn anh sẽ thấy được cái chết đến với hẳn, còn hẳn thì không thể nào thấy được anh sẽ

chết như thế nào. Nghĩ tới điều đó khiến anh đỡ bức tức hơn. Anh mỉm cười hỏi hần :

- Mà bạn bao nhiêu tuổi.

- 26. Còn bạn ?

- 25. Anh trả lời và tự phong thêm cho mình 2 tuổi.

- Bạn có vợ chưa ?

- Tôi mới có vợ chưa cưới. Thế còn bạn.

- Rồi. Tên sĩ quan trả lời giọng nói đột nhiên mất đi cái vẻ khinh khỉnh từ đầu tới giờ. Hần như nấc lên khi nói tiếp. Tôi đã có một đứa con gái. Nó dễ thương lắm.

Anh nhìn về mặt xúc động của tên sĩ quan và thấy tội nghiệp cho hần. Anh rất muốn nắm lấy bàn tay đang để ngay đơ bất động trên người tên sĩ quan để làm một cử chỉ an ủi nào đó nhưng ngần ngại nên thôi. Bỗng tên sĩ quan thều thào nói :

- Bạn hãy giúp tôi mở túi áo ngực trái của tôi ra. Lấy cái bóp và tôi sẽ cho bạn nhìn thấy hình vợ con của tôi.

Anh nhanh nhẩu làm theo lời hần. Có một tấm hình chụp một cô gái rất đẹp, ngây thơ trong bộ áo dài học sinh. Một tấm khác chụp một cặp vợ chồng mà người vợ cũng là cô gái đó, ngồi bên cạnh chính viên sĩ quan đang nằm chờ chết kia, nhưng trong hình hần trông oai vệ với bộ đồ lễ phục sĩ quan với dây tua và huy chương sáng chói. Có một đứa bé gái nhỏ xíu, ngồi dưới chân họ. Tên sĩ quan lên tiếng, giọng yếu ớt :

- Bạn đặt tấm hình vợ con tôi vào bàn tay phải tôi, cánh tay còn cục cựa được để cho tôi ngắm nhìn họ.

Anh làm theo và nhìn hần. Đôi mắt hần mờ dần khi nhìn ngắm tấm hình. Thành thạo ánh chớp lửa của đạn pháo bùng lên khiến cho anh thấy rõ mắt hần hơi ướt ướt. Hần nói khi nhìn tấm hình đăm đăm :

- Vợ tôi chắc sẽ buồn lắm. Cô ấy mới lấy tôi ba năm nay và sẽ trở thành góa phụ khi mới ngoài hai mươi tuổi.

Rồi ngược mắt lên nhìn bầu trời đêm trên miệng hố, hần nhếch mép nói về giễu cợt :

- Ngày Vici, tôi sắp chết nhưng tôi chỉ nghĩ đến cảnh tượng cô ấy sẽ khóc

đến chết đi sống lại trong tang lễ của tao. Tao vốn là thằng mê văn chương trước khi nhập ngũ nên hay tưởng tượng lắm. Tao như thấy rõ mồn một cảnh vợ con tao trong bộ đồ xô trắng phủ phục trên huyết mộ. Hai hàng lính danh dự oai nghiêm trong bộ lễ phục trắng tinh đang đứng chào cỗ xe chở quan tài phủ lá cờ ba sọc...Tang lễ rất long trọng. Tao nhớ lại đó là tang lễ của một người bạn thân mà tao đã tham dự. Có điều bây giờ người chết lại chính là tao.

Anh im lặng ngồi nghe tên sĩ quan đang nói những lời như mê sảng. Anh đã ngồi sát vai với hắn kể từ lúc anh lấy giúp hắn tấm hình. Cũng từ đó anh không trở lại góc ngồi ở phía đối diện nữa.

Trong lúc anh tưởng hắn đã chìm vào cơn mê thì bỗng nhiên hắn lại lên tiếng, giọng tỉnh queo :

- Những thằng lính như tao và mày, ở bên này hay bên kia trận tuyến thì đều cảm thấy lạnh lẽo cô đơn khi sắp chết lắm. Nếu mày thấy rõ được cảnh tượng người ta đang long trọng truy điệu mình như những người hùng trận vong thì mày sẽ cảm thấy ấm lòng hơn.

Anh đã an táng cho quá nhiều đồng đội ngã xuống trong những trận đánh. Đó là những buổi lễ đơn giản và trang nghiêm. Khi khói súng của trận công đồn còn chưa tan hẳn thì bọn anh đã phải mau chóng đào các hố để chôn cất cho các đồng đội mà thi hài của họ còn chưa kịp lạnh. Những người lính mặt sạm khói súng, đứng nghiêm mình ngay tại nơi mới trước đó còn là bãi chiến trường để chào vĩnh biệt đồng đội. Họ để đầu trần, im lặng cúi đầu mặc niệm cho đến khi ai đó bắn ba phát súng vĩnh biệt. Để rồi ngay sau đó họ phải mau chóng hành quân ngay để tránh máy bay địch. Đó là những buổi lễ đơn giản và đầy cảm xúc khi âm vang của chiến trận còn sôi sục trong huyết quản của bọn anh. Nhưng còn đám tang của chính mình thì quả là anh chưa nghĩ đến bao giờ.

Chất Mooc phin đã khiến cho tên sĩ quan tỉnh táo hơn khi hắn vẫn nói thao thao :

- Mày biết bọn tao gọi những thằng lính bị một vết thương chí mạng nhưng chưa chết ngay mà còn sống dai dẳng thêm một ít thời gian nữa là gì không ? Là những thằng bị Trời đầy. Kẻ đó không may mắn để có được một cái

chết thật nhanh, mà vẫn còn tỉnh táo để nhìn thấy cái chết đang chạm chạm đến với mình. Kẻ đó vẫn còn sống thêm chút thời gian nữa để chịu những cơn đau đớn khủng khiếp có thể giết chết mình đến hai lần. Kẻ đó còn sống để thấy ruột gan mình đổ lòng thông ra ngoài, hoặc thấy tay chân mình gãy rời ra khỏi cơ thể. Tao chính là một kẻ bị Trời đầy đay với cái ngày xúi quẩy tận mạng này. Tao dẫn đơn vị lên tiếp cứu cho cái tiền đồn khốn nạn này khi nó không đáng được cứu. Tao đã xông ra ngoài hầm cá nhân vào đúng lúc pháo của chúng mày nổ lẹt đẹt vài trái để nhận ngay một miếng đạn vào ngực và rơi vào đây mà không có lấy một khẩu súng để tự giải thoát. Tao còn xui tận mạng khi không có cả đến một phát đạn ân huệ của mày.

Hắn nói bằng cái giọng đều đều thản nhiên. Đột nhiên anh cảm thấy thương xót cho cái kẻ sắp chết kia. Đằng sau vẻ ngang ngược bất cần đời là một con người mềm yếu và suy sụp lắm rồi. Anh lên tiếng cốt chỉ để an ủi hắn :

- Mày đừng bi quan quá như thế. Nếu được cấp cứu thì mày sẽ được cứu sống. Vết thương của mày....

- Thôi đi. Tên sĩ quan nhếch mép cười cắt ngang lời anh. Tao không phải là một thằng tay mơ để cho mày phải thương xót. Tao biết vết thương của mình chứ ? Ngay cả bây giờ tao đang nằm trong quân y viện Cộng Hòa ở Sài Gòn thì cũng ngum chắc. Vết thương của tao trông phía trước trông vậy chứ nó phá tóac ra đằng sau và làm cho xương gãy lung tung cả. Tao thấy mình như đang nằm trên cái bàn chông gồm toàn xương sườn của tao đây.

Hắn nhếch mép mỉm cười và nhìn vũng máu đông đặc quanh chỗ hắn đang nằm. Vui vẻ hắn lên hắn nói :

- Mẹ kiếp ! Nhìn thấy máu của hai thằng bị trời đầy như tao và mày chảy đầy trong cái hố bom này, nhiều tới mức có thể nấu chín cả hai thằng, tao bỗng nhớ đến những ngày còn nhỏ của mình quá. Tao chỉ bị đứt tay, chảy có một giọt máu thôi mà mẹ tao đã cuống cả lên. Không hiểu nếu mẹ tao thấy cảnh này thì thế nào nhỉ ?

“Phải. Mẹ mình cũng vậy” Tấn nghĩ bụng. Anh nhớ khi anh còn bé, mẹ anh đã khóc nhiều như thế nào khi nhìn thấy vài giọt máu của anh chảy ra từ một vết thương ở chân do gai nhọn cào xước trong một lần leo rào. May mà

mẹ anh không nhìn thấy cảnh máu ở cái chân gãy của anh đã tuôn ra và đông đặc khiến cho cái quần lính căng phồng lên như lúc này. Mặc dù có tiêm thuốc giảm đau nhưng nó vẫn khiến cho anh càng lúc càng thấy đau trở lại.

- Nếu mày thấy đau quá thì tiêm thêm một mũi moọc phin nữa đi. Và tiêm cả cho tao nữa. Tên sĩ quan lên tiếng.

Anh làm theo rất nhanh. Cơn đau dịu đi khiến anh có thể nằm ngửa ra để nhìn lên bầu trời đêm phía trên hố bom. Ành hỏa châu đã tắt nên anh có thể nhìn thấy bầu trời đêm lung linh đầy sao. Dựa thế nằm cho thoải mái anh lơ mơ lên tiếng :

- Cái hố bom này sâu quá nên người ta sẽ khó khăn lắm để lấy xác của tao với mày lên đây.

Tên sĩ quan nhìn anh nói :

- Ủ đúng vậy. Tao rất mong muốn được đưa xác của mình về Sài Gòn với gia đình. Người ta nói nếu hình hài mình nằm đâu sau khi chết thì oan hồn của mình cũng luẩn quẩn ở đó. Mà tao thì sợ phải bơ vơ nơi rừng núi này lắm.

Anh nói như để an ủi hẳn :

- Mày đừng lo, rồi người ta sẽ đưa xác mày về nhà.

- Làm thế đểch nào biết được điều đó khi mà bên mày và bên tao cứ giằng co mãi cái tiền đồn chết tiệt này. Nếu bên Cộng Sản chúng mày chiếm được đồn thì có lẽ tao phải gửi xác ở đây lâu lắm. Nhưng chắc là bên tao sẽ giữ được...

- Không đâu. Chắc chắn là bên tao sẽ chiếm được đồn trước khi trời sáng. Anh nói mà chẳng còn khái niệm gì trong đầu.

Trận đánh phía trên yên lặng như đang tạm nghỉ. Thậm chí tiếng pháo nổ cầm canh cũng không còn lên tiếng nữa. Anh có thể nghe thấy tiếng dế đêm kêu ra rả ở phía trên hố bom.

Giọng tên sĩ quan lại vang lên :

- Bây giờ với tao và mày thì thắng thua còn ý nghĩ gì nữa khi ngày mai cả hai sẽ trở thành hai hồn ma nơi chốn rừng núi này. Tao mong muốn bên tao giữ được cái tiền đồn này chỉ vì có như vậy thì người ta mới đưa xác tao về

nhà được. Và tao sẽ được chôn cất với chính thân xác của mình chứ không phải chỉ là một cái hòm rỗng tuyền. Tao đã chứng kiến rất nhiều đám tang đồng ngũ của mình với những cái hòm rỗng đó nên tao thấy sợ lắm. Khi người ta làm lễ an táng cho mình bằng một cái hòm rỗng thì như vậy có nghĩa là thân thể mình đã bị vùi lấp ở cái vùng rừng sâu núi thẳm nào rồi. Lúc đó những con giòi con kiến sẽ đục thân xác tao ra từng miếng một trong khi cha mẹ vợ con tao khóc lóc vật vã chỉ để ôm lấy cái hòm gỗ rỗng phủ lá cờ đó. Tao sợ linh hồn mình không được siêu thoát mà cứ lang thang trong những vùng đất khi ho cò gáy này....

Tên sĩ quan ngừng lại khi thấy anh mỉm cười. Hắn lên tiếng hỏi anh :

- Thế còn mày thì sao hả Vici, mày có sợ linh hồn mày sẽ phải bơ vơ....

Anh nói dứt khoát :

- Không ! Với tao chết là hết. Mà mày cũng như tao thôi, chết đi thì chẳng còn gì ngoài cái thân xác sẽ thối rữa ra. Và những con giòi, con kiến sẽ ung dung đục cái xác đó ra từng miếng, dù mày có được chôn ở đây hay ở quê nhà.

Tên sĩ quan im lặng giây lát rồi lên tiếng, giọng như từ một cõi xa xăm vọng về :

- Tao biết thế nhưng tao vẫn thích được đưa thi hài tao về với gia đình hơn. Tao thích tưởng tượng buổi lễ truy điệu của mình giống như một như một bài thơ đã viết. Ở trong đám tang đó, cha mẹ già sẽ khóc cho người con trẻ chết trận của mình như : “lá vàng khóc hận lá xanh rời cành”. Còn người vợ trẻ thì khóc người chồng vừa ngã xuống : “khi mùi ái ân còn vương trên tóc rối”.

Tên sĩ quan bật cười khoái trá. Người hắn rung lên trong tiếng cười khùng khục.

Không chịu thua, Tấn lơ mơ cố nhớ đến một bài thơ tương tự và lên tiếng :

- Bên tao cũng có một bài thơ nói về cái chết của một người Cách Mạng nhẹ nhàng như một giấc ngủ. Rồi anh ào ào đọc : “Như anh nông dân ôm cày nằm giữa ruộng. Ngủ thiếp đi giữa giấc mộng trưa hè”.

Tên sĩ quan nói :

- Một câu thơ rất hay. Tao ao ước cũng được ngủ thiếp đi như thế đấy. Nay

Vixi. Mà y hây tiêm cho tao và cho cả mà y một mũi moọc phin nữa đi. Tao muốn hưng phấn hơn để đi gặp lão Thần Chết.

Anh ngồi dậy cầm ống thuốc lên rồi tần ngần. Săm xoi đọc hàng chữ tiếng Anh ghi trên ống thuốc anh nói với tên sĩ quan :

- Tao không cần. Và mà y cũng không nên chích nhiều moọc phin quá. Đây là chất gây nghiện và có hại...Nó sẽ...

Anh chột khựng lại khi nhìn thấy nụ cười chế riếu của tên sĩ quan đang nhìn anh. Rồi hăn bật cười hô hố. Ngần người đi giây lát vì sự vô lý của mình, anh cũng bật cười theo. Cả hai cùng cười ngặt nghẽo, gập cả người lại mà cười mãi cho đến khi tên sĩ quan phải kêu lên một tiếng. Máu trào ra khỏi miệng hăn khiến hăn phải dựa lưng vào thành đất hố bom thờ hỏn hển, trên mắt vẫn còn long lanh. Anh vọi tiêm cho hăn và cho cả anh một mũi thuốc, không khỏi ngỡ ngàng ngừng khi nhìn thấy ánh mắt riếu cợt của hăn khi nhìn anh. Giây lát thuốc ngấm làm đôi mắt của hăn mờ đi. Hăn lên tiếng gọi anh, giọng nhừa nhựa :

- Này Vici. Những thằng trẻ tuổi như tao với mà y khi sắp chết thường hay có nhiều điều tiếc nuối lắm. Tao chỉ có một điều thôi và giờ thì nó cứ ám ảnh tao mãi. Mà y có muốn nghe không ?

Không đợi anh trả lời, hăn lên tiếng giọng như nấc lên :

- Số là trước đây mấy ngày, khi tao hết phép về thăm gia đình. Xe jeep đang bóp kèn giục tao lên đường vậy mà con bé con gái tao, cái đứa bé xinh xắn trong tấm hình đó cứ mè nheo đòi đi theo tao. Nó cứ bám chặt lấy chân tao rồi ngọng nghịu nói : “Cho con đi wính nhau với”. Chả là tao rất thương con bé mà, trong những ngày phép ở nhà, tao chuyên làm ngựa cho nó cỡi đi đánh trận. Vợ tao và tao nói mãi mà nó cứ đeo dính lấy người tao. Tức mình tao cho nó một bạt tai. Nó khóc, bỏ chạy vào nhà. Núp sau chân mẹ nó, con bé nhìn tao với đôi mắt mở to đầy nước mắt. Trời ơi, Giờ này tao thấy ân hận quá vì tao chưa từng đánh con bé bao giờ. Tao đã định lần về phép sau sẽ xin nó tha lỗi cho. Nhưng giờ đây thì đã quá muộn rồi. Tao biết chắc rằng dù bao năm nữa, mỗi năm cứ đến ngày giỗ tao thì con bé sẽ cầm nén nhang sì sụp khấn vái trước bàn thờ của tao nhưng trong lòng nó thét lên rằng :”Ông đã đánh tôi. Ông đã đánh tôi”. Tao có thể thấy được đôi

mắt căm hờn của nó mở to ra nhìn tao lúc đó. Phải. Tao đã đánh nó. Tao đã đánh nó bằng bàn tay này...

Tên sĩ quan nấc lên và cố cục cựa bàn tay bết máu đông và nói tiếp :

- Bây giờ khi sắp chết rồi thì nỗi ân hận đó cứ dày vò tao mãi. Ôi, phải chi tao đừng có đánh con bé xinh đẹp đó thì giờ đây tao yên lòng nhắm mắt mà chẳng còn tiếc nuối điều chi nữa. Ôi, nó mới có ba tuổi. Ba tuổi thôi Vici ơi...

Những giọt nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt đầy bùn máu, trông hẳn thật thảm hại khiến anh phải ôm ngang vai hẳn và nhẹ nhàng vỗ về hẳn.

- Mà đừng nghĩ ngợi xa xôi quá. Khi con mà lớn lên, nó sẽ chẳng còn nhớ gì đến lỗi lầm của một người cha đã không còn trên cõi đời này nữa đâu.

- Tao cũng mong vậy. Tên sĩ quan đã qua cơn xúc động và giờ thì đang nhìn anh dò hỏi. Đột nhiên hẳn lên tiếng : Thế còn mà thì sao ? Lúc này thì mà tiếc nuối điều gì nhất ?

Anh im lặng không trả lời, nhưng anh biết mình đã tiếc nuối điều gì khi chẳng còn sống được bao lâu nữa. Lúng túng anh quay mặt đi nói khẽ :

- Tao có một điều nhưng tao không muốn nói ra...

- Nói ra đi. Mà nói ra điều gì thì sẽ đỡ tiếc nuối điều đó khi nhắm mắt đấy. Anh không biết có đỡ không nhưng quả đó là một điều mà anh đã suy nghĩ rất nhiều từ khi biết được vết thương chí mạng của mình. Từ lúc rơi xuống hố bom này, bất cứ lúc nào vết thương không hành hạ là anh lại nghĩ đến nó...

Anh ngượng ngùng giấu mặt vào bóng tối của thành hố rồi nói khẽ :

- Tao vẫn còn là một thằng trai tân.

Tên sĩ quan không cười chế riễu như anh đã tưởng mà ngạc nhiên hỏi :

- Nhưng mà đã có vợ chưa cưới rồi kia mà ?

- Đúng vậy. Chúng tao đã đính hôn nhưng tao vẫn chưa chiếm đoạt thân xác cô ấy, ngoài những cái hôn. Tao đã không làm cái điều mà mọi người chồng đều phải làm trước khi ra trận chỉ vì tao đã tôn thờ cô ấy. Tao nhớ mãi những ngày khi khóa huấn luyện của tao kết thúc thì cô ấy đã lên thăm tao. Chúng tao đã có cả ba ngày ở bên nhau trong một ngôi nhà ở bên ngoài

trại huấn luyện mà đơn vị đã ưu ái cho mượn. Cô ấy đã nhiều lần nói bóng gió cho tao biết rằng gia đình cô ấy đã đồng ý cho cô ấy lên thăm tao trong những ngày này như một người vợ đến thăm một người chồng. Cô ấy đã nói rằng chúng tao đã được công nhận chính thức là vợ chồng... Cô ấy muốn là vợ tao trước khi tao ra trận.... Ôi Trời ơi ! Vậy mà tao lại dẫn cô ấy đi ngắm cảnh đồng quê và viết tặng cho cô ấy những bài thơ tình lãng nhãng nữa chứ. Còn chuyện đáng làm là chuyện vợ chồng thì tao lại hẹn với cô ấy hãy đợi tới ngày chiến thắng. Hãy đợi tao trở về như một người anh hùng. Tao cứ say sưa nói mãi tới những chiến công oanh liệt đang chờ đợi tao ở mặt trận. Ôi, Tao đã không làm gì trong những ngày đó và lại còn tự hào là đã không làm gì cả. Trong khi đáng lẽ tao nên làm một một thằng đàn ông bình thường như bao thằng đàn ông khác trước khi làm một thằng anh hùng. Ôi, nếu tao tiến tới như một người đàn ông thực thụ thì giờ đây tao đâu phải nằm queo như thế này để than vãn cho nỗi tiếc nuối lớn nhất của đời mình. Tao đã có thể trở thành một người đàn ông thực sự trước khi nhắm mắt xuôi tay... Và biết đâu đấy tao sẽ để lại một hòn máu rơi với cô ấy trước khi ra trận. Để rồi sau này nó sẽ cùng mẹ nó làm giỗ thờ cúng cho tao....

Anh kìm một tiếng thở dài nói tiếp :

- Không phải bây giờ mà trải qua những tháng trời hành quân và đụng trận liên miên đã khiến cho tao thấy nuối tiếc điều đó mãi. Nó cứ như một bóng ma ám ảnh tao. Tại sao thời gian cuối cùng được gặp nhau, tao lại không có can đảm hành động mạnh mẽ hơn. Tại sao tao đã không tiến sâu hơn trong tình yêu cháy tịnh của mình như một người đàn ông thực sự. Chúng tao đã là vợ chồng rồi mà chẳng có gì ngoài những lời hẹn thề chờ đợi thủy chung. Những lời hẹn thề đó, dù có thiêng liêng bao nhiêu đi nữa thì cũng chẳng có gì chắc chắn trong chiến tranh cả. Khi bị xơi một viên đạn vào đầu hay lãnh một cú như tao bị bây giờ thì lời thề thiêng liêng nhất cũng đi tong.

Anh nấc lên một tiếng nghẹn ngào khi tiếp tục nói ra cái điều tiếc nuối lớn lao nhất của đời mình cho tên sĩ quan Ngụy kia biết. Kể cả cái cảm giác ngộp thở, bủn rủn tay chân khi anh và người vợ chưa cưới ngồi sát bên nhau trên bờ đê lộng gió trong buổi tối cuối cùng trước khi hành quân ra

chiến trường. Khi đó vai anh chạm cả vào bộ ngực no tròn căng cứng của cô ấy, rồi cái cảm giác rạo rức khi bọn anh trao nhau những nụ hôn đầu đời, khi cả thân hình chắc lắn của cô ấy lả đi trong vòng tay của mình.

- Tao chấp nhận cái chết như chấp nhận số phận ngàn người của một người lính trong chiến tranh. Chỉ có điều giờ đây khi sắp chết, tao mới hối tiếc là mình đã bỏ qua cơ hội duy nhất để trở thành một người đàn ông thực thụ. Tao vẫn là một thằng trai tân và cho đến khi chết đi, tao mãi mãi là một gã trai tân, mãi mãi là một con ma còn tân.

Anh bật khóc, nước mắt giàn giụa trong khi bàn tay vụng về của anh che kín mặt. Những điều anh đã nói ra như trong cơn mê sáng đó là những lời nói thật lòng nhất của mình. Đó cũng là điều anh chôn chặt trong lòng và sẽ cùng đem nó xuống mồ với mình. Nhưng đây là lần đầu tiên anh thổ lộ ra...

- Mà đừng nghĩ vậy. Mà đã là một người chiến binh và đã là một chiến binh thực thụ thì phải là một người đàn ông thực thụ....Tên sĩ quan vừa nói vừa đặt bàn tay còn lành lên vai anh cào nhè nhẹ. Hẳn cứ làm như thế mãi cho đến khi anh sụt sịt nhỏ dần rồi thiếp đi.

Đột nhiên tiếng súng cá nhân nổ loạn xạ ngay trên đầu khiến cả hai chòang tỉnh dậy. Những vệt đạn bắn đỏ lừ bay qua lại trên miệng hố bom, mảnh đạn cắm phần phật vào thành hố bom. Tiếng la hét xung phong vang lên từ phía đồn trên đỉnh đồi. Tên sĩ quan lảng tai nghe rồi ào ào lên tiếng :

- Có lẽ quân bên tao đang phản công.

- Ủ, đúng vậy. Anh cũng đang lắng nghe và cảm thấy được điều đó.

Vậy là bọn nguy đã bắt đầu phản công và quân ta đã bị đánh bật khỏi chân đồi. Chẳng mấy chốc nữa những cái bê rê đỏ của chúng sẽ xuất hiện ở trên cái hố, nơi anh đang chờ chết cùng với tên sĩ quan hấp hối kia.

“Đã đến lúc của mình rồi” Anh tự nhủ và im lặng rút khẩu súng ngắn ra.

Theo một thói quen, anh máy móc tháo băng đạn ra để kiểm tra khẩu súng. Chỉ còn một viên đạn duy nhất sáng lấp lánh trong băng đạn. Anh lấy nó ra đặt trên lòng bàn tay mình và ngắm nghía nó như ngắm nhìn một cục vàng quý giá.

Tên sĩ quan nhếch mép cười nói :

- Té ra mày cũng chẳng có gì nhiều để mà ban ân huệ cho ai được.

Anh nhét viên đạn vào băng đạn, đóng súng lại rồi nói với hắn :

- Đúng vậy. Tao chỉ còn một viên đạn cuối cùng và tao sẽ để dành nó cho tao. Khi bọn lính bên mày tiến tới cái hố này thì tao sẽ tự làm chuyện phải làm....

- Khoan đã Vici. Tên sĩ quan vội vàng nói : Mày đừng có vội vàng thế. Với lại trong tình trạng tấn công rồi lại phản công phập phù như thế này thì chẳng biết thế nào được. Có thể phe Cộng Sản của mày sẽ lại tấn công chiếm được đồn.

- Hừm, Nếu các đồng chí của tao làm được điều đó thì tao sẽ tặng cho mày viên đạn duy nhất này. Anh mỉm cười nói và nắm chắc lấy băng khẩu súng ngắn. Nằm ngửa người dựa vào vách đất nham nhở, anh nhìn lên phía trên miệng hố. Tên sĩ quan im lặng nhìn anh chòng chọc, tai vênh lên nghe ngóng. Tiếng súng vẫn nổ dữ dội, đạn bay đỏ lù trên đầu cùng đất đá bay rào rào xuống hố.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Trận đánh vẫn diễn ra ở phía trên. Lúc thì bùng lên với đủ thứ âm thanh hỗn loạn của đạn nổ, lúc thì dịu đi với những tiếng súng nổ lẻ tẻ chát chúa.

Tên sĩ quan cong người lên vì cơn ho nghẹt thở bất chợt kéo đến. Một dòng máu tươi chảy ra bên khóe miệng của hắn. Hắn dùng cánh tay còn cử động được để lau miệng và lên tiếng :

- Mẹ kiếp ! không biết bên mày với bên tao giăng co cái tiền đồn thổ tả này đến bao giờ đây. Tao ước gì có được viên đạn của mày đấy Vici ạ. Hừ, thật khôi hài khi một thằng lính bị ông trời dày dạn như tao, kẻ đã từng bắn đi hàng triệu viên đạn thì giờ đây lại chỉ ao ước có được viên đạn cuối cùng đó nằm trong đầu. Một viên đạn mà bao năm chinh chiến tao đều muốn lẩn tránh nó thì lúc này lại ao ước được có nó như là một món quà quý giá nhất.

Anh gắng gượng ngồi dậy, nghe ngóng diễn tiến của trận đánh nhưng hai tai anh đã ù đi, đầu chóng váng. Anh biết tên sĩ quan đang chăm chú quan sát mình nên cố gắng gượng ngồi thẳng người. Trong cái hố nhỏ chật chội này, anh cố gắng tạo cho mình một tư thế đẹp nhất rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Đúng vậy. Viên đạn cuối cùng này là của tao và đây chính là lúc tao tự giải quyết. Mà hãy mở to mắt ra để nhìn cái chết của một sĩ quan Quân Đội Nhân Dân Việt Nam.

Hai tay anh đầy những tảng máu đã đông đặc khiến những ngón tay cứng đờ ra. Anh phải cố cầm chắc cây súng nặng chịch bằng cả hai tay và cố gắng đưa cái nòng đen xì vào tận mặt mình. Mắt hoa lên khiến anh phải khó nhọc đưa nòng súng tỳ chặt vào trán của mình. Giữ nguyên tư thế kỳ cục đó, anh ngả người xuống thành hố, người cong lại. Anh khẽ thử bóp cò cây súng bằng ngón tay trở cứng đờ. “Được rồi đây. Khi những tên lính ngục xuất hiện trên miệng hố, mình sẽ bóp cò. Lúc đó với mình sẽ chỉ còn là bóng tối vĩnh cửu, chẳng còn suy nghĩ vấn vương, chẳng còn đau đớn gì nữa”. Anh tự nhủ. Mím cười hài lòng, anh ngược nhìn lên thành hố chờ đợi.

Tên sĩ quan đã im lặng quan sát anh từ nãy đến giờ. Mắt hẩn nhìn chòng chọc theo từng động tác của anh bằng đôi mắt khó hiểu. Thình thoàng hẩn vờn người lên để nghe ngóng diễn tiến của trận đánh phía trên. Lúc này tiếng súng đã giảm bớt. Không còn những tiếng nổ đình tai nhức óc của đạn pháo, không còn những mảnh đất đá bắn rào rào xuống hố như trước nữa. Chỉ còn tiếng súng nổ rời rạc xa xôi...

- Này Vici. Tên sĩ quan gọi.

- Tao đây. Anh vẫn nằm trong tư thế cũ, mắt mở thao láo nhìn lên phía trên. Hẩn nghĩ ngợi giây lát rồi lên tiếng :

- Tao thấy mà cầm súng còn không vững nữa thì làm sao mà có thể tự tống viên đạn đó vào đầu mà được. Mà chỉ còn một viên đạn cuối cùng đó, lỡ mà bắn trật thì...thế là xong.

Anh đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn tên sĩ quan :

- Mà nói thế nghĩa là sao ?

Tên sĩ quan cố gắng vờn người lại gần anh hơn nữa, rồi ào vào tai anh :

- Ý của tao là muốn thỏa thuận với mà việc này. Nếu phe Quốc Gia của tao phản công đến được chỗ này thì dĩ nhiên viên đạn đó sẽ dành cho mà. Và chính tao sẽ giúp cho mà được tội nguyện bằng bàn tay còn hoạt động

được của tao. Đồng ý chứ ?

Thấy anh gật đầu hẳn nói tiếp, giọng càng lúc càng sôi nổi hơn :

- Mà mày nói sẽ để dành viên đạn đó cho tao, trong trường hợp phe CS của mày chiếm được đồn phải không ? Mà trong tình trạng chấp chờn như thế này thì cũng có thể phe CS của mày sẽ làm được điều đó. Khi đó thì mày sẽ phải để dành viên đạn cuối cùng này cho tao nhé ? Và tự mày phải giúp tao làm việc đó. Nghĩa là tao với mày thỏa thuận sẽ giải thoát giúp cho nhau. Mày hiểu không ?

Anh im lặng không trả lời. Tên sĩ quan sợ anh đổi ý nên vội vàng giải thích cho anh :

- Nghĩa là khi quân của bên mày đến cái hố này thì mày phải dành viên đạn ân huệ đó cho tao bằng chính tay mày. Trong trường hợp quân của bên tao đến đây thì mày hãy đưa khẩu súng đó cho tao để tao làm việc đó giúp cho mày. Mày cũng chẳng thiệt hại gì, vì đảng nào cũng vậy cả. Với lại phe nào chiếm được đồn thì cũng phải có tiếng súng để gọi người ta đến cái lỗ này mà lấy xác của tao với mày chứ ?

Anh nhìn hẳn giây lát để suy nghĩ. Cuối cùng anh gật đầu nói :

- Đồng ý.

- Tốt. Tên sĩ quan gật đầu về hài lòng và ngả người xuống thành hố.

Tiếng súng lại nổ loạn xạ. Những ánh lửa vun vút lao qua lại trên miệng hố. Thình thoang những mảnh đạn cắm phập vào thành hố. Đất đá tuôn đổ rào rào xuống người anh. Đột nhiên viên sĩ quan chửi thề và nói lớn tiếng sau một hồi im lặng nghe ngóng :

- Mẹ kiếp ! Có mỗi một mảnh đất khốn nạn này mà tranh giành nhau mãi không xong... Tao đã phải chờ đợi trong đau đớn thế này lâu quá rồi. Với tao thì bây giờ bên nào chiếm được đồn cũng được, miễn là nhanh chóng lên.

Không thấy anh trả lời, hẳn gọi :

- Này Vici. Còn sống không ?

- Còn. Anh trả lời.

- Tao sốt ruột lắm rồi và muốn mọi chuyện kết thúc sớm đi. Còn mày thì sao ?

- Tao cũng vậy, nhưng phải chờ thôi. Tao muốn biết trận này bên tao có chiếm được đồn hay không...

- Hừm ! Thắng thua thì có ý nghĩa gì với tao và mày nữa. Nhưng thôi vì viên đạn là của mày nên tao đành phải chờ thôi. Và mày đừng quên thỏa thuận giữa tao và mày đấy nhé.

Anh ậm ờ gật đầu, mắt vẫn nhắm nghiền. Tên sĩ quan cũng nằm ngả người xuống thành hố, vai hấn chạm vai anh. Đột nhiên hấn lên tiếng hỏi anh, giọng nhừa nhựa.

- Này Vici, trước đây mày đã bao giờ làm điều đó chưa. Tức là bắn một phát súng ân huệ giúp cho ai đó được ra đi nhanh chóng. Tao đã bắn nhiều kẻ thù như mày, nhưng với đồng ngũ thì chưa bao giờ.

Anh không trả lời khi im lặng nhớ đến cậu Tiến, người lính cùng đơn vị với anh. Trong một trận đánh, cậu ta bị đạn bắn vỡ tóc một bên đầu, cái sọ trắng hếu mở ra giữa mảnh đầu đầy máu. Cậu ta hét lên dữ dội vào mặt anh :”Bắn tôi ngay đi. Bắn tôi ngay đi”. Anh cầm khẩu súng ngắn chĩa vào đầu cậu ta nhưng không thể xiết cò được...Anh cứ đứng ngẩn người như thế giữa trận đánh, giữa tiếng đạn réo và tiếng gào hét của cậu ta đòi anh kết thúc nhanh đi...Anh cứ đứng như thế cho đến khi cậu ấy chết, không phải do anh mà do vết thương quá nặng. Rồi anh nhớ đến những khi kết thúc một trận đánh, anh cùng với vài cậu lính của mình, đi từ từ qua đám xác địch và lạnh lùng bắn vào bất cứ cái đầu nào còn ngọ nguậy.

Anh nhếch mép cười nói tên sĩ quan :

- Cái đó thì tao cũng giống như mày thôi.

- Tốt. Mày nói như vậy là tao yên tâm rồi, vì tao và mày đang là kẻ thù mà. Còn trong lúc chờ đợi này, tao muốn hút một vài hơi thuốc lá quá. Mày mò lấy gói thuốc trong túi áo tao và giúp tao hút mấy hơi ?

Anh khó nhọc gỡ bao thuốc còn dính đầy máu trên người tên sĩ quan. Vội vàng châm lửa, anh rít mấy hơi cháy phổi rồi chuyên vào miệng tên sĩ quan. Hấn lập bập vài lần rồi cũng rít cháy đống thuốc lá. Cả hai thay nhau rít lấy rít để rồi phả khói mù mịt trong hố bom.

Mắt mờ màng sau vài khói thuốc lá, tên sĩ quan nói với anh :

- Hút thuốc lúc này khiến tao nhớ đến bài thơ Chiều của Hồ Zếnh quá :

“Nhớ nhà châm điều thuốc, khói huyền bay lên cao.”

Trận đánh vẫn diễn ra dữ dội phía trên hố bom nhưng giờ thì chẳng còn ý nghĩa gì đối với anh nữa. Anh thông thả rút thuốc lá, mắt mơ màng nhìn những cụm khói thuốc bay lớn vờn trong hố. Tiếng súng nổ cùng với vết lửa đạn giảm dần. Trận đánh ngưng lại bất ngờ như khi nó xuất hiện. Không còn tiếng súng, không gian trở nên yên tĩnh. Có những tiếng la hét, tiếng gọi cứu thương vang lên khắp nơi ngay trên đầu anh. Tiếng nói giọng người miền Nam. Thôi. Thế là xong. Bọn Ngụy đã làm chủ ngọn đồi này rồi. Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ xuất hiện phía trên hố bom này và đây chính là lúc anh phải ra đi. Anh rút mạnh một hơi thuốc lá cuối cùng và chậm chậm rút khẩu súng ngắn ra. Trong khi tên sĩ quan chăm chú nhìn anh thì anh gật đầu ra hiệu với hắn. Hắn nhếch mép cười gật đầu...

Như một cái máy anh mở băng đạn để kiểm tra lại viên đạn quý giá của mình. Rồi đóng băng, lên đạn và mở chốt an toàn trong khi tên sĩ quan cứ nhìn anh đầu đầu....

Anh cầm khẩu súng đưa về phía hắn rồi lên tiếng, giọng khô đặc :

- Tới lúc của tao rồi. Mà làm đi.

Anh cố gắng nhóm người dậy để đặt cây súng ngắn của mình vào bàn tay còn lành của tên sĩ quan. Khi bàn tay oặt ẹo của hắn đã nắm lấy cây súng, anh kín đáo làm một cử chỉ như bắt thật chặt bàn tay đó. Rồi anh cố gắng ngồi thẳng người lên chờ đợi với tư thế nghiêm trang nhất.

Tên sĩ quan im lặng nhìn anh. Hắn hết nhìn cây súng trên tay rồi lại nhìn anh rồi tần ngần nói :

- Tao với mày là kẻ thù của nhau, nhưng hy vọng rồi sẽ là bạn với nhau ở thế giới bên kia. Là hai con ma bạn bè đó. Vĩnh biệt mày thằng Việt Cộng.

Anh hít một hơi dài rồi thảng thốt đáp lời hắn :

- Vĩnh biệt mày thằng Ngụy.

Mắt nhắm chặt, anh nghiêng răng chờ đợi. Trống rỗng tối đen...Giây phút chờ đợi kéo dài lê thê...

Tiếng súng chờ đợi mãi không thấy vang lên. Anh cảm thấy nòng súng rung bần bật trên thái dương mình. Mở mắt ra anh nhìn thấy tên sĩ quan đang gồng mình trong một cố gắng cuối cùng để bóp cò. Mắt hắn sáng rực

lên trên khuôn mặt căng cứng...

- Bóp cò đi thẳng khốn ! Anh rít lên, và cố rướn đầu cho chạm vào nòng súng. Khẩu súng run rẩy trong tay tên sĩ quan, khiến anh phải dùng tay đỡ nòng súng và tỳ chặt nó hơn vào thái dương mình. Anh nghiêng chặt răng lại chờ đợi.

Nhưng rồi anh mau chóng cảm thấy hẫng không thể làm được gì khi nòng khẩu súng cứ chuyêc chọc dần ra khỏi thái dương anh. Anh mở mắt ra nhìn hẫng.

- Mẹ kiếp mày. Tao không thể làm được. Tên sĩ quan chửi thề và quăng khẩu súng đi.

Nhìn vẻ mặt khinh khỉnh của anh, hẫng gặm gừ nói :

- Khốn khiếp thật đấy nhưng tao không thể làm được. Tao đã cố nhưng không thể được. Thôi. Mày hãy tự giải quyết việc của mày đi. Mày chỉ việc chĩa súng vào đầu mày và bóp cò một cái thế là xong.

- Được. Tao sẽ tự làm lấy. Anh lạnh lùng đáp.

Hẫng ngồi thở dốc, thần thờ nhìn anh trong lúc anh mò mẫm tìm kiếm khẩu súng. Anh nhặt khẩu súng ở ngay dưới chân hẫng lên. Như một cái máy anh lăm lỳ kiểm tra hộp đạn, đóng băng và mở chốt an toàn.

Tiếng súng bỗng bùng lên dữ dội. Bầu trời bé nhỏ phía trên hố bom bỗng sáng rực lên với các vạch lửa chằng chịt qua lại. Tiếng súng đạn nổ ầm ầm khiến cho anh không thể nghe tên sĩ quan nói gì được nữa.

Không để ý đến những tiếng ầm ầm xung quanh, anh cố gắng cầm chắc khẩu súng trong tay. Anh bóp những tảng máu đông cứng nơi ngón trở bàn tay phải. Ngọ ngọay ngón tay cho đỡ tê cứng, rồi luồn vào cò súng. Chậm chạp anh đưa nòng súng lên thái dương của mình, mắt nhắm nghiền...

- Khoan đã Vici. Tên sĩ quan cuống cuồng nói. Hình như quân bên chúng mày đang tấn công...

Anh mở mắt ra nghe ngóng. Dường như cả anh và hẫng đang đông cứng lại trong cái hố bom nhỏ bé này để cảm nhận từng giây phút diễn tiến của trận đánh phía trên đầu. Chen lẫn trong tiếng súng nổ dữ dội là tiếng hô xung phong, tiếng hò reo. Lần này từ phía chân đồi...

Thời gian chậm chạp trôi qua. Và tên sĩ quan là người đầu tiên lên tiếng,

giọng hần lạc đi :

- Quân...quân của bên mày. Họ đã chiếm...chiếm được đồn...

Anh cũng đã biết được điều đó. Anh đã biết được các đồng đội của anh đang tràn ngập ngọn đồi. Tiếng la hét, tiếng gọi nhau ơi ới. Tiếng nói giọng miền Bắc. Thế là quân ta đã thành công và mình có thể ra đi thanh thản mà không cần phải dùng tới khẩu súng này nữa. Anh mỉm cười hài lòng khi nhét khẩu súng vào người và ngả mình ra thành hố.

“Mình đã cầm cự được tới khi nhìn thấy quân ta thắng lợi rồi, và bây giờ đã tới lúc nhắm mắt lại để thiếp đi. Chỉ như một giấc ngủ nhẹ nhàng và không tỉnh lại nữa mà thôi”.

Anh mơ màng như nhìn thấy lá cờ xung kích của đơn vị anh đã cắm trên đỉnh đồi. Các bạn chiến đấu của anh sẽ tỏa đi tìm kiếm anh, tìm Tư Chung và các đồng chí khác đã ngã xuống trong trận công đồn này. Họ sẽ tìm thấy anh nằm ở trong cái hố bom này, miệng nở nụ cười thanh thản hơn bao giờ hết. Rồi các đồng đội thân thiết nhất của anh sẽ khiêng anh lên, và im lặng đưa anh đi qua cái đồn đã bị phá tan hoang. Rồi anh thấy cả lễ truy điệu của mình nữa. Dưới ánh sáng mờ mờ của bình minh ngày mới, bên cạnh những lô cốt vỡ tung hay các hàng kẽm gai ngổn ngang là các đồng đội của anh đang đứng nghiêm trang. Trên người còn xám xịt thuốc súng, họ bỏ mũ cúi đầu chào những mô đất nhấp nhô mới đắp vội. Anh nằm dưới một trong những mô đất đó. Lọat súng vĩnh biệt vang lên...

- Này Vici. Vici ? Tiếng tên sĩ quan vang lên, vọng lại xa xôi như từ dưới mồ. Anh đã quên mất hẳn từ khi biết được các đồng đội của anh đã chiếm được đồn.

Mở mắt ra anh thấy tên sĩ quan đang nhìn anh bằng đôi mắt long lên dữ dội và nói giọng gấp gáp :

- Này Vici. Vici. Tới lượt của tao rồi. Mày hãy làm...làm cái việc của mày đã hứa với tao...

Phải một lúc sau anh mới nhớ đã hứa với hần điều gì. Anh gắng gượng ngồi dậy mỉm cười nhìn hần gật đầu và thấy hần mỉm cười nhìn anh gật đầu đáp trả. Thong thả anh rút khẩu súng ngắn trong người ra. Ành mắt của tên sĩ quan long lên khi nhìn anh lại kiểm tra khẩu súng, đóng băng, lên đạn và

mở chốt an toàn.

Khi anh đưa nòng súng vào thái dương của tên sĩ quan thì đột nhiên hắn đưa bàn tay còn lành của hắn về phía anh. Anh thắng thốt nắm chặt lấy bàn tay oặt ọe đó của tên sĩ quan. Siết chặt tay anh, hắn gật đầu nói nhỏ trước khi nhắm nghiền đôi mắt lại :

- Vĩnh biệt mày thằng Việt Cộng.

- Vĩnh biệt mày thằng Ngụy.

Đột nhiên khẩu súng trong tay anh rung bần bật. Anh cố gắng nắm nó bằng cả hai tay, rồi tì chặt cả cái nòng súng vào cái đầu đang gồng lên như chờ đợi của tên sĩ quan. Hít một hơi dài như để lấy thêm sức mạnh, anh nghiêng răng thực hiện động tác bóp cò cuối cùng.

Tên sĩ quan mở mắt nhìn anh ngạc nhiên. Hắn dùng cánh tay còn lành lặn kéo nòng súng tỳ chặt lên thái dương của hắn rồi rít lên :

- Nhanh lên, làm đi chứ. Mày chỉ...chỉ bóp cò một cái...thế là xong.

Anh cố gắng làm theo, nhưng rồi anh mau chóng nhận ra rằng mình sẽ không thể thực hiện được động tác bóp cò đơn giản này. Động tác mà một người lính như anh thường làm một cách dễ dàng trong bao năm chinh chiến. Anh không thể làm cái điều đã hứa với tên sĩ quan ngụy khi cái đầu của hắn cứ đẩy tới nòng khẩu súng trong tay anh. Hắn đã mở mắt ra từ lâu và đang nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên...Cơ hội trôi dần qua khi nòng súng cứ tuột dần, tuột dần ra khỏi bộ mặt đẫm máu của tên sĩ quan.

- Mẹ kiếp mày. Tao không thể làm được. Anh nói, quăng khẩu súng xuống đất và quay mặt đi trong khi tên sĩ quan nhìn theo trân trối.

Sài Gòn ngày 16/06/2005

HẾT

Mai Tú Ân

Chuyện tình trong hang Én

Người thứ 79

Đã nhiều tháng nay, chúng tôi lặn lội ở vùng Y, một bãi vàng có tiếng trên vùng Tây Nguyên. Trên các ngọn đồi cỏ đầy sỏi đá ở đó, chúng tôi chen chúc trong những cái lỗ sâu hun hút như lỗ chuột để đào đãi. Cùng với cả ngàn dân tứ xứ từ khắp nơi đổ về đây tìm vận may, chúng tôi đào bới không ngừng, liên tục xúc đầy sàng đất đá để đem ra bờ suối. Đứng dưới dòng nước lạnh ngập quá đầu gối, chúng tôi phải lắc qua lắc lại cái sàng sắt nặng trĩch cho đến rã rời cả hai tay. Để rồi thỉnh thoảng có được vài vẩy vàng bé tí như vẩy ghè. Nhiều khi chẳng được gì, ngoài những mảnh bom pháo sét gỉ nằm trơ trên đáy sàng. Thứ này có rất nhiều vì ở đây trước vốn là bãi chiến trường...

Làm cực khổ như vậy mà chúng tôi kiếm chẳng được bao nhiêu cả. Tiền kiếm được thì ít mà cái gì cũng đắt đỏ đến phát khiếp. Số vàng ít ỏi mà cả chục thằng trong nhóm chúng tôi đã phải đào đãi cực khổ suốt cả ngày để rồi tối đến chỉ đem đi đổi lấy vừa đủ gạo và chút thức ăn. Tiền đem theo đã gần cạn, mà cố gắng ở lại cũng chẳng nước non gì. Đã vậy còn phải chung chi cho đủ mọi hạng người chuyên đi ăn bám theo các bãi vàng, như loài kên kên chuyên ăn xác thú thối rữa vậy. Chưa kể đến nhiều khoản lệ phí đủ loại phải chi cho các ông tự xưng là thay mặt cho chính quyền địa phương, mà có trời mới biết là thật hay giả. Tất cả đều bu lại kiếm chác trên những mảnh vụn vàng ly ti mà chúng tôi phải vất vả đào đãi được. Không thể trở về quê được nên bọn chúng tôi quyết định phải kéo quân đi đến vùng đất khác để làm ăn.

Đang loay hoay không biết đi đâu thì có người mách cho bọn tôi một điểm đào đãi mới, một ngọn đồi ở cách đó không xa. Thế là chúng tôi cuốn gói đi đến đó ngay. Đó là một ngọn đồi thấp, lơ thơ các bụi cây mọc lúp xúp cùng các hố bom thời chiến tranh, còn ẩn hiện nham nhở như những vết

ghè chốc trên cái đầu trọc lốc của bọn trẻ người dân tộc đang chần trâu gần đó. Ngọn đồi này có cái tên là một con số, đồi 78. Có một điều kỳ lạ là năm lọt thỏm vào giữa một khu vực đào đãi vàng sôi động trong thung lũng này nhưng ngọn đồi lại trông có vẻ yên tĩnh, không có những hố đào vàng nham nhở cùng các lán trại của dân đào vàng.

Nhưng kỳ lạ hơn là có một kẻ đã cắm dùi ở đó mấy tháng rồi. Nghe nói anh ta suốt ngày lằm lũi đào bới như một con chuột chũi, nhưng không tìm vàng như mọi người, mà chỉ đào để tìm hài cốt bộ đội. Có lẽ trong số cả ngàn con người đổ lại đây tìm vàng, thì duy nhất chỉ có mình anh ta là không đến để tìm cái thứ kim loại màu vàng đầy ma lực đó.

Chẳng biết có hy vọng gì ở cái nơi đồi núi thì hoang vu mà con người thì quái dị như thế này, nhưng chúng tôi không còn cách lựa chọn nào khác. Thế là bọn tôi bắt tay ngay vào việc dựng lều trại ở dưới chân đồi để chuẩn bị làm ăn ở nơi đây.

Ngay buổi tối hôm sau, khi chúng tôi đang ngồi quây quần chung quanh ngọn lửa uống rượu để giải khuây thì một người đàn ông xuất hiện. Lưng anh ta đeo lưng lẳng một khẩu súng AR.15. Trông anh ta gầy gò vàng vọt, râu tóc xồm xoàm. Nhưng điều đó cũng không có gì lạ vì trong bọn chúng tôi cũng lắm kẻ rùng rú không kém. Đó là bộ dạng giống nhau của những kẻ tìm vàng ở nơi rừng sâu núi thẳm này .

Người đàn ông đó từ chối ly rượu chúng tôi mời, anh vừa húng hắng ho vừa nói với chúng tôi với cái giọng như sắp đứt hơi của anh :

- Khu vực đồi 78 này là khu vực cấm. Các anh không được phép đào bới ở đây.....

- Thế anh là ai mà có quyền cấm chúng tôi. Tôi lớn tiếng hỏi.

- Tôi là người được chính quyền xã N. này cho phép đào bới khu đồi 78 này để tìm kiếm hài cốt liệt sĩ. Anh ta lấy trong túi ra một tờ giấy và nói tiếp : Nên tôi có thể không cho phép các anh phá hại đến chỗ an nghỉ của các liệt sĩ....

“Thế là chạy Trời không khỏi nắng rồi. Tôi thăm nghĩ trong đầu. Đi đến đâu cũng có thằng đến hoành hoặ làm tiền được.”

- Nhưng nếu các anh muòùn đào bới ở đây thì các anh phải giúp tôi việc này ...Anh ta khựng lại vì một cơn ho dữ dội đã làm cả người anh ta gập xuống.

- Thôi, anh cần bao nhiêu cứ nói thẳng ra đi. Thằng Minh, một thằng thanh niên trong nhóm bồ bã nói . Nhưng nói cho anh biết trước là chúng tôi không có nhiều tiền đâu nhé.

- Tiền gì ? Anh ta ngạc nhiên nhìn chúng tôi hỏi. Tôi có nói các anh phải chi tiền cho tôi đâu ?

- Thì anh bảo chúng tôi phải giúp anh một việc, sau khi đã chìa cái giấy có triệu đỏ kia vào mặt chúng tôi, thì không để đòi tiền lệ phí thì để làm gì ? Thằng Minh gân cổ lên nói. Đi đến nơi nào thì các ông cũng chỉ có một bài bản như thế cả .

Tôi thấy anh ta tức giận, tím cả mặt mày. Anh ta cố nén cơn ho lại rồi nói lớn:

- Không phải ai cũng như vậy đâu cậu bé . Tôi không đến đây để làm tiền các anh, mà đến để nhờ các anh giúp cho một việc. Các anh có thể giúp hay không thì tùy.

Đến lượt chúng tôi ngạc nhiên nhìn nhau. Tôi ra hiệu tất cả im lặng để lên tiếng hỏi anh ta :

- Để xem việc anh nhờ chúng tôi có khả năng giúp được không đã ?

Anh ta ngồi xuống bên bếp lửa. Nét mặt đã dịu lại và đôi mắt anh nhìn xa xa ra ngoài bóng tối mênh mông của núi rừng. Sau cùng anh cất tiếng nhỏ nhẹ nói :

- Ở ngọn đồi 78 này thời chống Mỹ là một bãi chiến trường nên bây giờ còn có rất nhiều hài cốt của các liệt sĩ ở khắp nơi trên ngọn đồi này.

- Thảo nào hai bữa nay vàng đâu chẳng thấy, đào đâu cũng thấy xương người trông ghê thấy mẹ . Lại thằng Minh lên tiếng.

- Vậy khi các anh được phép đào vàng ở khu vực đồi 78 này, thỉnh thoảng sẽ gặp được hài cốt của bộ đội ta. Các anh chỉ cần báo cho tôi đến để đến bốc đi thôi, rồi các anh cứ thoải mái làm công việc của mình. Tôi có nhiệm

vụ thu thập hài cốt ở khu vực đồi 78 này để đưa về cho bộ phận truy tập bên quân đội. Họ sẽ nhận dạng, phân loại và gửi về cho thân nhân của các liệt sĩ. Vì tôi không thể một mình đào xới cả ngọn đồi này, nên phải nhờ các anh giúp cho một tay. Bù lại tôi sẽ nhờ chính quyền địa phương ở đây cấp giấy phép cho các anh và không cho những kẻ khác đến quấy quả các anh. Đồng ý không ?

Thì ra anh ta chính là cái con người kỳ cục đến đây không phải tìm vàng. Nếu được như vậy thì khỏi cần phải nói chúng tôi đã hài lòng thế nào khi nhận lời với anh ta. Ở nơi khác thì chúng tôi đã phải xùy tiền ra để đóng đủ các thứ lệ phí rồi, mà chẳng cần biết có tìm được vàng hay không.

Chúng tôi mời anh ta cùng cụng ly để chúc mừng cho sự hợp tác mới. Anh ta chỉ nhấp môi vào ly rượu mà không uống. Trông anh ta không được khỏe lắm và tôi có thể đoán chắc là anh đang bị sốt rét rừng mãn tính.

- Bộ ngày xưa ở đây đụng độ lớn lắm hay sao mà có nhiều hài cốt vậy ? Chú Luân hỏi anh ta. Chú Luân là bác của thằng Minh và là người lớn tuổi nhất trong đám bọn tôi. Mà không phải chỉ có hài cốt bộ đội ta. Có cả của bọn ngụy nữa. Bữa trước bọn tôi đào lên một bộ xương với bộ quần áo rằn ri mủn rách và cả cái thẻ bài hình chữ nhật....

- Ừ. Hài cốt của bộ đội ta thì chúng tôi báo cho anh biết, nhưng còn của bọn Ngụy thì sao ? Thằng Minh lên tiếng. Có lẽ đào lên mà gặp phải thì cứ chôn mọ nó xuống cho khỏi mất công....

- Aáy, Đừng làm thế. Anh ta xua tay nói. Nếu các anh gặp phải thì nên đánh dấu chỗ đó, lấy thẻ bài rồi để nguyên vậy. Tôi cũng nộp giao lại thẻ bài cho bộ phận truy tập. Có thể thân nhân của những người lính đó cũng đang vất vả đi tìm kiếm hài cốt của con em họ như chúng ta thôi. Dù sao thì họ cũng là người Việt mình cả và chiến tranh đã qua lâu rồi.

Anh ta đứng lên nói :

- Thôi tôi về nghỉ đây. Tôi tên là Sơn, ở cái lán phía trên kia. Tôi không được khỏe vì bị cái chứng sốt rét kinh niên từ hồi chiến tranh nó hành. Các anh nhớ giúp cho tôi nhé ?

Bọn chúng tôi đứng cả dậy để bắt tay anh ta. Tôi thay mặt cả nhóm nói:

- Anh yên tâm. Bọn tôi sẽ giúp anh hết sức mình. Ngày xưa tôi cũng là lính chiến đấu ở vùng miền Đông này. Tôi thấy mình cũng có trách nhiệm.

- Cám ơn anh. Thật may mắn khi gặp được những cựu binh còn nghĩ đến đồng đội đã nằm xuống. Anh ta nắm tay tôi run run nói rồi chậm chậm đi lên đồi.

Khi bóng dáng gầy gò của anh ta vừa đi khuất, bọn tôi ngồi lại bàn tán xôn xao. Chú Luân lên tiếng :

- Hừm ! Cái tay này cũng lạ nhỉ.. Lặn lồi lên cái vùng khi ho cò gáy này chỉ vì mấy bồi xương người. Tớ phải chịu cực khổ lên đây cũng chỉ vì đi tìm vàng thôi. Còn đi tìm ba cái bộ xương khô thì tớ xin kiếu cả nón.

- Với lại ở cái nơi có nhiều người chết thì cũng nhiều ma lắm quỷ đấy. Mẹ kiếp ! Không biết có kiếm gì được không chứ tôi thấy bắt đầu như thế này xúi quẩy bỏ mẹ. Vàng đâu chẳng thấy, chỉ thấy toàn xương người chết.

Tôi nói lớn để chấm dứt việc tranh cãi :

- Thôi đi. Thế này là tốt lắm rồi. Làm ăn ở đây chúng ta sẽ sợ ai quấy rầy Với lại chúng ta đã nhận lời với anh Sơn rồi...

Những ngày sau đó thì chúng tôi lao vào làm đến bở hơi tai. Vùng này xa dòng suối nên bọn chúng tôi phải thay nhau gánh đất cát đi một quãng khá xa để đãi vàng bên bờ suối. Công việc còn bị chậm lại rất nhiều vì chúng tôi phải ngưng lại khi gặp một bộ hài cốt bộ đội. Phải để nguyên tình trạng cũ, rồi báo ngay cho anh chàng Sơn sốt rét kia biết. Nhưng anh ta chỉ đến có một mình và ngó bộ cũng chẳng có bao sức để làm. Thế là cả bọn chúng tôi lại phải xúm lại đào giúp cho anh ta. Theo sự chỉ dẫn của anh ta, chúng tôi đã phải hì hục đào một khoảng đất rộng, mà nếu để đãi vàng thì chúng tôi có thể xúc được đến vài chục sàng đất để đãi rồi. Đã vậy, anh ta lại còn cẩn thận tự tay đào bới từng chút một, để lấy lên từng mảnh xương mốc xam xám, không bỏ sót một cái gì. Những cục đất tròn xoe như trái banh, mà chỉ khi ra suối rửa hết đất thì mới biết đó là những cái đầu lâu. Như một nhà khảo cổ, anh nhẹ nhàng lấy ở dưới hố lên những bộ đồ lính mùn rách, những vật dụng cá nhân mà nếu anh ta không giải thích thì chẳng biết đó là

cái gì. Những bi đông móp méo, các bộ phận vũ khí đã biến dạng hoặc rỉ sét.....và hàng trăm thứ linh tinh khác mà cách đây hai chục năm còn là những trang bị thiết yếu của người lính.

Có một điều lạ là những bộ hài cốt đó thường có một vòng khăn trắng quấn lơ lửng quanh cái sọ liệt sĩ, trông như quần khăn tang. Đó là những cuốn băng y tế đã ngả màu đục màu thời gian. Những lúc bắt gặp vòng khăn đó, Sơn như chợt lặng đi, thần thờ mân mê những cái băng ngả màu đã cứng còng....

Anh đem tất cả ra bờ suối, anh ta cẩn thận đặt cái đầu lâu của kẻ vẫn số bám đầy bùn đất xuống nước. Làn nước xoáy nhẹ vào cho sạch đất cát để lộ ra hàm răng nhe ra trông phát ớn. Rồi anh ta đem lên bờ và cũng cẩn thận như thế, anh ta nhẹ nhàng gỡ rời ra ở bên trong những hàm răng cắn chặt chứa đầy đất đó để lấy ra một cái lọ thủy tinh nhỏ. Bên trong là tờ giấy ố vàng với những dòng chữ viết vội vàng về tên tuổi, địa chỉ, số quân ...v...v...của người chết đó.

Viết vào cuốn sổ tay anh luôn cầm theo nội dung của những dòng chữ trên tờ giấy đã nằm trong miệng người chết hàng chục năm trời. Rồi anh cẩn thận rửa ráy tất cả những bộ xương mốc xám đó cho đến khi chúng sạch sẽ hết đất cát. Tất cả được cho vào trong một cái bao ni lông rồi gói lại cùng với những di vật tìm thấy được.

Cả bọn chúng tôi trở mắt nhìn Sơn làm một cách thành thực các động tác đó. Anh làm việc đó với vẻ hăng hái và thành tâm như những bồi hài cốt đó là của người thân anh ta vậy. Anh sắp xếp từng cái xương dài cho đến những lóng xương nhỏ xíu, những di vật mục nát vào một tấm ni lông có cái xương sọ của người chết. Rồi bỏ hết tất cả vào một cái ba lô. Thật đau lòng khi nhìn thấy những bộ xương cốt còn lại, cùng với các đồ cá nhân của người lính xấu số đó chỉ bỏ vừa vào một cái ba lô đi rừng. Chúng tôi giúp anh vác những cái ba lô đó lên lán của anh ở phía trên đồi.

Sơn hài lòng nhìn đồng ba lô và ngồi ghi chép vào cuốn sổ tay nọ. Tôi có cảm giác anh ta như đang là một nhà khảo cổ học chăm chú nghiên cứu các di vật lịch sử chứ không phải là tìm kiếm hài cốt đồng đội nữa. Khuôn mặt luôn u ám ưu tư của anh dường như sáng lên với vẻ hài lòng mãn nguyện khi nhìn ngắm lại những gì tìm kiếm được. Giống như bọn chúng tôi sung sướng khi nhìn thấy những hạt vàng lóng lánh khi đào đãi được...Nhưng cũng phải nói là nếu không có bọn chúng tôi giúp đỡ thì anh ta không làm sao hoàn thành cái công việc khổng lồ đó được.

Trời đã bắt đầu tối rồi, nên chúng tôi cũng chấm dứt công việc và kéo về lán nghỉ. Cậu Sanh lâu bầu khi về đến nơi :

- Thế là mất toi cả buổi chiều.

- Mẹ kiếp ! Thằng Minh tiếp : Chúng mình kéo lên đây để tìm vàng chứ có phải đi bốc mả đâu. Mất bao nhiêu thời gian vào cái chuyện đào xương cốt này, mà chẳng kiếm được chút gì....

- Mà y cam mồm đi. Chú Luân, cậu thằng Minh lớn tiếng la nó. Nếu bọn ta không nhận lời giúp cho anh ấy thì liệu mấy ông du kích xã có để yên cho mà làm ăn không ?

- Nhưng liệu ở đây có vàng hay không mà đào. Không khéo ta lại làm công không cho cái thằng cha sốt rét kia thì bỏ bu cả đám. Với lại cứ như thế này thì chỉ tháng sau là hết cả tiền về tàu xe về quê đấy ông bác ạ.

Chúng tôi im lặng suy nghĩ. Kể ra thằng Minh nói cũng có lý. Bọn tôi toàn là những thằng ở vùng quê nghèo. Tất cả gom góp tiền bạc lên đây với hy vọng làm giàu hay chí ít cũng kiếm được chút đỉnh khi trở về. Nhiều người đã phải cầm ruộng, cầm vườn lấy tiền để chi phí cho cuộc phiêu lưu này. Nếu tay trắng trở về thì chẳng còn lấy một cục đất đuổi chó . Vợ con chỉ có nước đi ra đường ăn mày thôi. Đã một tuần nay chúng tôi lao vào làm như điên cả hai việc cùng một lúc. Tìm vàng và đào hài cốt cho anh chàng sốt rét kia. Việc công quả giúp cho anh ta thì rất mỹ mãn khi chúng tôi đã đào cho anh ta hơn chục bộ hài cốt rồi. Còn công việc chính thì chẳng ra gì khi

đến một vảy vàng cũng không có.

Cậu Sanh lên tiếng nói với tôi :

- Có lẽ chúng ta phải tính lại đi anh Chính à ?. Chứ không là bỏ mẹ cả đám đấy.

- Không được. Tôi cương quyết gạt đi. Chúng ta đã hứa với anh Sơn rồi và anh ấy cũng đảm bảo cho chúng ta thoải mái tìm kiếm ở khu đồi này. Với lại nếu anh định rút ra thì anh định đi đâu nữa đây ? Trở về quê hay lại đi đãi thuê cho bọn chủ máy ở dưới bãi kia ?

- Anh Chính nói đúng đấy. Chú Luân tán thành nói. Đẳng nào thì chúng ta cũng đã bỏ công sức nhiều ngày rồi. Cũng đã đào thăm dò theo kiểu cuốn chiếu nên chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ biết kết quả ở khu đồi 78 này có mạch vàng hay không. Hơn nữa bọn ta còn đang làm việc nghĩa cho những người đã đền nợ nước nên tôi tin là các hồn ma liệt sĩ ở đây sẽ phù hộ cho bọn ta.

Buổi tối Sơn thường hay xuống lều bọn tôi uống rượu suông. Chúng tôi nói chuyện linh tinh, còn anh ta chỉ ngồi nghe lặng lẽ. Đêm núi rừng yên tĩnh với bóng đêm ngút ngàn. Ở mãi đẳng xa xa là những đốm lửa lấp lánh của dân tìm vàng, cách biệt hẳn với không tối âm u ở khu vực đồi 78 này.

Tôi lên tiếng hỏi Sơn :

- Tại sao anh không yêu cầu bên quân đội giúp mà lại phải làm một mình ? Tôi thấy anh không được khỏe.

- Lúc đầu tôi cũng có mấy cậu lính bên tỉnh đội đến giúp. Nhưng về sau một cậu bị dính sốt rét đưa đi viện. Còn mấy cậu sau thì cực quá cũng chuồn cả. Sơn vừa trả lời tôi và ho húng hắng.

- Nếu là tớ thì tớ cũng chuồn theo các cậu ấy rồi. Cậu Sanh cười nói : Còn anh Sơn thì sao lại ở đây. Anh đang bị sốt rét nữa thì càng có lý do để hô “ khỏi nơi đây chứ.

Sơn mỉm cười hiền hậu và kể cho chúng tôi nghe về khoảng thời gian trước đó, anh cũng đến vùng chiến trường cũ này để tìm vàng như mọi người. Tình cờ anh trôi lạc đến chính cái nơi ngày xưa anh và đồng đội đã từng chiến đấu, trên ngọn đồi 78 này. Đó là những năm 1972 đầy máu lửa khi

đơn vị anh tử thủ ở ngọn đồi này, khi đó nó có tên là đồi 205. Và anh là người duy nhất còn sót lại trong đơn vị. Tất cả 78 người trong đơn vị với anh đều đã hy sinh. Từ đó ngọn đồi có tên là đồi 78.

Khuôn mặt nhăn nheo của anh trông tươi tỉnh hơn bên bếp lửa bập bùng. Anh nói khẽ :

- Tự tôi tình nguyện lên đây tìm hài cốt đồng đội nên tôi không thể bỏ nơi này được. Bởi vì còn có nhiều đồng đội của tôi đã nằm đây bao nhiêu năm rồi nên tôi không đành rời xa họ. Bằng mọi giá tôi phải đưa họ về quê hương với người thân của họ . Tôi đã có lời nguyện là phải hoàn thành công việc này dù có phải bỏ xác ở nơi đây. Bây giờ may mắn có được mấy anh giúp sức thêm, tôi yên tâm là mình sẽ hoàn thành lời nguyện đó. Bù lại tôi sẽ giúp các anh trong việc tìm ra mạch vàng. Vì tôi có một cái máy rà bom mìn bên quân đội cấp...

Không biết do các linh hồn liệt sĩ đang nằm đây phù hộ, hay do anh chàng Sơn sốt rét đã giúp mà đến một ngày kia, chúng tôi đã tìm thấy cái chúng tôi cần. Bằng một cái máy rà mìn cũ kỹ, chúng tôi đã tìm thấy vỉa đất có mạch vàng.

Lúc đó đã là xế chiều khi ánh mặt trời đỏ tía bắt đầu hạ xuống chạm vào các đỉnh núi ở xa xa thì một tiếng reo hò đặc trưng của thắng Minh, cháu cậu Luân vang lên. Tất cả chúng tôi đổ xô lại bờ suối để thấy thắng Minh đang nhảy múa như một thắng điên. Nó ôm cái rê dài vàng vừa vung vẩy vừa reo hò sung sướng. Bên dưới đáy cái sàng bằng sắt của nó là những vẩy vàng nhỏ xíu còn đọng lại.

Chúng tôi vội lao đến chỗ hõm đất thắng Quân đã đào. Mỗi người xúc vội xúc vàng lấy một sàng đất sỏi rồi lại lao ra bờ suối để đãi như điên đến chóng cả mặt. Rồi tất cả chúng tôi đều sững sờ khi nhìn thấy rất nhiều hạt vàng đọng lại ở dưới sàng đãi của mỗi người. Những hạt vàng nhỏ bé lóng lánh dưới ánh mặt trời đang nhạt dần.

Trúng vỉa đất có vàng rồi. Thế rồi đột nhiên cả bọn chúng tôi nhảy dựng lên vì mừng rỡ. Chúng tôi la hét, nhảy ào xuống suối nước để rồi vừa ôm

nhau vừa nhảy tưng tưng, vừa vỗ vai nhau đồm độp như những thằng điên. Thế là ông Trời đã không nỡ phụ lòng chúng tôi rồi.....

Phải ăn mừng chiến thắng. Chúng tôi nhanh chóng quyết định như vậy và được tán thành một trăm phần trăm. Tôi hào phóng sai ngay thằng Minh xuống các quán “Máy chém” ở dưới làng để mua đồ liên hoan. Đó là những quán mọc lên để ăn theo với dân đái vàng và nó xứng danh với tên gọi như thế vì sự bóc lột quá đáng của nó. Thằng Minh khuân về một đống, nào là thịt heo quay, vịt quay, bánh mì, bánh ngọt, coca cola ...v...v.... Những thứ mà trước đây bọn tôi không bao giờ dám mua, ngoài những thùng mì ăn liền, hộp vịt muối. Lại cả mấy chai rượu trắng nữa để thêm phần vui vẻ nữa. Tôi được giao trách nhiệm lên mời Sơn, vị ân nhân của chúng tôi xuống lán dự tiệc . Tôi nhớ là lúc chúng tôi đang gào thét sung sướng vì tìm thấy mạch vàng lúc chiều nay, Sơn đã có mặt và vui mừng với chúng tôi...

Trong cái lều bạt mục nát dựa lưng vào một vách đất, Sơn đang ở bên đống ba lô chứa hài cốt, tay cầm cuốn sổ ghi chép. Tôi bước vào hồ hởi nói với anh :

- Tối nay anh phải xuống ăn mừng với tụi tôi. Anh vừa là ân nhân, vừa là người có phần trong thắng lợi này.

Sơn bỏ cuốn sổ xuống, ngạc nhiên hỏi tôi :

- Tại sao lại có cả phần tôi ?

- À, đó là một phong tục của dân đào vàng chúng tôi ấy mà. Tôi bịa ra nói quấy quá cho xong chuyện. Anh là người đã giúp chúng tôi, là vị thần may mắn...

- Cám ơn anh bạn. Nhưng tôi sẽ không lấy phần nào đâu. Vì thật lòng tôi cũng không biết lấy vàng làm gì nữa. Với lại tôi đâu có công lao gì.

Sơn mỉm cười nói khi nhìn thấy tôi ngẩn người ra. Anh vui vẻ nhại giọng của tôi nói tiếp :

- Nếu có một vị thần may mắn giúp các anh thì đó chính là những vong hồn của các liệt sĩ, của những bộ hài cốt mà các anh đã giúp đưa về đây đây...Thôi, chúng ta đi dự tiệc nào, vì tôi cũng có chuyện muốn nói với các

anh.

Khỏi cần phải nói thì cũng biết bữa tiệc đó diễn ra hào hứng và ồn ào như thế nào. Ăn uống no say và các câu chuyện nổ ra như pháo rang. Mọi người nâng cốc chúc mừng nhau về thắng lợi sắp tới, ca ngợi lẫn nhau và khoác lác đủ điều trong cơn hứng chí. Có cả những dự định vĩ đại và ngông cuồng nhất sau khi thành công trở về cũng được chúng tôi tuôn ra theo đà vơi đi của những chai rượu. Chỉ có riêng Sơn là ăn ít, uống ít và cả nói cũng rất ít nữa.

Khi bữa tiệc đã tàn, tôi ra hiệu cho cả bọn im lặng và lên tiếng hỏi Sơn

- Anh có chuyện quan trọng muốn nói với bọn tôi phải không ?

- Phải. Các cậu đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong thời gian vừa qua nên tôi không muốn các gặp phải nhiều chuyện rắc rối khi tìm được vỉa đất có vàng. Anh nói khẽ nhưng cả bọn chúng tôi lập tức tỉnh rượu ngay. Tất cả ngồi bật dậy nhìn anh ngạc nhiên. _ Rõ ràng các cậu không phải là dân tìm vàng chuyên nghiệp. Đừng ngạc nhiên vội mà hãy nghe tôi nói hết đã.

Anh trùm chiếc chăn cho kín cổ rồi vừa ho vừa bắt đầu nói bằng cái giọng nhỏ nhẹ của anh :

- Đáng lẽ các cậu không nên làm ồn lên khi tìm thấy vỉa vàng. Không được đem vàng ra chợ đổi và cũng đừng có xuống dưới mấy quán “ Máy chém” mua đồ ăn cho buổi tiệc hôm nay. Những tin tức về việc đó sẽ được thông báo ngay tới các bãi vàng quanh đây. Ngay lập tức sẽ có từng đoàn dân đào vàng đổ về đây khi chúng nó đánh hơi thấy mùi vàng. Mà trong việc này thì đám dân đó thính mũi lắm. Rồi có cả những ông kẹ ở vùng này nữa. Các ông ấy cũng thính mũi không kém đâu. Tôi có thể giúp các cậu chống lại những tên đầu gấu, hay những băng đảng chuyên trấn lột ở bãi vàng. Nhưng còn những ông “ Kẹ “ ở địa phương này thì đành chịu. Chính các ông ấy đã cấp giấy phép cho tôi được tìm hài cốt ở khu đồi 78 này, thì chính các ông ấy cũng có thể lấy lại nó. Khi biết ở khu đồi 78 này có mạch vàng thì lập tức sẽ thấy các ông ấy sẽ xuất hiện ngay vì đây sẽ là một nguồn thu lợi của địa phương này. Sẽ có đủ loại ủy ban cấp giấy phép tìm vàng, rồi thì các ông thuế vụ, các quỹ đủ thứ sẽ kéo ngay lên đây.....lúc đó thì liệu

các anh có yên ổn làm ăn ở đây với cái vỉa vàng của các anh nữa không ? Ngay chính tôi cũng có thể bị tước lại giấy phép, bị trục xuất ra khỏi đây. Họ sẽ nói là tôi lợi dụng giấy phép tìm hài cốt liệt sĩ để đào đãi vàng ngay mà không cần kiểm tra gì hết.

Cả bọn chúng tôi sững sờ khi nghe thấy những lời anh nói. Nó rõ ràng và đơn giản như vậy mà chúng tôi đã không nghĩ ra. Chúng tôi chỉ còn biết ngồi lặng người đi với nỗi lo lắng mỗi lúc một lớn hơn. Sơn tiếp tục, giọng mỗi lúc một sôi nổi hơn :

- Nhưng tất cả chuyện đó không làm tôi sợ, mà tôi lo lắng chuyện khác. Đó là sự yên bình của đời 78 này sẽ không còn nữa khi các hài cốt của đồng đội tôi vẫn còn nằm đó. Các cậu đã thấy những ngọn đồi, những cánh rừng xung quanh đã bị dân tìm vàng đào xới tan hoang không kém gì bị B.52 rải bom hoặc bị pháo bầy oanh kích thời còn chiến tranh phải không ? Việc tìm ra mạch vàng sẽ làm cho khắp khu đời 78 này tràn ngập dân tìm vàng và họ sẽ đào xới tung cả quả đồi này lên. Quả đồi này sẽ bị phá tan hoang như những quả đồi chung quanh đây...

- Thế bây giờ phải làm sao hả anh ? Đám bọn tôi nhao nhao lên hỏi. Chúng tôi ngu quá và bây giờ chỉ còn biết trông đợi vào anh.

- Các anh hãy làm như không có chuyện gì xảy ra. Đừng chèn chét từng tưng và cũng đừng xuống mấy quán “ Máy chém” đó mua đồ nữa. Còn chuyện khác để tôi lo. Nếu ở dưới xã có hỏi thì tôi nói đó là tin đồn nhảm . Đời 78 từ trước tới giờ chỉ có xương người chứ làm gì có vàng. Quả thực thì từ trước đến giờ ở ngọn đồi này cứ đào xuống đất một chút là gặp hài cốt rồi. Phần thì người ta sợ đục phải bom mìn còn sót lại. Cũng chính vậy mà ngọn đồi này được yên ổn cho tới bây giờ.

Những ngày sau đó, chúng tôi nhất nhất đều làm theo kế hoạch của anh Sơn. Một kế hoạch mà chú Luân gọi nôm na là:”đóng cửa đi ăn mày”. Chúng tôi chẳng mua gì nữa ở các quán “Máy Chém” và trở lại với cơm nắm muối vừng như trước.

Đã có rất nhiều tên do thám ở các bãi vàng khác mò tới thăm dò. Nhưng

khi nhìn thấy có một người râu ria xồm xoàm lăm lỳ ngồi trước cửa lều chúng tôi với khẩu AR.15 lăm lăm trong tay sẵn sàng nã đạn thì bọn chúng cũng chuồn mất. Rồi thì mấy ông ở Ủy ban Nhân Dân xã, phòng thuế cũng chịu khó lục tục kéo lên đồi 78 để xem xét tình hình. Anh Sơn ra nói chuyện với họ một lúc. Thế là các ông lần lượt bắt tay anh rồi ra về. Chưa kể đến mấy bà chủ quán “máy chém” cũng lên thăm chúng tôi. Cùng đi với họ là vài ba cô em người mỡ màng, mặt trát đầy son phấn, đã mau mắn lên để gọi là : “ phục vụ tại chỗ “ cho các người hùng trúng vàng. Nhưng khi nhìn thấy cả bọn chúng tôi trông nhếch nhác như bộ dạng của kẻ làm ăn mất mùa thì các cô đều chán nản bỏ ra về mà chẳng thềm chào lấy một tiếng. Thăng Minh và vài thằng trẻ nữa nhìn theo các ả mắt xanh môi đỏ đó một cách tiếc rẻ, khi các cô ả cong cớn đi xuống đồi....

Bây giờ thì cả bọn chúng tôi chỉ còn dồn sức vào để khai thác cái mạch vàng kia một cách kín đáo mà thôi. Công việc không còn vất vả vì không còn phải đào xới lung tung nữa. Còn công việc giúp anh Sơn thì chúng tôi đã đền ơn anh bằng cách cắt cử hẳn một nhóm theo anh để chuyên đào hài cốt. Công việc của bọn tôi và của anh đều thuận lợi khiến cả hai bên đều rất hài lòng.

Buổi tối nào Sơn cũng đến với chúng tôi. Cả bọn quây quần chung quanh anh bên ngọn lửa ở khoảng đất trước lều để trò chuyện. Những câu chuyện xoay quanh đề tài tìm vàng và chiến tranh. Chúng tôi đều thích nghe anh kể chuyện về các trận đánh ở đồi 78 này và về những người còn đang nằm trong lòng đất ở đây. Kể cả mấy người cựu binh như tôi hay chú Luân.. Mấy thằng nhóc cứ há hốc mồm ra để nghe...

- Người ta nói là có 78 liệt sĩ đã hy sinh ở đây nên ngọn đồi có tên là đồi 78 có phải không anh Sơn? Chú Luân hỏi.

- Đúng như vậy. Anh ta khẽ trả lời. Nhưng đó là 78 người của đơn vị tôi đã hy sinh khi lên đóng chốt ở đây ? Còn số hy sinh của các đơn vị bạn thì còn hơn nhiều. Kể cả bọn Ngụy nữa thì có đến hàng trăm.....

- Thảo nào mà trên này người ta bảo có nhiều ma lắm. Thăng Minh nói. Đêm nào em cũng nghe tiếng hú ghê rợn lắm.

- Phải, cả hai bên đều thiệt hại nặng. Anh nói. Đó là khoảng thượng tuần tháng 9 năm 1972. Ta và địch tranh dành ngọn đồi này rất ác liệt trong nhiều ngày liền. Ngọn đồi này đã đổi chủ liên tục. Bên ta vừa giành được thì lại bị bọn nhảy dù tái chiếm trở lại. Rồi đêm xuống đơn vị chúng tôi lại tấn công và chiếm được ngọn đồi. Nhưng chỉ giữ được đến sáng hôm sau, khi bọn chúng có máy bay và pháo yểm trợ đã tấn công chiếm lại. Chính vì vậy mà bên ta không kịp đưa xác đồng đội đi được, đành phải chôn lại đây. Cả bọn ngồi mê mẩn nghe Sơn kể về những trận đánh dữ dội trong những ngày đó. Bên quân ta và địch đổi chỗ liên tục. Lúc chiếm được ngọn đồi thì phòng thủ ở phía trên, còn kẻ tấn công thì ở phía dưới. Có khi ngay trong ngày, kẻ tấn công chiếm được ngọn đồi, lại ở phía trên đánh với kẻ tấn công tái chiếm giờ lại ở dưới chân đồi. Cứ liên tục như thế trong nhiều ngày trời với những trận đánh kinh hồn máu lửa giữa ta và địch. Trong đó nổi tiếng nhất là những trận đánh cuối cùng, những trận đánh có tên gọi là Vành Khăn Tang mà nhà truyền thống của địa phương này có ghi lại.

Chúng tôi đã thắc mắc hỏi Sơn :

- Tại sao có rất nhiều hài cốt bộ đội lại có những cái băng vải quấn quanh đầu như vậy ? Có phải đó là các liệt sĩ của những trận đánh vành khăn tang như người ta nói không ?

- Phải. Đó chính là những vành khăn tang mà các chiến sĩ của đơn vị anh đã quấn lên đầu khi bước vào chiến đấu. Tất cả đã tự để tang cho chính mình và thề sẽ cùng sống chết với ngọn đồi này...

Anh sôi nổi hẳn lên khi chúng tôi cùng đồng thanh yêu cầu anh kể về trận đánh nổi tiếng đó. Anh vươn người gần ngọn lửa cháy đỏ vừa hào hứng kể :

- Đó là những trận đánh cuối cùng ở ngọn đồi 205 này, khi cả ta và địch đều đã bị thiệt hại nặng. Khi cơn say máu của cả hai bên đã lên tới mức điên cuồng. Chính bọn nhảy dù là những kẻ đầu tiên quấn khăn tang trắng trên đầu trước mỗi cuộc tấn công. Quân ta nằm trong các hầm phía trên đồi nhìn thấy cảnh bọn chúng làm lễ giỗ sống cho những tên kẻ tấn công lên đồi. Trong ánh nắng đang tắt dần, quân ta nhìn thấy những hàng người rần

ri quì rạp xuống bên cạnh những lư hương nghi ngút khói, rồi những vành khăn trắng được chính tay những tên lính nhảy dù hung hãn đó tự quấn lên đầu, bên ngoài bê rê đỏ của chúng. Cảnh tượng rờn rợn như dưới địa ngục vậy. Rồi sau đó là bom pháo mịt mù và những tên lính quấn khăn tang đó lao lên đồi, gào thét như lũ quỷ dưới Địa Ngục. Chẳng biết ai đó đã gợi ý cho quân ta cũng quấn khăn trắng lên đầu để đáp lại thách thức của bọn Ngụy. Thế là những cuộn băng y tế cá trắng đã trở thành những vành khăn tang quấn quanh đầu những chiến sĩ trong đơn vị của anh. Khi bọn địch đến ngang đồi, khi pháo của chúng không còn nổ nữa thì trận đánh mới thực sự bắt đầu. Đạn rổ quất đổ gục những thân hình không cần ẩn nấp. Quân địch vẫn hung hãn tràn tới, miệng la hét, sát khí đằng đằng. Thế là quân ta cũng điên lên rời khỏi hầm cá nhân để xông ra và đánh giáp lá cà. Hai màu quân phục hòa vào nhau trong cơn chém giết điên cuồng. Tất cả những người lính của hai bên đều quấn vành khăn trắng và say máu lao vào nhau .....

Anh im lặng một lúc khi nhìn bầu trời tối đen, rồi tiếp tục kể :

- Đáng lý ra tôi cũng đã bỏ xác ở trên đồi này rồi, nếu như hôm ngày trước tôi không bị một cơn sốt rét hành hạ. Tôi sốt mê đi trong bệnh xá đơn vị đóng ở trong khe núi đằng kia. Khi tỉnh dậy thì được tin toàn bộ đơn vị tôi đã hy sinh sau trận đánh Vành Khăn Tang nổi tiếng đó.

Ngay sau trận đánh đó, cũng vào một đêm không trăng không sao như đêm nay đây. Tôi đã lên đồi ngọn này cùng một đơn vị bạn và lần lượt tìm và chôn cất tất cả các đồng đội của mình. Tất cả đều ngã xuống với một vòng tang màu trắng dẫm máu trên đầu. Một số do chính tay tôi chôn cất và có đánh dấu vị trí. Một số khác do các đồng chí trong đơn vị bạn đêm đó chôn. Rồi họ cũng hy sinh gần hết mấy ngày sau đó. Do vậy không thể biết hết chỗ đã chôn cất anh em. Với lại thời gian trôi qua đã lâu, mọi thứ ở đây đã thay đổi...

Tay cầm cái ly rượu còn nguyên vẹn, anh như đang chìm vào hồi ức xa xôi nào đó. Anh trầm ngâm nhìn ra những con đom đóm đang chập chờn trước mặt rồi nói tiếp, giọng xa xăm :

- Chiến tranh đã qua đi, và thời gian đã che phủ lên tất cả một màu xanh của cây cỏ và chôn vùi một quá khứ hào hùng và đau thương ở miền đất căn cứ này. Nhưng rồi những mạch vàng được phát hiện ở đây đã khiến cho mảnh đất này không còn bình yên nữa. Những con người tứ xứ đổ về đây đã đào xới lung tung khiến cho những vong hồn liệt sĩ còn nằm lại nơi đây không được yên thân và làm nhơ bẩn đi những địa danh hào hùng thuở trước.

Tất cả bọn chúng tôi ngồi yên lặng. Trong đêm khuya thanh vắng, tiếng côn trùng nỉ non như những linh hồn đang than khóc...

Để phá tan không khí im lặng, tôi lên tiếng hỏi anh :

- Nhưng anh làm thế nào mà giữ yên được ngọn đồi 78 này không để những người tìm vàng đào xới. Chứ nếu để họ đào thì chắc chắn là không đến lượt bọn tôi...

- Đúng vậy, và các đồng đội của tôi chắc cũng chẳng được nằm yên thân. Sơn mỉm cười tinh quái nói tiếp : - Đó là do tôi hù bọn họ thôi. Hồi mới đến, khu đồi này còn nhiều bom mìn chưa nổ lắm. Thế là tôi mượn bên tình đội một cái máy rà mìn để quét sạch hết mìn đi. Công việc này chiếm mất gần một tháng của tôi đấy. Nhưng không phải tôi dọn sạch bom mìn để cho bọn họ đến đào vàng đâu. Tôi gỡ bỏ kíp mìn rồi lại đem chôn xuống chỗ nào mà dân đãi vàng đào hôm trước. Hôm sau các bố vác cuốc vác sàng đến đào là y như thấy một quả mìn chống tăng to tổ bố ở dưới hố. Thế là các bố vứt cả cuốc cả sàng mà chạy. Ấy là chưa kể lâu lâu, tôi tìm thấy một quả bom, hay pháo không nổ. Tôi buộc vào đó một quả mìn nhỏ để làm vật kích nổ. Việc đó dễ như bỡn ấy mà. Thế là lâu lâu, giữa đêm hôm thanh vắng tôi cho nó nổ một tiếng rung chuyển cả mấy quả đồi. Làm cho bọn chủ các máy đãi vàng ở tận dưới suối trên lẫn bọn đào đãi chung quanh đây mặt xanh như đất nhái. Chúng cuốn gói bán xới ra khỏi khu đồi này cả cây số.....”

Cả bọn được một mẻ cười đến vỡ bụng. Sơn cũng cười, đôi mắt anh long lanh và những nếp nhăn trên mặt như giãn ra.

- Tôi được xã cấp cho khẩu súng nên tôi sẵn sàng bắn bất cứ kẻ nào dám

xông vào tàn phá nơi yên nghỉ của đồng đội tôi. Tôi thề sẽ giữ vững ngọn đồi này cho đến khi bộ hài cốt cuối cùng của họ được đưa khỏi đây. Giống như ngày xưa tôi đã cùng đơn vị của mình bảo vệ nó trước kẻ thù. Nếu tôi không cương quyết như thế thì ngọn đồi này cũng bị đào xới không thương tiếc và rồi cũng giống như những ngọn đồi lở loét chung quanh. Sẽ chẳng ai còn biết được cái vùng đất cao duy nhất không bị đào xới này lại là cao điểm 78. Đó chỉ là một ngọn đồi vô danh trong vô số những ngọn đồi vô danh ở trong một bãi chiến trường ác liệt năm xưa. Để chiếm được cái móm đất nhỏ bé đó, bộ đội ta đã hy sinh bao nhiêu, trong đó chỉ riêng đơn vị của tôi đã có 78 người phải ngã xuống. Có đến 78 người thanh niên trai trẻ, cuộn cuộn sức sống như những con người đang hối hả đào đất đai vàng ngoài kia đã phải nằm lại vĩnh viễn nơi ngọn đồi này. Và ngọn đồi đã mang tên của số người đã chết để bảo vệ nó.

Tất cả chúng tôi cùng ngồi im lặng để nghe anh nói. Giọng anh nhỏ nhẹ rì rầm vang lên giữa âm thanh ban đêm của núi rừng. Cái mảnh đất mà chúng tôi đến để tìm vận may này, đã có thời là một bãi chiến trường giành giật ác liệt giữa hai bên ta và địch. Bao nhiêu bom đạn đã được trút xuống, bao nhiêu con người đã chết chỉ để giành giật lấy mảnh đất cần cỗi mà giờ đây nếu không có vàng thì chẳng có một bóng người bèn mảng tới. Dường như ở đâu đó bên ngoài, các oan hồn còn đang đi lang thang hay rên rỉ cùng với những vong hồn của những người đã chết đang bay lượn qua lại với ánh sáng lập loè.....

Sau một thời gian ngắn, bọn tôi kiếm cũng được kha khá. Mỗi người đã được chia một đồng vàng vụn li ti. Chẳng bao lâu nữa, khi mạch vàng này hết là chúng tôi có thể trở về quê trong khúc ca khải hoàn. Còn công việc bên anh Sơn cũng trôi chảy không kém.

Một hôm anh nói với chúng tôi :

- Hài cốt đã chất đầy rồi và đã có thể nhấn về cho bộ phận truy tập bên quân đội lên được rồi. Nhưng tôi cũng còn có một việc quan trọng phải làm. Đó là tìm ra bằng được hài cốt một người đồng đội. Chính tay tôi đã chôn cậu ấy và đánh dấu cẩn thận. Vậy mà bây giờ tìm mãi không thấy mộ

của cậu ấy.

Một buổi sáng khi chúng tôi đang cặm cụi làm công việc đào đãi như thường lệ, thì bỗng nghe thấy tiếng la lớn ở phía bờ suối. Rõ ràng là một tiếng reo mừng chiến thắng, giống như tiếng reo của thằng Minh hôm nó tìm ra mạch vàng. Chúng tôi quăng sàng rồi vội vàng đổ xô ra bờ suối.

Giữa dòng suối là một người đang nhảy cẫng lên sung sướng. Tay anh ta ôm một vật gì đó và quay tròn y như thằng Minh hôm nọ khi nó tung tăng nhảy múa với cái sàng đãi có vàng. Chúng tôi chạy lại gần thì thấy cái kẻ đó chính là anh chàng Sơn râu. Và cái vật anh ta vừa ôm vừa nhảy đó không phải là một cục vàng, mà là một cái đầu lâu người. Phải, một cái đầu lâu trắng hếu đã rửa sạch và nhe răng trắng hếu.

- Tìm thấy rồi. Sơn la lên sung sướng khi thấy chúng tôi đổ xô lại. Chính là bộ hài cốt của thằng Thành. Cái thằng bạn thân của tôi mà hôm nọ tôi nói với các anh đấy. Không có thằng này thì tôi đã bỏ xác ở đây từ hồi đó rồi.

Anh ta đặt cái sọ người đó xuống và đưa cho chúng tôi một vòng vải đã ố vàng và một tờ giấy nhỏ. Tờ giấy đã ngả màu thời gian như mọi tờ giấy khác mà anh thường lấy ra từ cái lọ thủy tinh nhỏ ở trong miệng người chết. Tờ giấy đó ghi tên người bạn mà anh đang tìm, và cái vòng vải cũ chính là vòng khăn tang năm xưa đã quấn trên đầu người tử sĩ.

Nét mặt anh rạng rỡ với đôi mắt long lanh. Trong lòng anh dường như đang tràn ngập lòng sung sướng đến tột độ. Tôi hiểu tình cảm của anh trong lúc này. Vì chính tôi cũng từng là một người lính.

- Chúc mừng anh đã thành công. Tôi bước lại xiết chặt lấy tay anh.

“Cám ơn, cám ơn các bạn” Anh xúc động nói. Và đột nhiên anh ôm chầm lấy tôi. Rồi tất cả chúng tôi ôm lấy nhau để chúc mừng. Và Sơn là người la lên lớn nhất :

- Tất cả chúng ta đều thành công. Các anh đã tìm thấy vàng của các anh. Còn tôi, tôi cũng đã tìm thấy vàng của tôi. Đó là những bộ hài cốt của đồng đội.....

Tất cả chúng tôi ôm nhau nhảy múa như những thằng điên giống như trước đây khi chúng tôi kiếm được mạch vàng vậy. Giờ đây thì niềm vui của anh cũng là niềm vui của chúng tôi nữa.

Bắt đầu vào mùa mưa, khi các ngọn lá khô trôi theo dòng suối mỗi ngày một nhiều. Các bãi vàng đã giảm bớt người, vì mùa mưa là mùa chết ở vùng này với các cơn mưa làm sạt lở cả núi đồi. Mạch vàng ở ngọn đồi 78 này cũng đã cạn. Chúng tôi cũng lục tục chuẩn bị rời khỏi vùng đồi này. Không cần phải nói là cả bọn chúng tôi hồ hởi chuẩn bị lên đường ca khúc khải hoàn để trở về quê hương. Gia tài của mỗi người chúng tôi đã tăng lên rất nhiều, tạo cho những kẻ phiêu lưu như bọn tôi bao ước mơ tươi đẹp từ số của cải kiếm được đó.

Đã mấy ngày hôm nay, chúng tôi không thấy Sơn râu ra khỏi lều của anh để tiếp tục công việc. Trong khi mấy cậu được phân công đi đào hài cốt vẫn tiếp tục công việc dù không có anh, vì tụi nó đã quen với cái công việc chúng tôi tự nguyện làm cho anh rời.

Biết anh lại bị cơn sốt rét hành, tôi được cử đi thăm anh. Tôi bước vào phía bên trong căn lều tối mù và sặc mùi ẩm mốc của anh. Căn lều chật chội đến mức không có một chỗ để nằm. Trên sàn đất nhám nhờ là những cái balô, những túi để xếp đống thành hàng lối. Đó là các bao đựng hài cốt đồng đội cùng các di vật mục nát của họ mà anh đã đào xới được.

Tôi đã đến căn lều của anh vài lần. Nhưng lần nào cũng có cảm giác nó giống như một cái hang động chứa xương cốt của người xưa vậy. Anh nằm trên chiếc võng, thân hình lép kẹp như một cái xác ướp treo tòn teng trên một đống ba lô hài cốt xung quanh. Sặc một mùi thuốc tẩy ngọt ngọt, mùi ẩm mốc và âm khí rờn rợn quanh quẩn trong lều.

- Anh bệnh phải không ? Tôi hỏi và tự hỏi không biết anh còn sùng không.

- Phải. Vẫn cái bệnh sốt rét kinh niên. Cái xác ướp trả lời và cựa cựa ngồi dậy. Trông anh gầy và tiêu tụy thấy rõ. _ Cái căn bệnh quái ác nó lại hành tôi đúng vào lúc này.

- Anh yên tâm nghỉ ngơi cho khỏe đi. Chúng tôi vẫn đang tiếp tục công việc của anh. Bọn tôi sẽ mang thức ăn đến cho anh hàng ngày.

- Cám ơn anh. Các anh đã giúp đỡ tôi nhiều quá....

- Thôi mà. Anh mới là người giúp đỡ chúng tôi. Tôi nói và nhìn chung quanh. _ Anh ở như thế này sẽ có hại cho sức khỏe lắm. Tại sao anh không sang nằm bên chỗ chúng tôi đi vì ở bên đó.....

Sơn giơ tay ngắt lời tôi, ánh mắt sáng long lanh. Anh nói với tôi mà như đang nói với ai đó đang hiện diện ở đây :

- Không. Cám ơn các anh. Ở đây tôi như đang được sống với các đồng đội của mình đấy anh ạ. Lúc nào tôi cũng thấy họ ở chung quanh tôi. Họ đùa giỡn chọc ghẹo nhau. Họ đều trẻ trung và không già đi theo năm tháng. Tôi thấy họ luôn cười vang lên, chế riễu khi thấy tôi già nua ốm yếu nằm một mình ở đây. Những tiếng cười trong trẻo, vô tư của những con người sắp ra trận để đi mãi vào cõi vĩnh hằng. Tôi ao ước được sống lại những ngày tháng đó để cùng họ sống, cùng chiến đấu và để rồi cùng hy sinh trước mũi tên hòn đạn của quân thù. Còn hơn là đau ốm, già nua, bệnh hoạn để cuối cùng cũng lăn cổ ra chết vì chính những bệnh tật đó. Tôi giống như một con bò kéo xe chỉ còn sống để chờ đến ngày chết già trong đau yếu bệnh hoạn, khi sức lực chẳng còn nữa . Giờ thì tôi mới thấy đồng đội tôi hạnh phúc biết bao. Họ đã phối phối đi vào vào cõi chết giữa tuổi thanh xuân...

Tôi phũ phàng cắt lời anh :

- Có lẽ anh đã bị bệnh nặng lắm rồi. Để chúng tôi đưa anh đến bệnh viện ở dưới phố...

- Không, không. Sơn la hoảng lên. Tôi không thể nằm bệnh viện lúc này được. Còn quá nhiều hài cốt đồng đội ở trên đồi 78 này.

- Nhưng anh phải nghĩ đến bản thân mình nữa chứ. Anh đã yếu lắm rồi.

Sơn im lặng đưa bàn tay yếu ớt khoát một vòng quanh cái đồng hài cốt để xung quanh và lên tiếng :

- Lúc này tôi không thể nghĩ đến mình được nữa. Giờ đây tôi chỉ nghĩ đến những người đồng đội của mình còn nằm lại nơi đây. Tôi là người cuối cùng và người duy nhất trong đơn vị có thể đem các đồng đội đã ngã xuống của mình trở về nơi họ đã ra đi. Người thân của họ đang chờ. Có lẽ tôi không còn đủ thời gian để hoàn thành được. Tôi cảm thấy chẳng còn sức lực nữa. Nhưng phần lớn công việc thì đã xong. Bọn anh đã giúp tôi nhiều rồi. Tôi mong anh hãy giúp tôi làm nốt những việc tôi còn làm dở dang.

Anh nặng nhọc đứng dậy và dẫn tôi lại gần đồng ba lô trên sàn nhà. Vừa thở gấp vừa chỉ cho tôi từng cái balô có dán từng tờ giấy ghi chép gắn trên đó :

- Các anh hãy báo cho bộ phận truy tập bên quân đội ở địa chỉ này. Và trao tất cả cho họ. Trong cuốn sổ kia, tôi đã ghi chép đầy đủ họ tên, cấp bậc, đơn vị, số quân, ngày hy sinh và những đồ tư trang còn lại....Còn một việc riêng tư nữa là tôi muốn chính anh giúp tôi đưa ba lô hài cốt của cậu Thành về với gia đình của cậu ấy...

Tôi cắt ngang lời anh hỏi anh mà trong lòng nghi hoặc.

- Khoan đã. Thế còn anh thì sao ? Anh đi đâu sau khi mọi việc ở đây đã xong ?

- Tôi đi đâu thì có gì quan trọng. Tôi sẽ đi đến nơi nào mà tôi cần phải đến. Sơn ra vông nầm, đôi mắt nhắm nghiền. Chưa bao giờ tôi hoàn toàn thanh thản như lúc này. ....

- Anh Sơn à. Tôi nói khi ánh mắt anh gặp tôi. Tôi biết anh còn có điều gì đó giấu tôi....

- Không có gì hết . Anh trả lời và quay mặt vào trong vách.

Tôi đứng lên chỉ vào đồng ba lô nằm đầy trên sàn, rồi lớn tiếng nói :

- Anh đừng có giấu tôi. Vì tất cả các ba lô đựng hài cốt ở đây đều có ghi địa chỉ để gửi về quê quán. Chỉ có một cái là không ghi địa chỉ, không gửi về đâu cả.

- Ai ?

- Anh. Chính là anh . Trong khi tất cả các bộ hài cốt đều có nơi chốn để trở về, thì chỉ có một mình anh là không định về đâu cả. Anh là kẻ duy nhất không mua vé khứ hồi đẩy anh bạn ạ. Anh tính chuyện gì đây ?

Anh ta thờ dài, rồi quay ra phía tôi nói :

- Anh đúng là một thằng láu cá. Thôi được. Để tôi nói cho anh luôn. Tôi đuối sức lắm rồi. Thời gian tôi còn sống được chỉ tính từng ngày thôi. Căn bệnh của tôi đã hết thuốc chữa rồi, anh bạn ạ. Tôi đang chờ cái chết đến giải thoát cho tôi đây. Chính vì vậy mà tôi phải đến đây để chờ cái điều mà đáng lẽ phải xảy ra hai mươi năm về trước. Đó là vùi xác ở ngọn đồi này như 78 đồng chí của tôi.

Tôi nắm chặt lấy bàn tay nóng hổi của anh nói :

- Nhưng anh Sơn ơi, tại sao anh lại tự hành hạ mình như vậy ? Tại sao anh lại đến nơi đây để làm một việc mà không ai yêu cầu...Rồi lại phải bỏ xác ở

nơi đây. Anh phải nói cho tôi biết đi...

Sơn nắm thẳng người trên võng mắt long lanh nhìn lên trần lều rồi khẽ nói như thể nói với ai ở trên đó .

- Thôi được rồi. Tôi đã nói dối các anh đấy. Tôi không phải là một người hùng như đã kể với các anh đâu mà lại là một kẻ hèn nhát vào đúng cái ngày xảy ra trận đánh Vành Khăn Tang huyền thoại, cũng là cái ngày tang thương nhất của đơn vị chúng tôi. Câu chuyện này đã làm cho tôi phải hối hận và bị dày vò bao nhiêu năm nay. Tôi đã định đem điều này theo xuống mồ, nhưng hôm nay tôi sẽ kể cho anh nghe.

Anh ngừng lại giây lát để nhìn những vì sao lấp lánh qua các lỗ thủng trên nóc lều. Rồi nói tiếp :

- Đó là những ngày thật là khủng khiếp anh bạn ạ. Bom pháo trút lên đầu bọn tôi như mưa, đạn găm rổ suốt ngày. Bọn nhảy dù, với khăn tang trắng quần bên ngoài bê rêu đỏ, đã điên cuồng tấn công liên tục suốt từ sáng cho tới tối mịt. Còn quân ta cũng khăn trắng quần trên đầu trần, cầm lưỡi lê xông ra. Tôi sợ chết khiếp khi nằm mọp trong hầm. Tuy đã cầm súng hai năm trời rồi nhưng đây quả là trận đánh ác liệt nhất mà tôi đã gặp. Bọn địch tràn ngập ngọn đồi và hai bên đánh nhau xáp lá cà trong từng góc hào, từng hố cá nhân.....Những tiếng hét kinh hồn của những kẻ say máu đang lao vào nhau. Máu, lửa và những thân người đổ gục giữa ánh pháo sáng chói chang. Y như một cảnh địa ngục vậy. Trận đánh tạm kết thúc khi chúng tôi đã bị đánh bật xuống chân đồi và đã có hơn phân nửa chiến sĩ đã phải nằm lại đó.

Có lẽ do sợ quá, tôi bị một cơn sốt nên phải vào bệnh xá đơn vị đóng ở đặng hang núi phía trên con suối. Bệnh xá vắng teo vì các thương binh đã chuyển về tuyến sau. Ở đó tôi gặp lại cậu Thành, lính cùng cùng đơn vị với tôi. Cậu ta bị sốt rét hành, nằm bẹp cả tháng nay. Thấy tôi cậu ta mừng lắm. Cứ liên mồm hỏi tôi bao giờ thì đơn vị lại tấn công lên đồi ?

Tôi nằm cuộn mình trong chăn, cộc cằn trả lời nó :

- Chết gần nửa C. rồi ông con ạ. Nếu tiếp tục tấn công lên đó một lần nữa thì đi doong hết.

Thằng Thành sôi nổi nói :

- Nhưng em rất muốn được lên đó đây ông anh ơi. Nằm đây em sốt ruột lắm.

- Hừm. Mà thử lên đó một lần cho biết đi. Mà nằm ở đây yên ổn thì nói gì mà chẳng được .

- Thì em cũng muốn lên trên đó lắm nhưng vì cái lão chuột chù cứ cản mũi nên em cứ phải nằm lại đây.. Nếu cho phép em rời khỏi cái ổ chuột này là em sẽ đi ngay. Nằm ở đây nghe tiếng súng từ phía ngọn đồi vọng lại mà sốt ruột lắm.

Lão chuột chù mà thằng Thành gọi chính là người y tá của trạm xá đơn vị. Bác sĩ phụ trách trạm đã hy sinh nên lão ta lên phụ trách. Lão kết luận thằng Thành không thể đi được chứ đừng nói là cầm súng trở về đơn vị. Và cũng chính lão y tá già đó tuyên bố là tôi đã hết sốt và đêm nay sẽ trở về đơn vị.

Hôm đó có một vài cậu ở đơn vị đến thăm tôi và hân hoan báo cho biết là tối nay đơn vị sẽ tấn công đồi 205. Cả đơn vị đã thề với khăn tang trắng trên đầu rằng sẽ sống chết để tái chiếm bằng được ngọn đồi này. Họ để lại cho tôi một vòng vải trắng khăn tang, để kịp cho tôi trở lại chiến đấu với đơn vị tối nay. Tôi thấy lạnh hết cả xương sống khi nghĩ đêm nay phải đeo khăn tang cho chính mình để trở về với những trận mưa đạn pháo trút lên đầu bọn tôi, cùng những cuộc tiến công dữ dội của đám lính răn ri hung tợn cũng đeo khăn tang trắng.

Trong khi tôi nằm lo sốt vó như thế thì cậu Thành lại cũng đứng ngồi không yên. Cậu ta đã bị người y sĩ già tuyên bố dứt khoát là với căn bệnh sốt rét từng cơn nặng như thế, thì cậu ta chỉ có thể bước ra khỏi bệnh xá, nếu bước qua xác của lão ta.

- Anh thấy em khỏe hẳn rồi không ? Cậu ta than thở với tôi. Lão y tá này có biết mẹ gì về bệnh sốt rét đâu ? Chẳng qua là bác sĩ Quảng hy sinh nên phải đưa lão lên nằm bệnh xá tạm thôi, vì có còn ai đâu. Mẹ nó ! Trong khi anh được ra viện để kịp tham gia trận đánh thì em lại phải nằm đây nghe tiếng súng từ phía đó vọng về.....

Tôi nằm im lặng suy nghĩ. Đầu óc tôi cứ lan man nghĩ ngợi đủ thứ. Nghĩ về cha mẹ gia đình, nghĩ về cô người yêu cùng xóm mơn mớn đang chờ

đợi tôi trở về..Oái, thế mà đêm nay tôi phải trở lại cái địa ngục mà tôi đã may mắn thoát ra. Tôi chỉ còn biết cầu Trời....

Chiều hôm đó, đột nhiên thằng Thành đã mò sang giường tôi đang nằm. Khuôn mặt vàng ệch của nó có vẻ quan trọng khi thì thào vào tai tôi :

- Anh Sơn ơi. Em muốn bàn với anh một việc. Anh hãy giúp em được ra viện đêm nay nhé. Đêm nay anh đổi cho em ra trước, rồi mấy ngày nữa anh sẽ ra sau...

Một ý nghĩ loé sáng trong đầu tôi nhanh như điện. “ Có phải tôi cầu gì được nấy chẳng ? Tôi đang cầu cho mình bị sốt rét như thằng Thành bây giờ. Nếu đổi cho nó ra trước thì tôi sẽ còn được nằm ở đây thêm mấy ngày và thế là đêm nay trong trận đánh tái chiếm ngọn đồi khốn kiếp ấy sẽ không có mặt tôi. Thằng Thành sẽ thay tôi xuất viện và nó ....”

Tôi không trả lời ngay mà nhìn vào khuôn mặt đang tái nhợt đi vì hồi hộp của thằng Thành. Có lẽ nó tưởng tôi sẽ không đời nào chịu nhường cho nó cái vinh dự tham gia trận đánh đêm nay nên nó nói liền một hơi :

- Anh đã được đánh nhau ở ngọn đồi đó mấy lần rồi. Lần này thì anh nhường cho em đi. Nằm đây với lão chuột chù thì em không thể nào khỏi bệnh được. Em sẽ chết khô ở cái hang chuột này mất. Thà là ra ngoài chết ở trên ngọn đồi kia với đồng đội còn hơn là chết ở đây. Anh hãy giúp em đi , anh Sơn nhé ?

Tôi giả vờ suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

- Thôi được, tôi nhường cho cậu cũng vì nể cậu là người cùng đơn vị đấy. Nhưng chỉ một lần này thôi nhé....

“ Hừm, lên đến ngọn đồi đó thì làm gì còn sống để có lần thứ hai” Tôi nghĩ bụng và thấy tội nghiệp cho thằng bé ngây thơ đó.

Không cần phải nói là thằng Thành nó đã mừng rỡ như thế nào. Nó nhanh nhẩu trình bày cho tôi kế hoạch đánh lừa lão y tá chuột chù. Có lẽ nó đã nghĩ đến kế hoạch này từ trước đó rồi.

- Chỉ đơn giản là anh với em đổi cặp nhiệt độ cho nhau thôi. Lão chuột chù chỉ biết có đo nhiệt và theo đó mà định bệnh thôi chứ có biết mẹ gì đâu.

Quả là lão y tá chuột chù chẳng biết gì thật. Sau khi chúng tôi trao nhiệt kế cho nhau thì lão làm ngay giấy tờ ra “viện” cho thằng Thành thay vì cho tôi

mà chẳng nghi ngờ gì hết. Mọi việc xong xuôi. Thăng Thành hí hửng ngồi mở ba lô ra hìu hoáy viết gì đó. Chốc chốc nó phải đắp cả mấy cái chăn lên người, mà vẫn run lập cập trong lúc viết. Khi bóng đêm bao trùm lên ngọn đồi, tôi đưa cho thăng Thành cái dải khăn tang trắng mà sáng nay anh em trong đơn vị đã đưa cho tôi, để từ biệt nó. Nó cũng kịp dúm cho tôi mấy lá thư nhờ gửi về về nhà. Tôi thở ra nhẹ nhõm khi nhìn thấy thăng Thành đi lên đồi với cái chăn lính to xù quần quanh người.

Nằm trong chăn trùm kín, tôi thở ra nhẹ nhõm khi nó đã đi khỏi. Nhưng đến đêm hôm đó, khi nghe tiếng súng nổ dữ dội ở mạn đồi thì tôi đã không còn yên tâm trong bụng được nữa. Tôi đã bắt đầu áy náy về hành động của mình.

Rồi tôi thấy trong đồng thư thăng Thành nhờ gửi về cho gia đình có một lá thư để ngỏ cho tôi :”Anh Sơn, em biết anh đã xuống tinh thần rồi sau những gì đã trải qua. Anh hãy yên tâm nghỉ ngơi đi. Em chỉ nhờ anh một việc là chuyện này nếu em không về được thì anh hãy tìm cách đưa những gì còn lại của em về với mẹ em nhé, Vì mẹ em chỉ còn mỗi mình em.....”

Tôi ngẩn người ra. Hoá ra nó biết hết tất cả mảnh khoé của tôi. Nó biết nhưng vẫn chấp nhận vì muốn được lên đồi chiến đấu với một vành khăn trắng trên đầu. Ôi, Tôi thấy mình đã lừa gạt nó một cách hèn hạ để đưa nó đến chỗ chết thay cho mình. Lúc ra đi, nó còn quần theo tấm chăn của trạm xá vì cơn rét rừng vẫn đang hành hạ nó.

Hôm sau tin dữ báo về. Đơn vị tôi hy sinh hết. Tôi phát cuồng lên. Ngay tối hôm đó, khi có một đơn vị bạn hành quân lên đồi, tôi lập tức vùng dậy lao theo họ trước con mắt ngạc nhiên của lão y tá chuột chù. Trong cơn mưa đạn pháo, tôi đã cùng anh em đơn vị bạn tấn công lên đồi. Tôi đã quần một vòng tang màu trắng quanh đầu để chiến đấu...

Sau trận đánh đó, chúng tôi chiếm được ngọn đồi tan hoang đó và thấy xác của anh em nằm la liệt khắp nơi lẫn lộn với xác của kẻ thù. Hễ cứ bắt đầu ngưng tiếng súng là tôi lại lao vào tìm kiếm thi hài đồng đội. Và tìm kiếm thăng Thành.

Cuối cùng tôi đã tìm thấy nó. Xác của thăng Thành nằm giữa mặt bên ngoài chiến hào. Đầu nó quần một vành khăn trắng, mắt mở to mắt nhìn lên

trời, miệng còn hé nở nụ cười như hài lòng lắm với bầu trời đêm đầy sao ....Tôi không khỏi đau lòng khi nhìn thấy xác nó nằm đó, với tấm chăn lính to sụ còn khoác bên ngoài bộ quân phục. Có lẽ nó đang bị cơn sốt rét hành hạ, trước khi những viên đạn của kẻ thù phá tan lồng ngực nó. Hình ảnh đó cứ bám riết theo tôi mãi cho tới tận ngày nay.

Không thể nào đưa xác của anh em xuống được vì quân địch ở khắp nơi. Nên ngay đêm đó tôi và một số anh em trong đơn vị bạn đã chôn cất các đồng đội của mình.

Đêm đó cũng là một đêm đầy trăng sao như đêm nay vậy. Sau khi chôn cất xong tất cả anh em, tôi đã quỳ bên mộ nó rất lâu với khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Mặc cho tiếng súng nổ đạn réo xung quanh, pháo sáng chói chang trên bầu trời đêm . Giờ phút đó, tôi đã thề với lòng mình là phải đưa được hài cốt nó về với gia đình nó như một sự tạ lỗi muộn màng. Và cả các đồng đội khác nữa, nếu tôi còn sống được cho tới ngày hết chiến tranh. Đó là lời thề thiêng liêng, xuất phát từ con tim, từ tận đáy lòng tôi hôm đó.

Sơn ngừng lại như để lấy thêm sức lực kể tiếp câu chuyện của mình.

- Tôi nhớ một câu ngạn ngữ đọc được ở đâu đó rằng : “ Trong yên bình người ta thường quên đi những lời thề trong bão tố “. Trường hợp của tôi cũng vậy. Hết chiến tranh, tôi trở về quê và lập gia đình. Vợ tôi chính là cô hàng xóm mơn mớn đã đợi chờ tôi suốt những năm chiến tranh. Đôi khi nghĩ đến chuyện cậu Thành cùng các cậu khác còn nằm ở vùng rừng sâu núi thẳm nơi đây, tôi tự rửa mình và hứa “ sẽ “, hay “ nhất định “ phải làm tròn lời hứa năm xưa. Nhưng nếu trong cuộc sống của tôi không xảy ra một sự kiện tầm thường, thì những lời thề thiêng liêng kia sẽ không biết đến bao giờ mới được thực hiện.

Gia đình tôi đã xảy ra chuyện lục đục. Vợ tôi từ một cô gái thôn nữ thuở nào, giờ đã trở thành một người đàn bà mỡ màng sang trọng từ khi cuộc sống khấm khá lên bằng một cửa hàng rượu bia. Còn tôi thì vẫn là một anh chồng gốc gác nông dân, lại mang thêm cái bệnh sốt rét mãn tính từ hồi còn ở chiến trường nên trông lúc nào cũng hom hem ốm yếu. Thế là chuyện gì đến phải đến. Vợ tôi có nhân tình...Một gã trai trẻ làm công trong cửa hàng của vợ tôi.

Chuyện tình đẹp của chúng tôi kết thúc ở tòa án. Sau khi ly dị thì tôi tay trắng, không gia đình, không con cái, thậm chí không còn là thành viên của ông nữa. Bỏ lại tất cả, chỉ mang theo một vài tấm huân chương và dĩ nhiên là căn bệnh sốt rét kinh niên nữa, tôi theo chân dân tìm vàng tìm vào vùng đất này.

Vào đến đây rồi tôi mới sững sờ trước cảnh tượng cả một vùng chiến trường xưa đã tràn ngập dân tìm vàng. Họ phá phách đào bới không thương tiếc tất cả. Mỗi vùng họ đi qua là y như vùng đó bị máy bay B.52 trải thảm vậy. May mắn là khu đồi 78 này chưa bị tàn phá gì ngoài vài lỗ đào thăm dò. Tôi liền xin được cái giấy phép để được khai quật hài cốt các đồng đội của tôi, trước khi đám dân tìm vàng đào xới tung cả nơi yên nghỉ cuối cùng của họ. Ở trên xã cho biết, đã có các đội truy tìm hài cốt liệt sĩ qua lại đây nhiều lần. Nhưng họ chỉ tập trung vào cái bệnh xá cũ phía khe núi thôi.

Thế là tôi bắt tay vào công việc. Đơn vị quân đội ở đây cũng cử vài cậu lính đến để giúp tôi. Nhưng như anh biết đấy. Họ đã chuồn cả rồi, nên cuối cùng tôi lại phải làm một mình. Cho đến khi các anh đến. Quả là ông Trời có mắt khi đã giúp cho cả hai bên. Các anh kiếm được vàng. Còn tôi thì tìm lại được hài cốt của đồng đội, mà đối với tôi nó còn quý hơn cả một núi vàng.

Anh ngừng lại, thở dài mệt nhọc rồi nhắm mắt thiếp đi. Tôi để anh ở lại và bước ra bầu trời tối đen bên ngoài. Những ánh sáng đom đóm lập loè bay qua lại, vạt vờ như những hồn ma đang bơ vơ đi tìm chỗ yên nghỉ vậy.

Những ngày sau đó, khi chúng tôi đang hoàn tất những công việc cuối cùng thì thằng Minh, người mà nhóm chúng tôi cắt cử đến trông nom anh Sơn đã tìm tôi. Nó nói khẽ :” anh Sơn sắp đi rồi và anh ấy muốn gặp anh”

Trông Sơn đã yếu lắm rồi, với khuôn mặt xanh nhợt đang ở trong tay thần chết. Nhưng anh vẫn cố làm vui khi chúc mừng chúng tôi sắp ca khúc khải hoàn trở về với gia đình. Anh gượng cười, nụ cười yếu ớt :

- Anh cũng phải chúc tôi như vậy nữa chứ, vì tôi cũng sắp sửa trở về với đồng ngũ đây.

Khi tôi đã tưởng anh chìm vào cơn mê cuối cùng thì bỗng anh mở mắt ra nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh như có ngọn lửa. Ngọn lửa bùng lên trước khi vụt tắt. Anh nói khẽ từng tiếng với tôi, như để tôi không thể

nào quên được :

- Anh hãy giúp tôi một việc nhé. Tôi không xứng đáng được trở về nhà giống như những người đồng đội trong balô kia đâu. Và tôi cũng không có nhà để trở về. Các anh hãy chôn tôi tại ngọn đồi này, vào cái nơi tôi đã tìm thấy hài cốt cậu Thành đó. Hãy nhét vào trong miệng tôi một lọ thủy tinh, trong đó chỉ có một tờ giấy trắng không viết gì cả. Và hãy quấn một vành khăn trắng quanh đầu tôi để tôi được trở về với đơn vị mình. Tôi sẽ được trở về trong lòng đất Mẹ trên ngọn đồi 78 này như một người lính vô danh.

Tôi cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của anh lên và nói trong nước mắt :

- Anh yên tâm. Chúng tôi sẽ tiếp tục làm nốt những việc anh đang làm dở dang. Còn anh sẽ được an nghỉ ở trên đỉnh đồi này với cái lọ thủy tinh đặt trong miệng. Chúng tôi sẽ không viết tên anh nhưng cũng không để nó trắng tinh. Chúng tôi sẽ viết vào đấy dòng chữ : Đây là một chiến sĩ vô danh đã hy sinh để bảo vệ ngọn đồi này. Và chúng tôi sẽ quấn một vành khăn màu trắng quanh đầu anh, để anh được trở về với các chiến sĩ đã tạo nên trận đánh huyền thoại Vành Khăn Tang thở nào. Và chúng tôi sẽ gọi tên ngọn đồi này là ngọn đồi 79. Nơi có 79 người con đã hy sinh để bảo vệ ngọn đồi này cho đất Mẹ Tổ quốc. Người 79 chính là anh. Anh hoàn toàn xứng đáng với điều đó.....

Tôi còn muốn nói nhiều điều hơn nữa, nhưng anh đã ra đi. Anh đã trở về như một người bạn lạc lối nay lại trở về với đồng đội. Tôi tin chắc rằng tất cả các bạn bè đồng đội sẽ chào đón anh như một người bạn.

Tôi bước ra nhìn bầu trời lấp lánh các vì sao. Bỗng có một ngôi sao băng chói sáng, bay vụt lên từ ngọn đồi 79 và tan biến vào bầu trời có muôn ngàn vì sao trên đó.

Sài Gòn ngày 11/10/1997

HẾT

Mai Tú Ân

Chuyện tình trong hang Én Câu chuyện người ca sĩ

Bảo Liên ngồi gần phòng thay quần áo, ngay cạnh sân khấu. Mặc bộ đồ vét trịnh trọng, mặt thoa một lớp phấn mỏng nên trông anh như một tay chơi lịch lãm đang nhàn hạ ngồi coi ca nhạc từ nơi hậu đài. Nhưng thực ra anh chỉ là một ca sĩ chuyên ngồi đợi người ta gọi lên hát thay vào mỗi khi có một ca sĩ nổi tiếng nào đó không đến được theo chương trình. Trong giới ca nhạc gọi nôm na là hát thế. Tức là hát trám vào khoảng trống giữa hai ca sĩ ngôi sao. Chỉ có những ca sĩ chưa có tiếng tăm gì trong làng ca nhạc thành phố hoặc đã hết thời mới chịu làm công việc này. Bảo Liên thuộc loại sau và đó là công việc hàng đêm của anh. Tuy nó không đem lại cho anh được bao nhiêu tiền nhưng anh vẫn phải đeo đuổi nó như một cái nghiệp chướng mà anh đã chót đa mang. Không phải anh còn lưu luyến gì cái nghề hát thế đầy bạc bẽo này mà chỉ đơn giản là anh cần phải kiếm tiền để nuôi gia đình. Mà ngoài cái nghề ca hát này ra, anh chẳng còn biết đến nghề nào khác, ngoại trừ cái nghề thợ tiện mà anh đã từ bỏ khi trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp.

Trong tiếng âm thanh chất chúa dội lại từ sân khấu, Bảo Liên vẫn ngồi im như tượng. Nhưng thực ra anh đang cố dỏng tai lên trong cái âm thanh hỗn độn này để chờ đợi tiếng gọi đến tên mình. Đó là một tiếng gọi giật giọng, vang lên như một tiếng thét của ông bầu Bé, ông chủ của cái sân khấu ca nhạc ngoài trời này. Tiếng gọi mà anh không thể lằm lằm đi đâu được. Tuy nó có vẻ hơi xách mé của một kẻ có quyền uy, nhưng lại làm cho những ca sĩ ở đây rất thích khi được gọi đến tên. Vì đó là tiếng ông bầu gọi đến lượt ai đó lên sân khấu. Đối với những ca sĩ hát thế như bọn anh, khi đã phải trôi dạt đến cái tụ điểm khi ho cò gáy này, thì được kêu lên sân khấu có nghĩa là có việc để làm và khỏi phải dài cổ ra mà chờ đợi.

Một đám thanh niên trai gái ăn mặc lòe loẹt đang chuyện trò rôm rả bên

cạnh sân khấu nhưng vẫn giồng tai lên chờ đợi tiếng gọi giật giọng của ông bầu Béo. Họ là những chàng trai cô gái mới vào nghề, lòng đầy tham vọng vươn lên nên chấp nhận đi hát thể. Trẻ trung, xinh đẹp và đầy nhiệt huyết, họ cạnh tranh nhau kịch liệt để được lên sân khấu...

Bảo Liên không khỏi buồn rầu khi nghĩ mình không thể cạnh tranh được với họ, dù chỉ để dành cái phận hát thể khốn khổ. Những năm tháng chờ đợi mòn mỏi đã biến anh thành một thân xác nặng nề. Tóc đã thưa đi và cái bụng đẩy ra nên anh chỉ còn biết chờ đợi. Anh kiên nhẫn ngồi chờ đợi từ giờ này sang giờ khác, từ đêm này sang đêm khác trong tiếng ca, tiếng nhạc âm ỉ, để đợi dịp may của mình đến. Đó là thứ vũ khí duy nhất mà Bảo Liên có được.

“Bảo Liên. Bảo Liên”. Tiếng gọi đến tên anh khiến Bảo Liên đứng bật dậy. Nhưng đó chỉ là ai đấy gọi anh để nhờ làm giúp cho vài việc vặt vãnh. Ở đây anh tự nhiên trở thành người rảnh rỗi nhất và mọi người, từ ông bầu, đồng nghiệp cho tới anh soát vé, giữ xe thường hay nhờ anh làm giúp những công việc của họ. Bảo Liên vui vẻ làm giúp tất cả mọi người, từ giữ xe cho các ca sĩ cho đến trông coi đồ đạc tư trang của họ trong khi họ lên sân khấu. Những hôm đông khách anh tự động trở thành người soát vé kiêm giữ trật tự. Thậm chí nhiều lần anh phải bồng giúp đứa con còn bú sữa cho mẹ nó, một ca sĩ nổi danh đang nhảy nhót la hét ngoài sân khấu. Rồi có lần nó để lại lên bộ vét trắng, bộ đồ vía duy nhất của anh một vệt nước đá vàng khè khiến anh phải bỏ hát đêm đó.

Thỉnh thoảng Bảo Liên được gọi lên hát một hai bản, khi có một ca sĩ nào đó không có mặt theo hợp đồng. Mà cũng thường xảy ra chuyện đó. Có thể họ bị kẹt xe mà không đến được, mà cũng có thể vì quá bận rộn với nhiều hợp đồng hát ở nơi khác nên họ đã chẳng thèm đến cái tụ điểm ca nhạc ngoài trời vừa xa xôi vừa vắng khách này. Cũng có khi họ không đến chỉ vì những lý do nhõng nhẽo làm cao thường thấy ở các ca sĩ ngôi sao mà thôi.

Đêm nào Bảo Liên cũng kiên nhẫn ngồi chờ đợi những dịp may như vậy để có được công việc của mình. Nhiều lúc anh cũng thấy xấu hổ khi biết trong lòng mình mong muốn ca sĩ ngôi sao này, hay ca sĩ ngôi sao khác không đến hát được theo chương trình được. Vì những lý do nào đó, như họ bị kẹt xe hay thậm chí bị đụng xe chẳng hạn, để họ không đến hoặc không bao giờ đến được nữa. Lúc đầu anh cũng thấy áy náy trong lòng khi nghĩ công việc của mình có được là nhờ vào những sai lệch hay trục trặc nào đó của đồng nghiệp. Nhưng rồi với thời gian trôi qua cùng với sự xuống dốc thảm hại của mình, anh thấy quen dần đi và bằng lòng với vai trò chỉ chuyên hát thế chỗ cho kẻ khác. Chính cái công việc đầy thất thường này đã giúp anh có được chút tiền để nuôi sống gia đình anh trong thời gian qua. Nhưng lý do chính mà anh không dám nói ra ngay cả với vợ của mình, đó là công việc này đã giúp cho anh vớt vát lại một chút sĩ diện với mọi người. Nó như là một nơi ẩn nấp cuối cùng của anh. Vì cố bám vào cái công việc phập phù này thì anh vẫn là một ca sĩ chuyên nghiệp, vẫn hàng đêm được bước lên sân khấu rực rỡ ánh đèn....

Quả thực đã có một thời gian anh đi hát không phải chỉ để kiếm tiền, mà chỉ vì nổi đam mê nghề nghiệp của mình. Lúc đó chỉ cách đây vài năm thôi, anh đã là một ca sĩ nghiệp dư sáng giá nhất của nhà máy nơi anh làm việc. Trong các cuộc liên hoan hay lễ lạt trong nhà máy, anh đã hát trước hàng ngàn khán giả luôn gào thét cổ vũ tên anh. Đó là những công nhân cùng nhà máy với anh. Nhưng rồi cũng chính vì có được chút giọng ca, mà ông thầy dạy hát của anh gọi là “có nhiều triển vọng”, và nhất là bị ánh đèn rực rỡ của sân khấu ca nhạc chuyên nghiệp cuốn hút, anh đã vứt bỏ tất cả để lao vào đó với bao ước vọng lớn lao. Anh bỏ việc ở nhà máy, bỏ luôn cả cái tên cha sanh mẹ đẻ là Nguyễn Văn Thành để trở thành ca sĩ chuyên nghiệp với cái tên mới nghe rất ư là nghệ sĩ : Bảo Liên.

Lúc đó lòng tràn đầy hy vọng, anh chỉ muốn làm tất cả để trở thành một ca sĩ nổi tiếng. Không chỉ ở thành phố này mà anh còn mong ước chinh phục giới ca nhạc toàn quốc và thậm chí cả quốc tế nữa. Anh đã phải hao

tốn rất nhiều thời gian và tiền bạc, để học hết khóa học căn bản này đến khóa học nâng cao khác, hết ông thầy giọng ca này đến ông thầy nhạc lý khác. Nhưng rồi chẳng bao lâu, công sức lẫn tiền bạc mà anh đã dành dụm được đã chẳng giúp gì cho ước vọng lớn lao của mình. Anh mau chóng nhận ra rằng để trở thành một ca sĩ ngôi sao không phải là chuyện dễ dàng, với anh lại càng không thể được nữa. Trong nghề này, ngoài giọng ca trời cho người ta còn phải biết luồn lách khéo léo, biết chiều chuộng để lấy lòng các ông bầu, những người có toàn quyền sinh sát trong giới ca nhạc. Lại phải biết đối phó với đủ thứ ghen ghét đố kỵ của đủ loại người ăn theo ánh đèn sân khấu. Và còn phải biết trèo lên đầu của đồng nghiệp để leo lên thì mới mong trở thành ca sĩ hàng đầu. Vốn là một người hiền lành, tốt bụng nên Bảo Liên không có được các khả năng đó, nên anh chỉ có thể trở thành một trong vô số các ca sĩ thường thường bậc trung của làng ca nhạc thành phố mà thôi. Rốt cuộc thì chẳng có đám đông cuồng nhiệt nào vây lấy anh để xin chữ ký và ánh hào quang của sân khấu cũng không rực rỡ như anh đã tưởng.

Nhưng anh đã không có can đảm để rút ra và trở về với nghề nghiệp cũ của mình. Anh sợ mọi người ở nhà máy sẽ cười nhạo và chế giễu anh như một kẻ thất bại trở về. Hơn nữa như một kẻ ăn ngon quen miệng, anh lại thích cái nghề ăn trắng mặc trơn này, được hàng đêm xuất hiện trong ánh đèn rực rỡ của sân khấu. Thế là anh an phận chấp nhận cái nghề ca hát như một nghề nghiệp để kiếm sống. Hàng đêm anh lên sân khấu để hát như một người "thợ hát", cũng như trước kia anh gò lưng bên cỗ máy tiện vậy.

Vợ anh đã nhiều lần nói với anh rằng, nếu anh không còn lòng đam mê nghệ thuật nữa thì hãy thôi đi hát để trở về với nhà máy cũ. Cô ấy còn nói đại loại như : “Làm nghệ thuật cũng giống như một người bơi ngược dòng sông. Ngừng lại có nghĩa là thụt lùi”. Vợ anh còn nói nhiều nữa nhưng Bảo Liên đã gạt đi. Anh còn cười nói là anh sẽ đem tiền đều đều cho gia đình, dù anh có bơi tiến bơi lùi gì cũng được.

Chẳng bao lâu sau đó, anh mới thấy vợ mình nói có lý. Giọng ca "đầy triển vọng" trước kia của anh đã chẳng còn mà cái nghiệp của một ca sĩ bậc trung như anh nay còn thụt lùi hơn nữa khi phong trào ca nhạc mới đang nổi lên. Như một cơn sóng dữ, nó cuốn trôi đi tất cả các loại ca sĩ tầm tầm như anh. Các ca sĩ trẻ đẹp, với các bộ trang phục kỳ quái, lạ mắt và phong cách biểu diễn sinh động bốc lửa, đã khiến đám khán giả trẻ hò hét nhảy múa như điên. Khác hẳn với kiểu hát đạo mạo nghiêm trang như hát thánh lễ của lớp ca sĩ lớn tuổi bọn anh khiến cho đám khán giả phát chán ngấy.

Bạn hát cùng thời với Bảo Liên rơi rụng dần, nhưng anh thì vẫn ở lại. Lòng kiêu hãnh đã giữ chân anh ở lại với ánh đèn sân khấu, mặc dù những lời mời hát cứ giảm dần đi. Anh như một kẻ cố dấu mình ở trong lớp hào quang sân khấu đang tắt dần, chỉ vì anh sợ khi bước ra, anh sẽ chẳng còn gì hết. Chính vì vậy mà cho đến tận bây giờ, anh vẫn còn phải bám theo cái nghiệp cầm ca khốn khổ của mình, dù chẳng còn được một nhà hát đảng hoàng nào mời nữa, ngoại trừ cái tụ điểm ca nhạc kiêm chỗ ăn nhậu này.

Nhưng rồi ở cái sân khấu xập xệ này, anh cũng không được yên thân. Đám ca sĩ trẻ, sinh sôi nhiều và nhanh như lũ nấm sau cơn mưa, giờ đây cũng đã tràn về vùng này. Những ca sĩ trẻ này muốn tìm trong các sân khấu ca nhạc khắp nơi mọi cơ hội để đưa tên tuổi của họ đến với khán giả. Nên bọn họ đã mò đến đây. Và cũng như trước kia, họ đã mau chóng chiếm lấy nốt nơi ẩn náu cuối cùng của anh, cái nơi mà trước kia họ đã đánh bật anh về. Ở cái sân khấu xa trung tâm thành phố này, họ đã thổi một làn gió mới vào làm cho sân khấu sinh động hẳn lên. Họ trẻ, đẹp, ăn mặc những bộ quần áo mô đen lạ mắt cùng những điệu bộ nhún nhảy giật gân đã làm cho đám khán giả nửa quê nửa tỉnh ở đây sững điên lên. Tất cả những cái đó, Bảo Liên đều không có. Anh không có được cái tuổi trẻ đầy sức sống, cùng vẻ đẹp rực rỡ của bọn họ. Thậm chí anh cũng không thể có được những bộ quần áo cầu kỳ đắt tiền cũng như các điệu bộ nhún nhảy điệu nghệ như của họ. Cuối cùng anh đã chẳng thể làm cho đám khán giả nửa say nửa tỉnh kia phát cuồng lên như họ đã làm được. Thế rồi anh từ từ bị gạt dần ra khỏi

cuộc chơi để trở thành kẻ chầu rìa ngay tại chiến lũy cuối cùng của mình.

"Đó là qui luật thị trường" Bảo Liên cay đắng nghĩ vậy và chấp nhận thua cuộc. Anh vẫn ở lại cái sân khấu ca nhạc ngoài trời này và trở thành một ca sĩ hát thể. Anh chấp nhận để số phận đưa đẩy, và giờ đây nó đã đẩy anh xuống quá sâu rồi.

Cũng từ đó, vì không có tên trong chương trình nên Bảo Liên phải ngồi chờ đợi một khoảng trống may mắn nào đó giữa hai người ca sĩ để được lên sân khấu. Mọi người ở đây quen dần đi khi thấy anh cứ lù lù ngồi túc trực suốt buổi tối nơi hậu đài với đầy đủ com lê trắng trụng, nhưng lại hiếm khi được lên sân khấu. Còn phần anh thì lúc này không còn ao ước để trở thành ca sĩ nổi tiếng khắp toàn quốc, hay khắp thế giới nữa mà chỉ muốn được lên sân khấu "cày" một hai bản để có tiền đem về cho cái gia đình nhỏ gồm hai vợ chồng và đứa con gái nhỏ của mình.

Bảo Liên vẫn ngồi yên lặng trong tiếng âm thanh chát chúa từ sân khấu vọng xuống. Anh có thói quen ngồi suy nghĩ một mình trong khoảng thời gian chờ đợi dài lê thê, giữa khung cảnh ồn ào náo nhiệt ở đây. Như đêm nay cũng vậy, trong đầu anh là bao ý nghĩ rối bời đang chen nhau hiện về. Càng nghĩ anh càng buồn lòng hơn vì sự xuống dốc của mình. Ngồi đây anh thấy hết lượt ca sĩ này đến ca sĩ khác lên sân khấu trình diễn. Họ vội vàng lên sân khấu hát vài ba bản rồi lại vội vàng đi ngay để kịp đến với các sân khấu ca nhạc khác. Còn anh thì ngồi đây, nhàn rỗi như một kẻ vô công rồi nghề nhưng thực ra trong lòng đang phập phồng không yên. Đã quá nửa thời gian của chương trình đêm nay trôi qua mà vẫn chẳng thấy tiếng gọi đến tên mình. Cuộc sống đời thường với đủ thứ cơm áo gạo tiền đã làm cho anh chẳng còn ao ước gì hơn, ngoài ao ước được nghe thấy tiếng ông bầu Béo kêu anh lên sân khấu.

Tiếng gọi đó, anh mong đợi tới mức nhiều đêm nằm mơ cũng giật mình như nghe thấy tiếng gọi như sét của ông ta : "Bảo Liên đâu ? tới lượt ca

nè..nè...nè”. Cái công việc hàng đêm phải lên sân khấu với khuôn mặt trát phấn và gân cổ hát cho đám khán giả vừa ăn uống vừa nhảy nhót đã làm cho anh chẳng còn hứng thú gì nữa. Việc lên sân khấu giờ đây chỉ đơn thuần là kiếm sống cho anh và gia đình. Mỗi dịp hiếm hoi được gọi lên sân khấu, trong đầu anh đã tính nhanh như chớp các khoản tiền sẽ có được, sau khi đã "cày" trên sân khấu một hai bản. Đối với một ca sĩ chuyên hát thể như anh, thì được gọi lên sân khấu nghĩa là có "việc làm", có chút tiền để sống. Còn không được hát thì chẳng có gì hết, dù chỉ là một miếng bánh mì bỏ bụng khi anh trở về nhà vào lúc đêm khuya, sau một quãng đường cuốc bộ đến rạc cảng.

Cuộc sống của một ca sĩ hết thời đã làm cho anh nhiễm phải cái kiểu tính toán nhỏ nhặt và khiến cho anh trở nên tầm thường hơn trong chính cái nghề nghiệp mà anh đã chọn với bao ước mơ đẹp để ban đầu. Giờ đây mỗi lần lên sân khấu thì anh bước lên đó như một hình nhân lên đó để "bán hơi". Anh chẳng hề để ý đến cái giọng nhạt nhẽo uể oải khác thường của người dẫn chương trình khi giới thiệu đến tên anh, cũng như chẳng có tiếng vỗ tay nào của khán giả khi anh bước ra sân khấu. Thậm chí tay đàn guitar chính của ban nhạc còn tranh thủ bỏ ra ngoài kiếm ly bia giải khát khi ban nhạc của hắn bắt đầu đệm nhạc cho anh. Trong khi anh hát, nhiều lần bọn nhạc công đã đột nhiên chơi những tông nhạc cà giựt, chát chúa và làm những trò nhố nhăng sau lưng anh với mục đích làm trò cười cho khán giả.

Nhiều lần khi anh đang hát thì chính ca sĩ ngôi sao mà anh đang hát thể cho lại mò tới giữa chừng. Mặc dù đến muộn nhưng ca sĩ đó nhất định đòi lên sân khấu ngay. Lập tức bên cánh gà, ông bầu rồi rít ngoắc Bảo Liên xuống ngay, và ban nhạc thì gấp gáp chơi vào đoạn cuối để sớm kết thúc bài hát. Có một lần Bảo Liên đang hát thể cho ca sĩ V.Q. thì chính hắn ta mò tới. Vì mới bắt đầu vào bài hát nên Bảo Liên không thể ngưng lại để nhường chỗ cho hắn ta được. Anh vẫn tiếp tục hát mà không để ý đến cánh tay ông bầu Béo đang ngoắc rồi rít. Và thế là ngay lập tức đèn điện phụt tắt, micro bị ngắt tiếng còn Bảo Liên thì phải nhục nhã rời khỏi sân khấu tối

om. Ngay sau đó, đèn sân khấu lại rực sáng và người dẫn chương trình xuất hiện với lời cáo lỗi về sự cố "mất điện đột xuất", rồi bằng cái giọng xúc động đầy giả tạo, anh ta giới thiệu đến khán giả ca sĩ V. Q., một ca sĩ đang được ái mộ nhiệt liệt ở khắp nơi... Trong tiếng vỗ tay và tiếng la hét âm ỉ của khán giả, Bảo Liên cay đắng đứng bên cánh gà mà suy nghĩ đến thân phận của một kẻ hát thế như mình. Anh phải chờ đợi hàng tiếng đồng hồ để được lên hát thế cho tên ca sĩ ngôi sao đó, còn hẳn thì lại chẳng chịu chờ anh, dù chỉ một phút. Đó là qui luật của kẻ mạnh được yếu thua mà Bảo Liên đã hiểu được từ khi anh rơi xuống cái hố đen ngòm luôn rền rĩ tiếng nhạc và ánh đèn màu ma quái này.....

Bảo Liên vẫn ngồi ở chỗ cũ, ngay cạnh phòng thay đồ khi ông bầu Béo đi lại phía anh. Từ này ông ta đã đi ra đi vào với vẻ nóng ruột vì một ca sĩ thuộc loại đầu bảng ở đây đã không đến đúng hẹn. Đi ngang qua chỗ anh, ông ta nói khề : "đừng đi đâu nhé, sắp tới lượt cậu rồi đó". Có thể ông ta dặn vì thói quen chú thực ra không cần thiết vì anh không bao giờ bỏ đi đâu cả. Anh thường ngồi chờ cho tới khi tụ điểm đóng cửa vì từ khi trở thành một ca sĩ hát thế, chờ đợi đã là là một bản tính của anh rồi.

Ngồi bên cạnh Bảo Liên là một cô gái trẻ mặc bộ váy áo cầu kỳ với đủ tầng nấc. Cô cũng là một ca sĩ hát thế như anh và ít được lên sân khấu tới mức mà ở đây chẳng mấy ai nhớ được tên cô. Cũng như nhiều chàng trai cô gái khác hàng đêm đến với sân khấu này, cô đến chỉ để mong được lên sân khấu hát một hai bản không có thù lao hoặc có rất ít. Họ mong được hát chỉ vì nổi khát khao vinh quang và sự nổi tiếng mà nghề nghiệp này đem lại. Nhìn họ anh như nhớ đến những ngày đầu đến với làng ca nhạc chuyên nghiệp của mình. Đó là một thời hăng hái của tuổi trẻ với bao nhiêu ước vọng lớn lao, bao nhiêu khao khát để đạt bằng được niềm đam mê của mình là sẽ trở thành một ca sĩ nổi tiếng. Nhưng tất cả những cái đó giờ đây đã rời bỏ anh đi hết, chỉ còn lại nỗi chán chường thất vọng cùng với một thân xác nặng nề thụ động chỉ biết dài cổ chờ đợi cái công việc khốn khổ của mình . Như một kẻ chỉ biết chờ đợi để tìm cho mình một chút mẫu thừa nào đó

trong một cái bánh đã chia đủ phần cho kẻ khác. Chẳng cần phải là một nhà tiên tri anh cũng biết được tất cả trong số họ rồi sẽ bị vỡ mộng khi bước vào thực tế của nghề nghiệp này. Trong cuộc chơi này, họ sẽ bị vùi dập, bị ghen ghét và cuối cùng bị qui luật sàng lọc khắt khe của nghề nghiệp đào thải. Họ sẽ mau chóng rời khỏi sân khấu và từ từ chìm vào quên lãng. Giống như anh và lại đi đúng con đường sai lầm mà anh đã đi....

Nhiều năm lăn lộn trên sân khấu đã giúp Bảo Liên hiểu được phải khó khăn lắm mới trở thành một ca sĩ và khó khăn gấp bội phần để trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp. Bao nhiêu lớp ca sĩ cùng thời với anh, bao nhiêu chàng trai cô gái đã từng hăng say lao vào ánh đèn màu rực rỡ và tiếng nhạc rộn ràng thuở đó, giờ còn có được mấy người trụ lại. Chỉ còn lại một mình anh, vì chẳng biết đi đâu nên ở lại để sống lây lất như một loại cây tầm gửi sống bám vào sân khấu rực rỡ ánh đèn. Bất chợt, Bảo Liên nhận thấy ánh đèn đó giống như một ngọn lửa mời gọi, và bao chàng trai cô gái khác hàng đêm chờ đợi mòn mỏi bên sân khấu này bỗng trở thành những con thiêu thân lao vào ngọn lửa đó....

Giờ đây mỗi khi nhớ lại thời gian trước khi trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp, trong lòng Bảo Liên lại thấy bồi hồi luyến tiếc. Lúc đó sau giờ làm việc, anh lại cùng bạn bè tụ họp ôm đàn ca hát say sưa. Hồi đó tất cả đề vô tư, chẳng có ai cạnh tranh với anh mà anh cũng không phải chờ đợi ai cả. Anh có thể hát bất cứ lúc nào anh thích. Vì anh là cây đình văn nghệ của nhà máy, nên mọi người từ ông giám đốc cho đến các bạn đồng nghiệp đều quý mến anh và đều trân trọng gọi anh là Người Ca Sĩ, nhất là các cô gái. Người vợ anh bây giờ cũng thuộc số các cô gái mến mộ tài ca hát của anh và đã trở thành vợ anh cũng chỉ vì bị tiếng hát ngọt ngào của anh làm cô xao xuyến, như lời "thú nhận" của cô sau này. Vậy mà anh đã vứt bỏ tất cả, cả công việc lẫn lòng quý trọng của mọi người để cuối cùng rước cho mình một công việc bấp bênh cùng nổi nhục nhã ê chề của một kẻ chuyên châu rìa hát thế.

Bỗng nhiên anh nhớ đến vợ mình và cảm thấy cay cay trong mắt. Vợ anh đã phải bù đầu xoay sở với đủ thứ khó khăn đời thường, kể từ khi nghe lời anh, bỏ việc để ở nhà lo toan mọi việc cho anh được đeo đuổi giấc mơ chinh phục thế giới ca nhạc. Vợ anh vẫn âm thầm chịu đựng khi giấc mơ không thành, khi anh đã rớt xuống tận đáy để trở thành một ca sĩ chuyên hát thể kiếm sống ở các tụ điểm ca nhạc như bây giờ. Cuộc sống gia đình của một ca sĩ hết thời như anh đã biến vợ anh từ một cô gái xinh đẹp và dịu dàng xưa kia thành một người đàn bà tiêu tụy vất vả với nhiều nét lo toan trên mặt.

Hồi trước thỉnh thoảng cô ấy cũng đến đây với anh. Lúc ấy cô thường ngồi bên cạnh anh, chỗ để xe cạnh phòng thay đồ. Ở đó trong tiếng nhạc tiếng ca từ sân khấu đưa lại, bên cạnh dãy xe bóng loáng của các ca sĩ ngôi sao mà anh có trách nhiệm phải coi chừng, cả hai vợ chồng cùng ngồi im lặng. Họ không nói năng gì với nhau cho tới lúc cả hai cùng lui thủ đi bộ về khi sân khấu đóng cửa và anh thì chưa một lần được lên sân khấu. Thời gian sau này vợ anh không còn đến đây nữa và Bảo Liên cảm thấy mừng vì điều đó. Anh không muốn vợ mình phải san sẻ với anh nỗi ê chề của một kẻ đang phải chầu chực để kiếm ăn như anh. Anh xấu hổ với vợ mình và muốn giữ lại một chút tự ái cuối cùng. Giống như một con bạc đã cháy túi nhưng vẫn giữ lại vài đồng xu cuối cùng để tự trấn an rằng không phải mình đã mất tất cả.

Cô ca sĩ trẻ ngồi bên này giờ bỗng cất tiếng hỏi anh :

- Không biết từ giờ tới lúc vẫn hát còn có được bài nào cho anh em mình không anh Bảo Liên hả ?

- Ờ, cũng có thể còn vài bài đấy nếu trời mưa. Anh trả lời, giọng không tin tưởng lắm.

Ở tụ điểm ca nhạc ngoài trời này, thật ngược đời khi trời mưa lại là một dịp tốt cho những ca sĩ hát thể như bọn anh. Trời mưa, dù chỉ vài giọt thôi cũng đủ lý do để các ca sĩ ngôi sao đến muộn, hoặc mè nheo đủ thứ. Bọn họ sẽ

chỉ vài giọt mưa bám trên tóc để kể lể với ông bầu về nỗi khổ của họ khi phải đợi mưa để đến được sân khấu này. Đôi khi họ chẳng thèm đến nữa. Và đó chính là lúc có việc cho bọn anh làm.

Cô gái như chẳng để ý đến câu nói nước đôi của anh. Với vẻ bút dứt không yên, cô ta nói với Bảo Liên mà như đang tự nói với chính mình :

- Hôm nay mà mưa thì bà X. sẽ không đến đâu vì có bao giờ trời mưa mà bà đó chịu tới. Vậy là còn khoảng ba bản cho tụi mình. Nếu con K. cũng nghỉ nữa cũng đủ việc cho anh em mình anh Bảo Liên nhỉ ? Miễn là bà X. không tới....Cô gái nói như để tự trấn an mình.

Bảo Liên im lặng. Anh nhớ đến cô ca sĩ mà cô gái vừa nhắc tên. Đó là một trong các ca sĩ hạng vơ-đét ở đây, lại được ông bầu cưng chiều nên mỗi lần ra sân khấu là cô ta hát liền một hơi ba bốn bản. Nếu được khán giả hò hét yêu cầu thì hứng chí lên, cô ta chơi luôn thêm vài bản nữa mặc kệ những ánh mắt căm tức của các ca sĩ từ hậu đài nhìn ra. Ở cái tụ điểm ca nhạc này chương trình không nhiều nên mỗi bản cô ta hát thêm nghĩa là lấy đi cơ hội lên sân khấu của một ca sĩ hát thể khác, cũng như lấy đi phần việc làm và số tiền mà lẽ ra họ được hưởng nếu như cô ta không cao hứng.

Bảo Liên rất hiểu điều đó vì mỗi lần đi hát anh vẫn phải chuẩn bị kỹ càng những gì nghề nghiệp đòi hỏi, dù có được lên sân khấu hay không. Để giữ cho bộ quần áo được phẳng phiu và mái tóc nguyên nếp, anh phải thuê xe xích lô khi đi hát, còn khi trở về thì anh phải cuốc bộ, nếu không đi nhờ được xe của ai đó. Rồi hàng đêm anh phải chuẩn bị đầy đủ lệ bộ như một ông chủ đi dự tiệc, phải đợi mòn mỏi bên cạnh sân khấu, dù đêm đó anh chẳng một lần được lên hát. Đã bao đêm rồi, anh cứ lặp đi lặp lại một quãng đường như thế để đến một nơi mà người ta không cần đến anh. Dù anh có vắng mặt đêm nay, đêm mai hay vắng mặt cả đời thì cũng chẳng ai cần đến anh cả.....

Cô ca sĩ trẻ với bộ váy áo cầu kỳ ngồi bên anh cứ nhấp nhồm không

yên. Mọi đêm khi chương trình sắp hết thì cô ta đã về từ lâu rồi. Vậy mà đêm nay cô gái đó vẫn ngồi chờ đợi cùng anh với dáng vẻ không yên.

Chương trình đã sắp tàn, khán giả lèo tèo chỉ còn vài bàn khách nhậu khuya. Các ca sĩ hát thể khác đã lần lượt bỏ về hết cả, chỉ còn lại Bảo Liên và cô ca sĩ trẻ nọ. Hai người ngồi im lặng nhưng Bảo Liên biết cô gái đang sốt ruột lắm qua cái dáng vẻ bồn chồn đứng ngồi không yên của cô. Bảo Liên đoán biết cô gái rất muốn lên hát đêm nay, nhưng cô nghĩ chắc gì đã có được một khoảng trống nhỏ bé nào đó trên sân khấu để dành cho cô. Và nếu có thì Bảo Liên, người đang ngồi đó lù lù như một tảng đá ngăn đường này sẽ là kẻ dành lấy phần hát đó trước.

Bất chợt Bảo Liên thấy mình và cô gái này, như hai kẻ thù đang ngồi nhìn nhau trong một cuộc cạnh tranh ngấm ngầm, mà chẳng ai muốn mình là kẻ thua cuộc. Hai người cùng hy vọng vào một sự trục trặc hay sai lệch nào đó trong chương trình, để được gọi vào hát thế chỗ trong chút ít thời gian còn lại. Như một miếng bánh thừa thãi nào đó, một miếng bánh quá nhỏ chỉ đủ cho một người bất chợt rơi xuống giữa anh và cô gái, hai kẻ chờ đợi hăm hui đêm nay. Bảo Liên cay đắng nghĩ vậy. Anh biết rằng cuối cùng cô gái sẽ bỏ ra về trước anh, vì cô biết anh sẽ là người chờ đợi cho đến giây phút cuối cùng. Mọi đêm trước anh vẫn ngồi chờ cho đến khi nơi đây đóng cửa. Anh chờ đợi dù chẳng để làm gì mà chờ đợi chỉ như là một bản năng mà anh có được sau nhiều năm chờ đợi dài đằng đằng. Giống như trong một câu chuyện anh đọc hồi nhỏ kể về một người mù hát xẩm vẫn kiên nhẫn ngồi hát giữa đêm đông không người qua lại để chờ đợi những đồng xu bố thí không bao giờ có...

Cô gái trẻ bỏ đi đâu mất, để Bảo Liên lại chìm vào dòng suy nghĩ miên man bất tận của mình. Đêm nay anh thấy trong lòng mình bối rối khác thường. Nguyên do cũng chỉ vì cái công việc hiện tại của anh đã làm cho hai vợ chồng anh xảy ra tình trạng lục đục. Có lẽ vợ anh đã mất đi cả lòng kiên nhẫn vốn có, khi nhiều đêm thấy anh trở về nhà với vẻ chán chường

mệt mỏi, sau khi phải ngồi chờ đợi vô vọng những dịp may được lên sân khấu.

Mấy hôm trước, vợ anh đã nói với anh tất cả những điều mà từ lâu cô ấy vẫn giữ trong lòng. Những lời nói thẳng thắn mà dù có đôi chút tự ái, anh cũng phải công nhận là vợ anh đã nói đúng về cái công việc anh đang làm.

- Đó không phải là một công việc dành cho anh. Vợ anh nói và vẫn như mọi khi, chị nói nhẹ nhàng ý nhị để cho anh hiểu mà không động chạm đến lòng tự ái của anh : Nếu anh muốn trở thành một người ca sĩ thực sự thì anh phải trở về nhà máy cũ của chúng ta. Ở đó anh mới được tự do hát cho lớp khán giả muốn nghe anh hát.

Giờ đây anh mới hiểu rằng vợ anh đã nói đúng. Người ca sĩ thực thụ thì đứng ở đâu, trên một sân khấu lộng lẫy hay một bục gỗ đơn sơ thì cũng giống như nhau mà thôi. Cái họ cần là được hát hết mình cho những người khán giả biết trân trọng tiếng hát của họ, giống như cánh chim cần bầu trời bao la để tung cánh vậy.

Phải. Anh cũng đã có một thời như thế. Bảo Liên bù ngủ nhớ lại. Hồi ở nhà máy cũ, anh đã là một ngôi sao không thể thiếu trong các cuộc liên hoan lễ lạt. Những dịp đó anh say sưa hát, hát đến khản cổ mà vẫn hát nữa giữa tiếng hoan hô đòi hát nữa của khán giả là công nhân nhà máy của anh. Nếu anh còn ước mơ được hát thì anh hãy trở về cái nơi mà anh đã ra đi, không phải như một kẻ thất bại mà chỉ như một kẻ đi tìm chỗ đứng của mình và giờ đây đã tìm được nó ở nơi chốn cũ. Anh sẽ trở về với những ngày ôm cây đàn ghi ta đi hát vô tư với những người bạn yêu mến giọng hát mình. Rồi anh sẽ lại đi hát ở bất cứ nơi đâu cần đến tiếng hát của anh như những ngày trước, ở những nhà máy đồng ruộng hay những vùng biên giới xa xôi. Ở đó có không các có ca sĩ ngôi sao và cũng không có ca sĩ hát thế. Ở đó chỉ có những người ca sĩ mà thôi. Đối với người công nhân, nông dân hay những người lính thì tất cả các ca sĩ đem lời ca tiếng hát đến với họ đều là các ca sĩ ngôi sao cả, bất kể họ có nổi tiếng hay không. Bảo Liên thờ

dài khi nhớ đến những cái bắt tay thật chặt, những bó hoa mà khán giả đã tặng. Quả thật ở những nơi đó chỉ có tiếng hoan hô nhiệt liệt chứ không có tiếng huýt sáo chê bai đòi đuổi vô như ở đây...

Bảo Liên buồn rầu nhìn đám khán giả hỗn tạp đang ồn ào như một cái chợ ở tụ điểm ca nhạc này. Dù đã trải qua một thời gian dài ở đây, anh thấy mình vẫn không thể quen thuộc với không khí ở cái sân khấu kiêm chỗ ăn nhậu này. Ở đây khán giả say sưa la hét um sùm, có khi nhẩy cả lên sân khấu để chìa ly bia vào mặt ca sĩ đang hát đòi "vô trăm phần trăm". Thậm chí có những ông lão đảo leo lên sân khấu, cầm tiền vung vẩy để đòi hôn các cô ca sĩ. Trong những lần hiếm hoi đứng hát, Bảo Liên buồn rầu thấy chẳng mấy ai để ý lên sân khấu hay để ý đến người ca sĩ đang hát. Tiếng hát của anh lúc đó chỉ để mua vui cho đám khách đang ăn nhậu say sưa hoặc đang dập dìu nhẩy nhót. Họ lơ mơ trong men rượu hay men tình và chỉ sực tỉnh khi anh đã hát xong.

Cô ca sĩ trẻ lúc nãy bỗng trở lại. Cô ta nói với vẻ chán chường:

- Bà X. đến rồi, lại cả con mẹ K. cũng tới luôn. Thôi, thế là xong. Tối nay lại "lố" rồi. Em sửa soạn đi về đây, ngoài kia có người đợi em...

Cô ngưng lại, nhìn anh lúng túng rồi nói tiếp, giọng ghen ngào :

- Xui quá anh à, đêm nay bồ em cùng với cả nhà anh ấy đến đây coi em hát. Đang ngồi cả ngoài kia. Em trót nói dối là em hát thường xuyên ở đây, là ca sĩ ở tụ điểm này. Nhiều lần anh muốn đến em đều thoái thác được. Bữa nay phải đồng ý thôi vì tuần sau...Vớ lại em nghĩ chủ nhật thì mấy bà Vợ-đét kia bận họp đồng ở đâu đó, ai dè có mặt cả đám. Không biết trời xui đất khiến thế nào mà đúng vào hôm nay, cả nhà anh lại có mặt đông đủ như vậy...Phải chi không có gia đình anh.....

Bảo Liên gật đầu thông cảm với cô gái. Các ca sĩ hát thể thường hay nói dối giống như cô gái nọ. Họ nói họ hát chính, là ca sĩ ngôi sao ở đây. Bên ngoài khó biết ai là ca sĩ hát chính, ai là ca sĩ hát thể vì đâu có ai giới thiệu như vậy. Chính Bảo Liên trước kia cũng đã nhiều lần nói dối như vậy với

bạn bè người thân, để rồi sau đó lại cuống quýt chạy năn nỉ từ ông bầu cho tới các đồng nghiệp xin hát không công một hai bản. Thậm chí còn phải dúi tiền cho ông bầu chỉ để xin được một lần lên sân khấu. Đó là điều bình thường trong giới ca sĩ không tên tuổi hoặc những người hát thế như bọn anh. Họ làm như vậy cũng chỉ vì chính người thân của họ cũng bị cái hào nhoáng lấp lánh của sân khấu mê hoặc như chính bản thân họ vậy. Một vài lần hiếm hoi được lên sân khấu không giúp ích gì cho ai cả, ngoại trừ có được vài kỷ niệm nho nhỏ về một thời đi hát để khi về già có chuyện kể cho con cháu nghe. Nhưng nó còn làm hại đến tương lai của chính người đó khi mang đến cho họ một chút tiếng tăm quá nhỏ và một giấc mơ quá lớn, quá hão huyền. Vinh quang của nghề nghiệp này cũng giống như một thứ ma túy vậy, đã được hưởng vài lần rồi thì cứ phải bám chặt mãi không rời như một con nghiện không thể thiếu thuốc vậy.

Chẳng biết nói gì hơn, Bảo Liên nói như để an ủi cô gái :

- Cố gắng chờ thêm một chút xem sao. Chương trình vẫn chưa kết thúc mà..

Cô gái nhìn anh với vẻ chán nản. Có lẽ cô nghĩ ngay chính Bảo Liên cũng chẳng còn hy vọng gì nữa khi sân khấu sắp đóng cửa rồi. Cô vội vàng đứng dậy, đi vào phòng thay đồ để chuẩn bị thu dọn đồ đạc ra về. Bảo Liên muốn gọi cô lại, nhưng anh biết mình chẳng giúp gì được cho cô gái đó, cũng như chẳng ai giúp được cho anh.

Chợt trong phòng thay đồ có tiếng khóc vọng ra, tiếng khóc cố nén lại nhưng vẫn bật ra như không gì ngăn được. Bảo Liên vội vàng bước vào phòng và thấy cô gái trẻ lúc này đang gục đầu trên bàn, đôi vai rung lên trong tiếng nấc ngen ngào. Cô đang khóc, tiếng khóc như vỡ ra tức tưởi. Cô quay lại và nói với anh trong nước mắt : "Em xấu hổ quá anh ơi! Bây giờ em lúng túng quá không biết làm sao cả... vì tuần sau chúng em làm đám cưới rồi. Mà anh ấy...không, gia đình anh ấy cứ muốn đi coi em hát một lần. Chỉ một lần rồi thôi, vì em đã quyết định sẽ không đi hát nữa. Vậy

mà....em sẽ là một kẻ nói dối. Rồi anh ấy...gia đình anh ấy sẽ nghĩ sao về em....Em nhục nhã quá...."

Bảo Liên như nhìn thấy được nỗi tuyệt vọng lớn lao trong đôi mắt đắm lệ kia của cô gái. Anh không biết làm gì hơn để an ủi cô gái mà chỉ biết để mặc cho cô khóc, như muốn cho cô được trút bớt nỗi thất vọng tủi hổ trong lòng cô. Nhưng anh biết cô sẽ không bao giờ nguôi ngoai được, và có lẽ nhiều năm nữa trong cuộc đời cô sẽ nhớ mãi đến ngày hôm nay với niềm cay đắng mãi không nguôi....

Bảo Liên vượt nhẹ đôi vai cô gái đang rung lên trong cơn thốn thức và chợt nhớ lại đã có những giây phút anh cũng phải khóc như cô gái đáng thương này. Đó là lần đưa con gái nhỏ của anh, nhân ngày sinh nhật của nó nên nó đã về năn nỉ anh xin được dẫn bạn bè đi coi anh hát. Có lẽ nó muốn lấy le với đám bạn học rằng bố nó là một ca sĩ. Chiều con anh đã gạt đầu đồng ý và cho mãi đến giờ anh vẫn còn hối hận về việc đó. Bữa đó để chắc ăn, anh đã phải vừa dàn xếp vừa năn nỉ ông bầu để có được một lần lên sân khấu hát không có thù lao. Đêm đó anh chải đi chải lại bộ áo vét duy nhất của mình, sửa soạn mái tóc kỹ hơn và mặt thoa nhè một lớp phấn hồng. Lòng tràn đầy phấn khởi, anh đi đến tụ điểm ca nhạc từ rất sớm. Nhìn đứa con gái nhỏ của mình ăn mặc chải chuốt như một cô thiếu nữ mới lớn, cứ lảng xảng giữa đám bạn học cả chục đứa đang hờn hờng ngồi chờ đợi trong đám khán giả, anh thầm hứa sẽ hát thật hay để tặng cho con gái mình ....

Chương trình trôi qua và sắp tới lượt anh lên sân khấu thì V.Q., một ca sĩ đang nổi tiếng bỗng ở đâu lù lù dẫn xác lại. Ngay lập tức hẳn ta cùng cả tá các cô múa phụ họa ăn mặc hở hênh nhảy ngay lên sân khấu, vừa hát vừa ông ẹo nhảy múa. Đám khán giả bị kích động, khoái chí la hét um sùm làm hẳn ta nổi hứng hát một hơi liền năm bản và dĩ nhiên là hát quá vào phần của người khác, trong đó có phần nhỏ bé tội nghiệp của Bảo Liên. Mặc dầu tên của V.Q. không hề có trong chương trình đêm đó, nhưng ông bầu không hề can thiệp gì mà còn hào hứng cổ vũ thêm cho hẳn, nên hẳn càng hứng

chí độc diễn quất gần hết chương trình. Ở trong cánh gà nhìn xuống, Bảo Liên nhìn thấy vẻ bồn chồn sốt ruột của con gái mình qua cử chỉ đứng ngồi không yên của nó giữa đám bạn bè. Trong lòng Bảo Liên như có lửa đốt khi trên sân khấu vẫn là tiếng gào thét của V.Q. và tiếng hô Bis, Bis của khán giả. Lúc đó anh chỉ còn biết chờ đợi và cầu mong cho cơn hứng chí bất tử của hắn mau chấm dứt. Tất nhiên bữa đó con gái anh và đám bạn bè của nó không được thấy bố nó lên sân khấu "trình diễn" như đã hứa. Nó vùng vằng ra về mà không chào anh, cũng không giới thiệu anh cho các bạn nó như đã hẹn trước. Còn Bảo Liên thì đợi cho đứa con gái cùng đám bạn nó ra về rồi anh vội vàng đến bức tường tối đen ở đằng sau sân khấu. Trong bóng tối mờ mờ và trong sự cô đơn im lặng ở đó anh đã khóc. Anh khóc tức tưởi như một đứa trẻ, anh khóc vì nỗi tủi nhục chất chứa trong lòng.... Từ đó con gái anh không bao giờ đi coi anh hát nữa và cũng từ đó anh không bao giờ tự coi mình là ca sĩ nữa....

Giờ đây khi nhìn cô gái đáng thương đang ngồi khóc rấm rứt, anh cảm thấy cơn giận dữ bùng bừng dâng lên. Anh giận chính bản thân mình, cùng sự uơ hèn và đáng khinh của chính con người mình. Cũng như cô gái này, anh tưởng có thể chui vào ẩn nấp trong ánh hào quang lấp lánh của sân khấu như chui vào một cái vỏ chắc chắn. Nhưng giờ đây anh nhận thấy con người thực của anh hiện lên một cách bất ngờ nhất nhưng cũng rõ ràng nhất. Như một kẻ luôn tự hào về bề ngoài hào nhoáng của mình bỗng nhiên thấy mình trần trụi, không quần áo...

Chợt có tiếng gọi đến tên anh. Tiếng gọi vang lên như tiếng thét đầy quyền uy của ông bầu Béo, tiếng gọi mà bao lâu nay anh trông đợi vang lên: "Bảo Liên đâu. Bảo Liên đâu.....ra hát nè !" Nhưng anh không đứng bật dậy để vội vàng lên sân khấu như mọi lần. Anh vẫn ngồi yên một chỗ, như bàng hoàng trước sự thay đổi trong chính con người mình. Tiếng gọi the thé của ông bầu Béo, mà anh mong chờ hàng đêm đó giờ đây anh thấy nó tầm thường, thậm chí thô bỉ làm sao. Vì giống như một thứ của bố thí thừa mà người ta đã ban phát cho anh hàng đêm. Nó gọi lại cho anh nỗi

nhục nhã ê chề của một kẻ chuyên châu chực kiếm ăn bên cạnh sân khấu. Giống như một loài kên kên chuyên chờ đợi miếng ăn thừa thãi sau bữa tiệc của những loài mãnh thú.

Bảo Liên như chợt hiểu ra rằng, bấy lâu nay mình đã sống trong ánh hào quang giả tạo, bằng cách lâu lâu được bước lên giữa ánh đèn màu rực rỡ của sân khấu, sau bao khắc khoải chờ đợi sau cánh gà. Nó diễn ra như trong một cây đèn cù quanh quẩn, cứ giữa hai lần đứng trên sân khấu là cả một thời gian chờ đợi dài lê thê...

Tiếng kêu đến tên Bảo Liên của ông bầu Béo lại vang lên một lần nữa đầy thúc giục, và đây là lần đầu tiên người ta phải kêu tên anh tới hai lần. Nhưng anh đã quyết định không cần đến nó nữa. Vì anh sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, để trở về với con người thật của mình. Anh sẽ bỏ lại cái tên Bảo Liên đầy nhục nhã ê chề của những ngày lặn lội trên sân khấu chuyên nghiệp để trở lại là chàng ca sĩ nghiệp dư tên Nguyễn Văn Thành. Anh sẽ trở lại những ngày được ôm đàn ghêêu ngao hát cùng chúng bạn một cách vô tư lự như ngày xưa. Anh sẽ không bao giờ phải châu chực để được hát và con gái anh sẽ đưa bạn bè nó đến xem anh biểu diễn bất cứ lúc nào nó muốn. Rồi anh sẽ được mọi người yêu mến và trân trọng gọi anh là người ca sĩ. Bây giờ anh phải rời khỏi nơi đây để trở về nhà và nói cho vợ anh những điều mà nếu nói ra chị sẽ rất vui mừng sướng.

Người ta đã kêu tên anh tới lần thứ ba và đây cũng là lần đầu tiên người ta phải kêu anh lên sân khấu nhiều đến như thế. Mấy anh chàng nhạc công phải chờ nên cứ trở mắt nhìn anh ngạc nhiên. Nhưng người ngạc nhiên nhất lại là ông bầu Béo, khi anh nói với ông ta rằng, từ nay anh sẽ không hát ở đây nữa.

- Nhưng cậu sẽ hát ở đâu chứ ? Ông bầu nói lạc cả giọng, ấp a ấp úng khác hẳn ngày thường - Cái giọng của cậu thì..... chỉ ở đây cậu mới có việc làm. Hay là cậu có sân khấu nào mời....Ông ta cứ lấp bắp hỏi.

-Tôi sẽ không hát ở đâu cả. Anh từ tốn nói và khẽ mỉm cười khi biết mình nói dối. Anh biết anh sẽ hát ở đâu nhưng anh thấy không cần phải nói ra cho ông ta.

Nhưng anh còn có một việc để làm, trước khi rời khỏi nơi này mãi mãi. Anh chỉ cô gái đang sửa soạn ra về, rồi nói với ông bầu bằng giọng nói như ra lệnh mà chính anh cũng không ngờ tới:

- Còn một bài hát dành cho tôi đêm nay, anh hãy để cho cô gái kia lên sân khấu hát thay tôi.

Rồi bỏ mặc ông ta đứng nhìn theo ngơ ngẩn, anh bước về phía cô gái. Bằng giọng nói gấp gáp như thể không còn thời gian nữa, Bảo Liên nói cô gái hãy lên sân khấu ngay đi để hát thay cho anh bài hát này. Hãy bước lên sân khấu rực rỡ ánh đèn kia và hát cho người chồng tương lai của mình nghe đi. Cô hãy hát cho thật hay, thật nhiều tình cảm như thể đây là lần cuối cùng đứng trên sân khấu vậy. Để rồi ngay sau đó hãy rời xa sân khấu, càng xa càng tốt nếu như cô muốn lấy một người chồng mà cô mong muốn cùng với một gia đình êm ấm của mình. Vì đây không phải là nơi dành cho cô, cũng như trước kia không phải là nơi dành cho anh....

Bảo Liên còn muốn nói nhiều hơn nữa, nhưng anh không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa. Anh sợ chậm trễ thêm thì sẽ không bao giờ thoát khỏi nơi này nữa. Để cô gái đứng ngây người ra đó, Bảo Liên bỏ đi ra phía cổng và bước ra ngoài đường phố đang nhộn nhịp người qua lại. Mỉm cười hài lòng, Bảo Liên hít một hơi dài trước khi bước thẳng ra ngoài. Anh chợt nhận thấy đây là lần đầu tiên anh ra về khi bên trong sân khấu đang còn rền vang tiếng nhạc. Và anh cảm thấy nhẹ nhõm khoan khoái khi bước ra phía bên ngoài, như vừa bước ra từ một nơi giam cầm ngột ngạt.

Sài Gòn ngày 4/12/1995

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: Chân Trời Tím

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 10 năm 2008